

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NÎNE

Sal: 42 / Hejmar 495 / Adar 2023

GÜNÜMÜZ DEHAK'LARINI YIKALIM ÖZGÜR ÖNDERLİK, ÖZGÜR KURDISTAN HEDEFİNİ GERÇEKLEŞTİRELİM

Temelleri Newroz'da Atılan Bir Özgürlük

Duran Kalkan

✓ Tam bir dönemeçteyiz. Final durumundayız. Bu, düşmanlarımız açısından da böyle, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesi açısından da böyle. Bu denli tarihi öneme sahip, kritik, karmaşık özellikler taşıyan bir tarihsel süreç yaşanıyor. Bir süredir böyle bir süreci yaşıyoruz. Newroz'la birlikte özgürlük ve demokrasi güçleri bu sürecin finalinde zafer kazanmanın startını veriyor. Önderliksel çıkışın 50 yılına giriş ve ellinci yıl mücadelesini biz başta böyle tanımladık. Şimdi ellinci yıldönümünü ve bu final sürecine girişi de böyle tanımlıyoruz. Bu temelde değerlendirmeler, çağrılar, tartışmalar, toplantılar var. Planlamalar yapıyoruz. Sayfa: 2

Toplumsal Ekoloji Üzerine

KCK Ekoloji Komitesi

✓ 6 Şubat depremi göstermiştir ki, halkımızın içinde yaşadığı şehirler aşırı nüfusuyla tam bir kanser alanıdır. Onun için kentlerimizin acil tedaviye ihtiyacının olduğu gerçeğinden hareketle depremi de doğanın bir uyarısı olarak kabul edip yeni yerleşim alanlarımızı tarım ve üretim arazilerimizi de yok etmeden ekolojik köy-kent projeleri geliştirmek zorundayız. Böylece faşist iktidarların rant alanlarını da yok edebiliriz. Soykırım rejiminin rantçı "yeniden inşa" projelerinin esas olarak gelecekteki mezarlarımız olduğu bilinciyle hareket edip bilimin yeni yerleşim yerlerini seçmek gerekmektedir. Sayfa: 25

Çağdaş Kawa Hareketiyle Newroz Kişiliği Yaratılmıştır

Bozan Tekin

✓ PKK'nin 27 Kasım'daki kuruluşu, 1973 Newroz'unda yakılan kıvılcımın bir yangına dönüşmesi olarak anlam kazanmıştı. PKK böylelikle bir Newroz partisi olarak doğdu. Apocu hareketin partileşme sürecinde olduğu bilgisini alan düşman daha PKK'nin kuruluş ilanı yapılmadan saldırılarını başlattı. Maraş Katliamı'ysa bu saldırının en somut bir hali olarak geliştirildi. Düşmanın kulağına ihanet pratiği ile seslenen Şahin Dönmez ilk kez PKK'nin kuruluşunu aktarması ise sömürgeci soykırımcı TC Devleti'ni adeta çılgına çevirdi. Bunun bir sonucu olarak da Apocu hareketin partileşmesine karşılık olarak daha farklı illerde yaptığı provokasyon, saldırı ve katliamlarla karşılık verdi. Böylece yakılan ateşi daha da büyümeden söndürmeye yöneldi. Sayfa: 9

Kadın Direnişleri Toplumsal Muhalefetlerin Özüdür

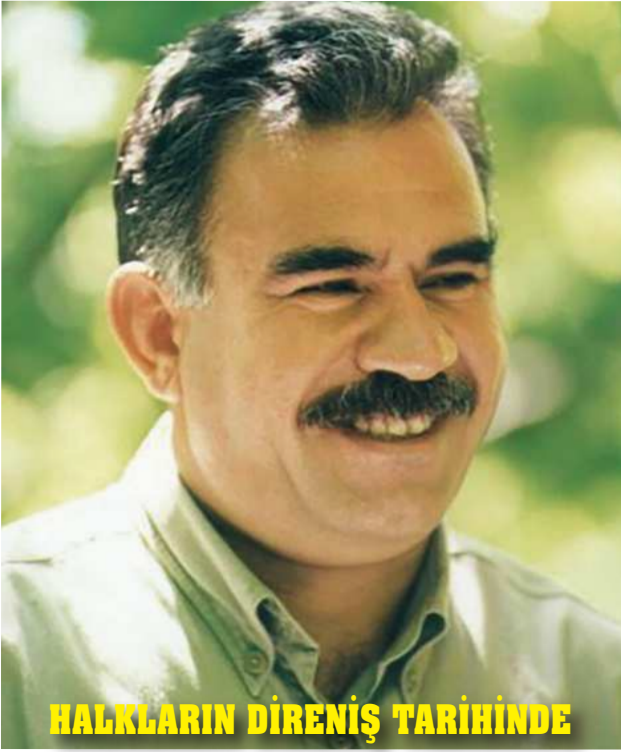
Bese Erzincan

✓ Kürt kadınları; 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü, Rêber Apo'nun kadın özgürlük perspektifleri temelinde kitlesel bir temelde sahiplenip kutladı. Özelde 90'lı yıllarla birlikte 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'ne güçlü ve canlı bir renk getirdi. İçeriğini zenginleştirdi, radikalleşti. Faşist Türk devletinin kadın düşmanı, Kürt düşmanı, toplum düşmanı politikalarının teşhir edildiği, karşı çıktığı gün olarak ele alındı. Aynı zamanda ortak mücadele platformlarını geliştirdiği bir gün haline getirildi. Sayfa: 7

Deprem ve Kuzeybatı Kurdistan-Alevi Kürtlerin durumu

Ferzê

✓ Depremin merkez üssü Kürt ve Alevi nüfusunun yoğunlukta yaşadığı bölgedir ve devlet politikası Kürt ve Alevi toplumunu soykırımdan geçirme politikasıdır. Bu yüz yıllık bir politikadır. PKK'nin kuruluşunun hemen ardından Mereş'i Kürt ve Alevi nüfustan temizlemek için soykırımcı, faşist devlet büyük bir soykırım saldırısı gerçekleştirdi. Tehditte, şantajla, baskıyla bölge insanı Kurdistan'ı, yaşadığı ana topraklarını terk etmeye zorlandı. Sayfa: 13

HALKLARIN DİRENİŞ TARİHİNDE

KAHRAMANLIK DÖNEMLERİ

Rêber Apo

✓ Bir halkın, kahramanlara, su ve hava kadar gereksinmesi vardır. Kurdistan halkı, tarihinin hiçbir döneminde, şimdi olduğu kadar buna ihtiyaç duymadı. Bu, son derece anlaşılır bir şeydir. Çünkü; Kurdistan halkı, tarihinde hiçbir zaman bu kadar düşürülmemiştir. Evet, o, tarihte de kahramanlara ihtiyaç duymuş ve daha ilk dönemlerden başlayarak birçok kahramanlar yaratmıştır. Dehaq'ın kafasını parçalayan Kawa destanı boşuna yazılmamıştır. Tarihimizde benzer örnekler çoktur. Ama yine de diyoruz ki, özellikle bu dönem kahramanca olmalıdır. Yaşanılan dönem, düşkünlüğün ve karanlığın en çok yoğunlaştığı bir dönemdir. Böyle dönemler ancak kahramanca direnişlerle aşılabılır.

Kahramanlık dönemlerinin, toplumların tarihinde mucizevi ya da kutsal dönemler olarak adlandırıldıklarını ve anıldıklarını söyledik. Elbetteki bu, nedensiz ya da anlamsız değildir. Sayfa: 18

İÇİNDEKİLER

- Anılardan Bir Kesit 1985 Newroz'u
Mahsum Korkmaz (Egit)
Sayfa: 16 'da
- Partiyi Savunmak Yeni Dönem
Görevlerini Yerine Getirmek
Xebat Andok
Sayfa: 21 'de
- HBDH Türkiye Halklarının Sosyalist
Devrim Partisidir
Hêlin Ümit
Sayfa: 28 'de
- Kahramanlık Haftası
Şiyar Amed
Sayfa: 31 'de
- Kürtler ve Adar
Amara Harun
Sayfa: 35 'te

PKK TEMELLERİ NEWROZ'DA ATILAN BİR ÖZGÜRLÜK PARTİSİDİR

Demokratik kitle eylemliliğini, halk direnişlerini ileri düzeyde geliştirdik. Seçimi de bu yürüttüğümüz mücadele stratejisinin bir parçası olarak görüyoruz. Önemsiyoruz da. Hedefimiz, AKP-MHP faşist diktatörlüğünü yıkmak, Türkiye'de demokratikleşmenin, Kurdistan'da Kürt sorununun özgürlükçü çözümü önündeki engellerin aşılmasıdır. AKP-MHP faşizminin yıkılmasının böyle bir süreci başlatacağını düşünüyoruz. O bakımdan da bu hükümetin yıkılmasını özgürlük ve demokrasi devriminin başlangıcı olacağını değerlendiriyoruz. Ortaya çıkan koşullara göre durumu yeniden değerlendirilip ona göre mücadele yürüteceğiz. Ama önce AKP-MHP faşizminin yıkılması lazım.

Duran Kalkan

Öncelikle başta Önder Apo olmak üzere tüm yoldaşların, halkımızın ve dostlarımızın Newroz'unu kutluyorum. Ulusal kahramanlarımız Mazlum Doğan ve Mahsum Korkmaz şahsında tüm Newroz şehitlerimizi saygı ve minnetle anıyorum.

Tarih olarak 2635. Newroz'un kutlandığı ifade ediliyor. Bu yıl da Newroz gerçekten anlamına uygun, özünü temsil eden düzeyde coşku, heyecan, umut içinde kutlanıyor. Dört parça Kurdistan'da ve yurtdışında Kürt halkı ve dostları, tüm ezilenler ayakta. Zindanda ve dağda özgürlük savaşçıları büyük bir heyecan içinde. Bu Newroz'u, Önderliksel çıkışımızın 50. yıldönümünde büyük bir coşku ve heyecan içinde yaşıyoruz.

Gerçekten Newroz yeni bir başlangıç, değerlendirme, tartışma, yeni bir kararlaşma oluyor. Özellikle de Türkiye'deki durum, Partimiz öncülüğünde yürütülen mücadele, Önder Apo'nun 25 yıldır İmralı işkence ve tecrit sistemi içindeki direnişinin hareketimiz ve halkımız üzerindeki etkileri bu Newroz'u her zamankinden daha güçlü ve anlamlı kılıyor. Daha ciddi bir başlangıç yapıyor. Bu herkesin değerlendirmesi ve temennisidir.

Herkes bu Newroz yılında daha büyük mücadele edip daha büyük kazanacağını değerlendiriyor. Bu Newroz'un Önder Apo'nun fiziki özgürlüğüne, Kürt sorununun çözümüne, Türkiye'nin demokratikleşmesine vesile olmasını diliyoruz. "Newroz ateşiyle özgürlüğe yürüyoruz" şiarı temelinde kutlanıyor. "Her der Newroz, Her dem Azadî" şiarıyla tüm Kurdistan kentleri, kasabaları hatta köyleri, Kürtlerin bulunduğu her yer büyük coşku, umut ve heyecanın yaşandığı Newroz alanları haline getiriliyor. 8 Mart'la başlayan bu hareketlenme Newroz'da belli ki tarihin en önemli zirveleşmelerinden birini ortaya çıkardı. Bu 4 Nisan'dan 1 Mayıs'a taşınacak. Umut ediyor ve inanıyoruz ki Mayıs ortasında Kurdistan ve Türkiye'de köklü bir demokratik devrim ve değişim olacaktır. Önder Apo, "yaptıklarımızın hepsi bir hazırlıktı, esas pratik bundan sonra gelecek, değişim ve dönüşüm bundan sonra yaşanacak" dedi. Umudumuz ve inancımız önümüzdeki Mayıs ortasında böyle büyük bir devrimci değişimin başlayacağı yönündedir. Birçok veri bunu net bir biçimde gösteriyor. Bunun gerçekleşmesi için imkan ve fırsat bulunuyor, hem de en ileri düzeyde.

Kuşkusuz, böyle bir durum mücadele istiyor, süreci doğru anlamayı, doğru yürütmeyi, yönetmeyi gerekli kılıyor. Bunu gerçekleştirdiğimiz öl-

güde bu Newroz'la başlayan sürecin 2635 yıl öncesine benzer bir sonuç vereceğine, günümüzün zalim Dehaklarını yıkarak Kurdistan dağında yanan özgürlük ateşini bütün dünyaya yayacağına inanıyoruz. Büyük coşku, heyecan, umut her alanda kitlelerin binler, on binler, yüz binler hatta milyonlar halinde Newroz meydanlarını doldurması, söylediklerimizin bir temenni, hayal değil gerçekleşebilecek bir durum olduğunu bize net bir biçimde gösteriyor. Bu bakımdan gerçekten bu Newroz'da her şey daha güzel, daha heyecanlı, daha coşkulu. Şu açıkça ortaya çıkıyor ki Önder Apo'yla, PKK'yle, kadın özgürlük mücadelesiyle Newroz'lar çok daha güzel, çok daha anlamlı, çok daha umut ve heyecan verici. Önder Apo, "Newrozlaşan halk yarattık, her günü Newroz günü haline getirdik, özgürlük için umudun ve direnişin gerçekleştiği gün yaptık. Özgür geleceği umutla öngören bir bilinç ve irade yarattık" dedi. Bunların gerçekleştiği, pratikleştiği, yaşandığı gerçeği bu Newroz'da daha iyi görülüyor, daha çok anlaşılıyor. İnanıyoruz bu umut, coşku, heyecan artarak sürer, mücadeleye dönüşür ve büyük bir zaferin yaratıcısı olur.

Halkımız 50 yıldır özgürlük umudunu Newroz'larla yaşatmayı bilmiştir

Newroz zafer bayramı, aynı zamanda kahramanlık bayramı, büyük direniş, mücadele günü olduğu kadar büyük birlik, irade günü, aynı zamanda büyük bir zafer günü olmaktadır. Dolayısıyla bu Newroz tarihi anlamına uygun olarak günlere yayılmış bir biçimde büyük zaferin başlatıcısı oldu. İsteğimiz, temennimiz, umudumuz bu. Böyle bir umudu yeşertmek için de hareket ve halk olarak, tüm yoldaşlar topluluğu olarak Apocu çizgide kuşkusuz üzerimize

düşen tüm görevleri başarıyla yerine getirmeye çalışacağız. Halkımızın bu umutlu, heyecanlı duruşunu örgütlü ve eylemli kılacağız, zafere taşıyacağız. Kırılmasına, dökülmesine kesinlikle meydan vermeyeceğiz. Bu kadar yıl özgürlük umudunu, iradesini Newroz'larla yaşatmayı bilmiş bir halkı eğitip örgütleyerek, doğru tarz ve taktiklerle mücadeleye yönlendirerek tarihi zaferi yaratan, büyük zafer yürüyüşlerinin öncüsü olan halk haline getirmeyi bileceğiz. Bu bizim andımız. Önderlik çıkışıyla halk olarak içtiğimiz anttır. Partileşmeyle, gerillalaşmayla, büyük kadın ve gençlik mücadeleleriyle 50 yıldır adım adım gerçekleştirdiğimiz ve bu 50. yıldönümünde de zirvede yaşadığımız bir kararlılık durumu, bir ant içme durumudur.

Bu Newroz'un bazı özellikleri var. Bir tanesi, 6 Şubat'ta Batı Kurdistan ve Çukurova'da tarihin en ağır depremlerinden birisinin yaşanmasıdır. Deprem ağır bir hasara yol açtı ve sonrasında yaşanan sel toplumsal yaşama zarar verdi. Bunların hem 8 Mart hem de Newroz etkinlikleri üzerinde belli bir etkisi oldu. Fakat şunu da gördük; yaşananların bilincine vararak bir daha öyle şeyler yaşanmaması için halk ve toplum olarak daha güçlü değerlendirme ve yeni bir irade oluşturma tutumu da var. Bu gelecek açısından oldukça önemli, umut verici.

Eğer doğru değerlendirilebilirse bu sonuca yol açan etkenler büyük ölçüde ortadan kaldırılabilir. Çünkü şu çok açıktır, felaket deprem ya da selden değil, bunların zarar vermesini engelleyecek şekilde bir yaşamın inşa edilmemesinden dolayıdır. Bu rantçı, savaşçı soygun düzeni toplum ve doğa değerlerini yağmalayarak hiçbir hesaba, kitaba gelmeyen tarzlar ortaya çıkardı. Yaşam tarzındaki felaketi bu yaratıyor. Böyle bir yaşam örgütlülüğünü de iktidar ve devletler

yaratıyor. Neden yaratıyorlar? Bu sorunun cevabını biliyoruz. Çünkü çok anlaşılırdır, onların derdi toplumun zarar görmemesi değil, kârlarına kâr katmaktır.

Diğer yandan Kürt toplumuna karşı uyguladıkları soykırım savaşını daha da güçlendirmektir. Bunun dışında sömürgeci-soykırımcı devlet sisteminin başka bir amacı yok. Bu kesin. O halde şu çıkıyor ortaya; devletten bir şey beklenemez, devlet zaten başka türlü olmaz. Toplum ancak bilinçli, örgütlü olduğu ve kendi yaşamını özgürce demokratik bir biçimde örgütlediği zaman bu tür felaketlerin önünü alabilir. Gördük ki toplumumuz böyle bir bilinç ve örgütlülükte değil; birincisi doğal olayların zararını önleyecek şekilde yaşamını örgütlememiş. İkincisi ise, devletten medet bekliyor. Bu durumu devletin yarattığını bile bile "devlet bizi kurtarmıyor, bize yardım etmiyor" diye yakınıyor.

Deprem demokratik toplumun ne kadar zayıf olduğunu da gösterdi

Aslında deprem bazı gerçekleri ortaya çıkardı. Kurdistan'daki soykırımcı savaş gerçeğini en açık biçimde teşhir etti. AKP-MHP faşist diktatörlüğünün sömürücü, soyguncu, rantçı yüzünü ortaya koydu. TC'nin soykırımcı-sömürgeci yüzünü gösterdi. Bu açık! Fakat demokratik toplumun varlığının da ne kadar zayıf olduğunu, mücadelenin toplumsal düzeyinin henüz ne kadar az olduğunu, toplumun hala kaderini iktidar ve devlet sistemine, yani celladına bağladığını da açıkça gösterdi.

Devlet, deprem ve sel felaketlerine bakarak AKP-MHP faşizminin, TC sömürgeci-soykırımcılığının ne olduğunu değerlendirelim, eleştirelim. Çünkü maskeleri düştü, gerçek yüzlerini gösterelim, teşhir edelim.

Ama bu olay bir gerçeği daha gösterdi. Biz de toplumu eğitip örgütlemekte çok zayıf ve geriyiz. Toplumun kaderi kendi elinde değil.

Demek ki toplum kendi bilinciyle, kendi örgütlülüğüyle kendi yaşamını yaratamıyor. Çok büyük oranda devletin egemenliği, denetimi altında. Kaderini devlete bağlamış. Adeta her şeyi ulus devletçi sisteme bağlı hale gelmiş. Özgür bilinç, demokratik yönetim, kendi yaşamı üzerinde, kendi kaderi üzerinde söz sahibi olmadı çok zayıf, geri durumda. Aslında demokratik toplum, özgür birey denecek bir durum yok ortada. Hem fiili zayıf hem de devletten beklentiler, yakınma, sızlanma, ağlayıp durma bu gerçeği gösterdi.

Bu durumun suçlusu sömürgeci-soykırımcı devlet, AKP-MHP faşist diktatörlüğüdür. Fakat aynı zamanda bizim de aynamız olmaktadır. Bizim ne kadar doğru, yeterli, etkili mücadele yürüttüğümüzün, toplumu eğitip örgütlediğimiz, demokratik toplum haline getirdiğimiz de aynası. Sonuçlar gösterdi ki bu konuda çok zayıf ve gerideyiz.

Özgür birey ve demokratik toplum neredeyse yok denecek kadar az. Eğer deprem sonrası gösterilen yardımlaşma durumu da olmasaydı özgür birey ve demokratik toplum hiç kalmamış diyebilirdik. Mevcut yaşam tarzının deprem karşısındaki durumu net olarak bunu gösterdi. Fakat sonrasında gelişen dayanışma, paylaşma, yardımlaşma AKP-MHP'nin her türlü oyunla felaketi daha çok ağırlaştırma tutumuna karşı demokratik siyasetin, kadın ve gençlik örgütlerinin, bütün toplumsal kesimlerin çok ileri düzeyde bir yardımlaşma, paylaşım içerisine girmeleri bu durumu biraz düzeltti. Fakat şunu da gösterdi; demek ki çalışılırsa özgür birey ve demokratik toplum yaratmanın imkanları, fırsatları var. Toplumsal zemin buna açık.

Felaketten sonra bu yapılmayabilirdi, öncesinden yapılabildi. Ama dikkat edelim böyle olmadı. Neden? Sorumlusu biziz, yürüttüğümüz çalışmalar. Mücademizin özgür birey ve demokratik komün temelindeki demokratik toplum, demokratik ulus inşa çalışmalarımızın ne kadar zayıf, parçalı, geri düzeyde olduğunu ortaya koydu. Bunu da gördük. Başkalarını eleştirdiğimiz kadar bunun sorumluluğunu duyan bir öz eleştirel yaklaşımın da içindeyiz. Bu durumu, öz eleştirel yaklaşımı kuşkusuz daha da derinleştireceğiz. Derler ya bir musibet bin nasihatten iyidir. Yaşanmış olumsuzlukları gerçekten de bin nasihatten daha çok aklımızı başımıza getirecek sonuçlar, olaylar olarak değerlendirip bu temeldeki

derin sorgulamayla, öz eleştirel yaklaşımla derslerini çıkartarak özgür bireyi, demokratik toplumu yaratma çalışmalarımızı daha örgütlü, planlı, daha güçlü kılacağız. Bu Newroz, bir de bu gerçeklerin bu biçimde açığa çıktığı ve bizim hareket olarak böyle bir kararlaşmayı yaşadığımız bir Newroz oluyor.

Önder Apo'yla başlayan yarım asırlık Newrozlaşma

Kuşkusuz, başta değerlendirmemiz gereken diğer bir yön Önderliksel çıkışın 50. yıldönümü olması duru-

Bunlar birer gerçek, fakat PKK çıkışında, Önderlik çıkışında da bir Newroz bilinci vardı. Newroz etkisi vardı. Önder Apo değerlendirmesiyle bunu net ortaya koyuyor. Newroz'u Newroz yapan -Önder Apo'nun Çağdaş Kawa olarak tanımladığı- Mazlum Doğan yoldaşın Newroz bilincinin de bu temelde olduğunun tanığı olarak çok yakından biliyoruz.

O halde ne PKK'nin bir Newroz zamanında temelinin atılışı bir tesadüftür ne de bu tarihi büyük direnişin Amed Zindanı'nda bir Newroz günü başlatılışı bir tesadüftür. Bunları tesadüf sananlar Önderliği ve PKK'yi

çekleştiler. Newroz'un zafer çizgisi temelinde düşmana öldürücü darbeler vurdular. Newroz kahramanlığının devam ettiricileri, geliştiricileri oldular. Bu gerçeği hiçbir zaman unutmamalıyız. Dolayısıyla tarih bilincinin önemli olduğu gerçeği ortaya çıkıyor. Dikkat edelim, tarih bilinci ne kadar güçlü bir bilinç, yenilmez, sarsılmaz bir irade, ne kadar büyük bir cesaret ve fedakarlık, ne denli büyük bir coşku ve heyecana sahip.

Önder Apo çıkışını bir Newroz zamanında yapıp PKK'nin temellerini atarken böyle bir kahramanlık yürüyüşünü başlattığını çok iyi biliyordu. Bunun derin bilincine ve kararlılığına sahipti. O bilinç ve kararlılık bu 50 yıllık kesintisiz, yenilmez, zaferden zafere koşan büyük özgürlük ve Önderlik yürüyüşünü ortaya çıkardı. Bundan hiçbir biçimde kuşku duymamalıyız. Böyle bir durumun tarihi anlamına derinden ulaşmalıyız.

Yine Mazlum Doğan yoldaş Amed Zindanı'nda bir Newroz günü eyleme kalkarken ne yaptığını, ne yapmak istediğini, yaptığının sonuçlarının neler olacağını çok ileri düzeyde bilen, kestiren durumdaydı. Her zaman ifade ettik, bu olmasaydı zaten öyle bir adımı atamazdı. Sonrasını, bugünleri, yaşanan bu kadar özgürlükçü ve demokratik gelişmeyi öngöremeseydi, bunun gerçekleşeceğine yürekten inanmasaydı hiç öyle bir direniş içine girebilir miydi? Onun cesaretini ve fedakarlığını gösterebilir miydi? Öyle bir yiğitlik ve kahramanlık duruşunu gerçekleştirebilir miydi? Mümkün değil. O halde hem Newroz gerçeğini hem de tarih bilincini çok önemsemeliyiz.

Bizi, bugünü anlamlı yaşar kılan, geleceğe hazırlayan ve güç sahibi haline getiren kesinlikle tarih bilincidir. Tarihin insana güç veren, insanı insan yapan temel adımları, özellikleridir. İnsanın yaşamı nasıl başardığını, özgür kıldığını, ne tür tehlikelerle karşı karşıya bulunduğunu dolayısıyla onları aşabilecek bir bilincin, gücün gelişmesine yol açtığını görüyoruz. Bunların hepsini tarih bilinci ortaya çıkarıyor. O halde Newroz'la aslında bir tarih bilinci, tarihin hem de en anlamlı, en güçlü bilincine ulaşılmış oluyor.

Şimdi 50 yıldır böyle bir bilinçle, iradeyle yürüyen bir Önderlik, Önder Apo gerçeği var. PKK olarak 50 yıldır böyle yürüyen bir partiyiz. 50 yıldır Önder Apo öncülüğünde böyle büyük özgürlük direnişi içindeyiz. Özgür yaşam tutkumuz çok güçlü bir biçimde gelişti, direniş azmimiz, cesaretimiz ve fedakarlığımız tarihin en yüksek düzeyine ulaştı. Newrozları Newroz yapan bu kadar büyük direnme ve coşkuyla yaşanma zamanına dönüştüren bu gelişmedir.

Önder Apo'nun başlattığı büyük özgürlük yürüyüşünün 50. yıldönümü oluyor, 51. yılına giriyoruz. Şunu doğru anlayıp yeterince değerlendirmemiz lazım: 50 yıllık Önderlik yürüyüşü nasıl oldu, nasıl gerçekleşti, nereden başladı, hangi adımları attı ve günümüzde nereye ulaştı? Bu yürüyüş neler yol açtı, neleri değiştirdi, ne tür gelişmeler, güçlenmeler ortaya çıkardı? Kurdistan'da ne yaptı? Ortadoğu'da neler yol açtı? Dünyada insanlık anlamında ne ifade

ediyor? Çünkü 50 yıllık bu yürüyüşün Kurdistan'da çok büyük altüst oluşlar yarattığını biliyoruz, bunu herkes kabul ediyor. Kürt tarihinin en bilinçli ve anlamlı yaşanan döneminin Önder Apo öncülüğünde geçen bu 50 yıllık dönem olduğu çok açık.

Bu dönemin de en etkili olayının Önder Apo öncülüğü, PKK direnişçiliği olduğu, kahraman şehitlerimizde temsilini bulan mücadelecilik olduğu açık bir gerçek. Şimdi insanlığı bile bu kadar derinden etkileyen bir hareket, onun bilinci, iradesi, kadrosu, yurtseverliği, kitlesi, eylemi nasıl ortaya çıktı? Nasıl gelişti? Hangi bilinç ve iradeyle oldu? Nasıl bir cesaret ve fedakarlığa dayandı? Nasıl bir yaşam ve çalışma tarzının sonucunda ortaya çıktı? Bunları değerlendirmeliyiz. İşin sırrı gerçekten bu soruların cevabına ulaşmakta oluyor.

Diğer yandan şunu iyi biliyoruz, bu 50 yılda hiçbir şey kendiliğinden olmadı. Her şey insanın yaratıcı emeğinin, cesaret ve fedakarlığının, bilincinin ürünü olarak gerçekleşti. Yine her şey çok büyük zorluklar, olumsuzluklar ve engeller, karşı saldırılar ortamında yaşandı ve gerçekleşti. Hiçbir şey kolay olmadı, büyük imkana dayanmadı, kendiliğinden ve rahatça gerçekleşmedi. Her şey engelleri aşan, zorlukları yenen, saldırıları kıran büyük bir mücadeleyle yaratıldı, kazanıldı. Derler ya "tırnakla sökölüp alırcasına" gerçekten de düşman gerçeği darbelenerek, geriletilerek yaratıldı. Bu bir gerçek. Bu özelliklerini, tarzını doğru anlamalıyız. Bize en büyük gücü bu geçen 50 yılın dersleri veriyor, verecek.

Kuşkusuz bir bütün olarak halk tarihimizin, insanlık tarihinin derslerinden öğreneceğiz, onları da bileceğiz. Ama en canlı olan, en yakın olan, en derin olan bilinç bu elli yılın derslerinden oluşuyor. Bu dersleri iyi çıkarmalıyız. Dolayısıyla da 50 yıllık Önderlik yürüyüşünün anlamını, değerini iyi fark etmeliyiz. Basit yaklaşmak kesinlikle olmamalı. Kürt tarihinde böylesi yoktur. Az bulunur değil, hiç yoktur. Hiçbir zaman 50 yıllık kesintisiz bir mücadele yürüterek onun sonuçlarını bir yok edilemeyen kazanıma dönüştürüp toplumsal yaşama armağan eden bir Önderliksel gelişme yaşanmadı. Olanlar bunun çok gerisinde ve çok parçalı oldu. Böyle bir arayış, mücadele içine girenler uzun süreli ve kesintisiz bir mücadele yürütemediler. O nedenle de tarihte az mücadele edildi, hiç mücadele edilmedi ya da zayıf mücadele edildi değil. Böyle uzun süreli mücadele edilemedi, sürekli mücadele edilemedi.

O nedenle tarih içinde yürütülen o büyük mücadelelerin sonuçları yeterince toplumsal kazanıma dönüşmedi, kalıcı olmadı, tarihe mal olmadı. Kürt toplumunu bu yakın dönemde son yüzyıllarda en çok zorlayan gerçekliğin bu olduğunu çok iyi biliyoruz. O kısa süreli, parçalı, birbirinden kopuk, kesik direnişlerin süreklilik arz eden, birbirinin üzerine eklenen kazanımlarının olmaması, hep Kürt halkının kazandığını ardından kaybettiği, dolayısıyla büyük kazanımları ortaya çıkaramadığı bir tarihsel gelişmeye yol açtı.

Şimdi bunu ilk defa Önder Apo değiştirdi. Bu gidişi Önder Apo kırdı. Derler ya "makus talihini yenmek." Gerçekten de Kürt'ün "makus talihini" yendi. Kürt tarihinde olmayanı olur kıldı, başarılamayana başardı. O nedenle kendini sürekli etkisini sürdürecektir, işlevli olacak, zafer kazanacak bir hakikat haline getirdi. Kimse bu hakikati artık değiştiremez, gelişimini engelleyemez. Hiçbir oyun, hile bu hakikatin toplumsallaşmasının önüne geçemez. Bunlar birer gerçek.

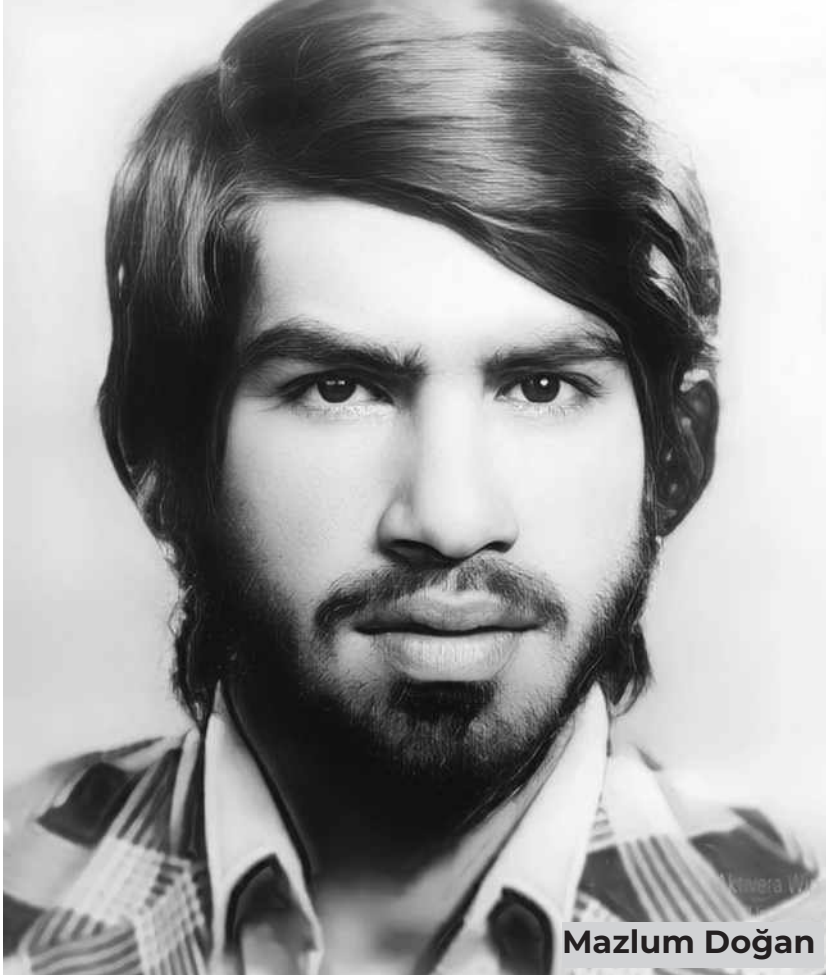
Uzun süreli kazanımla sonuçlanan Önderliksel yürüyüşler çok az

Dolayısıyla şunu iyi bilmeliyiz: Önderlik yürüyüşünün her anının anlamı, kazanımı çok büyük olduğu gibi kesintisiz 50 yıllık yürüyüşün anlamı, önemi de çok büyük. Çünkü yarattığı değerler çok büyük. Önder Apo, değiştirilemez, sürekli hükmünü sürdürür, gelişme yaratır bir ruh, duygu, düşünce, yaşam tarzı oluşturdu. Bir bilinç ortaya çıkardı. Kürt halkının onlarca hatta yüzlerce yıllık geleceğinin aydınlatılmasını, kazanılmasını, planlamasını yarattı. Bunlar da büyük gerçekler.

Aslında insanlık tarihinde de benzer durumlar azdır. Hiç yok değil. Aslında bu iktidar ve devletçi tarih içerisinde onların değer biriktirmelerinde böyle sürelerin etkisi var. O büyük süreli kralların, krallıkların, padişahlıkların, hanedanların birikim yaratan güçler olduğu açık, biliniyor. Fakat halk adına özgürlük ve demokrasi çizgisinde böyle bir mücadele yürüten, bu kadar uzun süreli mücadele yürüterek sonuçlarını kazanıma dönüştüren Önderliksel yürüyüşler çok az.

Peygamberler tarihine bakalım, sınırlıdır. İsevi çıkış, Muhammedi çıkış çok sınırlı ve kısa sürelidir. Aslında kendilerini yeterince tanımlayamadan yok oluyorlar. Dolayısıyla işin özünün saptırılması, değiştirilmesi durumu yaşanıyor. Evet, adları yaşıyor, onlar adına yüzlerce, binlerce yıldır her şey yapılıyor. Ama yapılanın ne kadar onların olup olmadığı her zaman tartışma konusu. Ortada ciddi saptırmaların olduğunu çok sınırlı tarihi bilgilerimize dayanarak çok rahatlıkla bilebiliriz.

Diğer özgürlük çıkışları açısından da durum farklı değil, filozofik çıkışlarda da benzer durum yaşanıyor. En son, en iddialı çıkış olan sosyalist hareket, onun Rusya versiyonunun sonuçları da biliniyor. En iddialı olan, en gözü kara, risk üstlenerek mücadele eden ve gerçekten kendi çizgisinde zaferler kazanan kişilik Rus Devrimi'nin önderi Lenin'dir. Lenin'in hareketinin başına neler geldiği, Lenin'in kendi düşüncelerini örgüt ve eyleme dönüştürme imkan ve fırsatını ne kadar bulduğu, bunu ne kadar zaman yapabildiği açık. Çok kısa süredir. Dolayısıyla tez elden çok kısa sürede önderlik yaşamından uzaklaşıyor. Onun adına mücadeleyi sürdürmek isteyenler de her ne kadar adını kullansalar da içerik olarak revize ediyorlar, değiştiriyorlar? Sonuçta bu durum neler yol açıyor, bunu en trajik biçimiyle Sovyet Rusya deneyiminde gördük. Çok iddialı çı-

Mazlum Doğan

mudur. Yarım asır tamamlandı. Önder Apo'nun yarım asır önce başlattığı özgürlük yürüyüşü bugün Kurdistan'ın dört bir yanında, dünyanın her yerindeki Kürt halkının elinde büyük bir zafer yürüyüşü, büyük bir coşku ve heyecan haline gelmiş bulunuyor. Önder Apo'yla başlayan Newrozlaşma 51. yılına girerek ikinci yarım asra adım attı. Tabi Önderliksel çıkışın Newroz'la bağını, bu büyük mücadelenin öncüsü olan partimizin Newroz'la bağını bu vesileyle doğru anlamalı, iyi değerlendirmeliyiz.

Önder Apo boşuna "biz bu güne PKK'yle başlamadık" demedi. PKK'nin temellerini atmaya yönelirken ne yaşadığımızı, hangi günde bulunduğumuzu, böyle bir kararlılığa ulaştığımız zamanın tarihsel olarak derin anlamını biliyorduk. Öyle bir bilince sahiptik. Bizi PKK kararlaşmasına Newroz bilinci, iradesi, coşkusunu, kararlılığı götürdü. Bu gayet açık ve anlaşılır bir durum. Böylece Önderliksel çıkış bir Newroz çıkışı oluyor. Önder Apo bir Newroz önderliği oluyor. PKK temelleri Newroz'da atılan bir Özgürlük Partisi oluyor. Bunlar dikkat edilirse tarihsel çıkış olarak da sabit bir durum. Bir değerlendirme değil, yorumlama değil, sonradan anlama ya da anlamlandırmaya çalışma da değil. Tam tersine daha başta, zamanında anlaşılan, bilinen, yaşanan bir durum. Demek ki PKK'yle Newroz gerçekten daha anlamlı ve güzel hale geldi. Tarihsel anlamına kavuştu. Anlamına daha uygun olarak yaşanır kılındı.

kesinlikle doğru anlayamazlar. Dolayısıyla da doğru katılıp, başarılı mücadele eden devrimciler ve yurtseverler haline gelemeyiz. Bunu iyi bilmemiz lazım. Bu nedenle de hiçbir şeyin tesadüf olmadığını görmeliyiz. O halde Newroz bilincinin, iradesinin, kararlılığının Kürt toplumu, Kürt insanı, Kürt aydını üzerinde ne kadar etkili olduğunu, Önderliksel çıkışa, PKK'nin kuruluşuna, Mazlum Doğan yoldaşın direnişine bakarak anlamalıyız. Bu direniş ki her şeyin başlatıcısı oldu. Önder Apo, "Parti Mazlum'dur" dedi. Parti çizgisini en doğru ve yeterli biçimde hayata geçiren zindan direnişidir.

Newroz'la Önder Apo ile Mazlum direnişçiliği ile gelişen tarih bilinci

Gerçekten bir Mazlum direnişçiliği var. Çünkü Newroz'la belirginleşen kahramanlık Mazlum direniş çizgisi olarak sürdü. Mart ayını tarihin en büyük direniş aylarından, kahramanlık aylarından birisi haline getirdi. Zekiyeler, Rahşanlar, Bêrivanlar, Ronahîler, Semalar, yine Sinan, Navdar ve Serhat yoldaşlar günümüze kadar bu kahramanlık çizgisindeki yürüyüşün geçen 40 yılı aşkın süre içindeki temel temsilcileri oldu.

Newroz'un öncesi ve sonrasında, bu geçen 40 yıl boyunca yürütülen o kadar çok mücadele, içine girilen o kadar çok savaş, kahramanlık var ki onların hepsi aslında bir Newroz direnişiydiler. Newroz bilinciyle ger-

kışı vardı. Göz kamaştırıcı gelişmeler ortaya çıkardı ama sonuçta dışardan fiske bile vurulmadan kendi hata ve yanlışları üzerinde çözülüp çöktü ve tarihe karıştı.

Bu neyi gösteriyor? Yapılanın amaçtan, arayıştan ne kadar kopuk olduğunu, somutlaşan ilkedan, düşünce ne kadar farklı olduğunu gösteriyor. Herhalde Lenin böyle olsun da sonra öyle kimsenin anlayamayacağı bir biçimde çöken bir sistem ortaya çıksın diye bu kadar kafa yormadı, mücadele etmedi, bu kadar risk üstlenmedi. Bütün bunları tarihin akışını değiştirmek için yaptı. Yaptıklarıyla böyle bir şeyin gerçekleşeceğine de gerçekten derinden inandı, iman etti. Az kafa yoran, çaba harcayan, çalışan bir konumda kesinlikle olmadı.

Şimdi bütün bunlar temelinde ele alıp baktığımızda tabii Kurdistan'da kesintisiz yarım asır süren Önderliksel yürüyüşün nasıl tarihi bir olay olduğunu daha iyi anlarız. Bunun bilincine iyi varmalıyız. Bu temelde ortaya çıkan sonuçları, değerleri, kazanımları, birikimi iyi anlamalıyız.

Bu, tarihin en önemli olayı, Kürt insanının ve halkının en büyük hazinesidir. Eğer bu hazineye doğru sahip çıkar iyi kullanılırsa önümüzdeki 50 yılı da, yüzlerce yılı da özgürce ve demokratik yaşayabiliriz. Kendimizi insanlığa öncü kılan, örnek yapan bir toplum haline getirebiliriz. Bu kesin. İşte Önderliksel yürüyüşle elde edilen kazanımın anlam ve düzeyi budur.

Önder Apo savunmalarında ortaya çıkan sonuçla Kürtlüğün ve özgür yaşamın garantilendiğini, ebedi hale getirildiğini ilan etti. Bu oldukça önemli ve anlamlıydı. 50 yıllık bu birikim, onun zengin dersleri kesinlikle hazine değerindedir. Doğru kullanılırsa geleceğin, özgür ve demokratik yaşamın garantilenmesi anlamına geliyor. Bunu da böyle ifade etmeliyiz. Bu bakımdan 50. yıldönümünü doğru anlamalıyız. 50. yıldönümünde 50 yılın birikiminin dersleri üzerinden Apocu militanlar ve yurtseverler olarak bu birikimin derslerine daha çok yoğunlaşmalı, daha fazla derinlikli bir yaklaşım içinde olmalıyız.

Çünkü büyük hakikat burada, cesaret ve fedakarlık verecek güç burada, özgür ve demokratik yaşamı yaratacak gerçeklik burada, kadın özgürlük çizgisinde demokratik modernite kuramıyla özgür ve demokratik yaşamın en güçlü bir biçimde inşa edilmesini gerçekleştirecek ilkeler, ölçüler, her şey burada. Bunu doğru anlamamız, doğru ve yeterli bir biçimde temsil etmemiz gerekiyor.

Önder Apo hepimize şunu söyledi: "Her günü hakikati sağlamlaştıracak, değişmez yetkinlikte yaşamak." Baştan itibaren bu tarihi adımları attığında hep "ben rolümü oynadım" dedi. Çok iyi hatırlıyorum, manifestoyu yazdığı anda öyle demişti. PKK'nin kuruluşunu gerçekleştirdiğinde öyle demişti. Yurtdışında hazırlıklar yapıp, 12 Eylül faşizmine karşı mücadelenin yol, yöntemleri aydınlatıldığında öyle demişti. Uluslararası komploya karşı mücadelenin çizgisini, yol-yöntemleri aydınlatılıp hareket ve halk böyle bir mücadele içine çekildiğinde de öyle dedi. Savunmalarda bu var.

İktidarcı ve devletçi bakış açısının yanlışları iyi görülmeli

Demek ki bütün bu tarihi hep böyle bir bilinçle yaşadı. Her dönemi aslında geleceği garantilenmiş olarak yaşadı, gerçekleştirdi. Şimdi böyle kaç dönem geçti, ne kadar gerçekleşme var? Bu 50 yıla ulaştı. Gerçekten ortaya çıkan gelişme 50 yılda büyük bir Önderliksel düzey, parti öncülüğü, gerilla tecrübesi, direnişini ortaya çıkardı. Kadın özgürlük hareketi, Kürt gençliğinin kazandığı özellikler, Kürt toplumundaki bilinç ve örgütlülük durumu, bir de Kürt halkının ve özgürlük mücadelesinin

bir büyüme, şişmedir. Gereksiz, öldürücü, urlaşma gibi bir durumdur. Kürt işbirlikçiliğinin yaygınca bu durumu yaşadığı ortadadır. Aslında PKK'nin, Önder Apo'nun yürüttüğü mücadelenin dolaylı sonuçları olarak bunu yaşamasına rağmen, bunun da farkında olmayıp "ben yarattım" diyerek PKK'yi bu tür gelişmeler yaratamamış olmakla itham etmesi bir tutarsızlığı ifade ediyor.

O tür saldırılara karşı doğru ve yeterli bir biçimde kendi gerçeğimizi Önder Apo ve PKK mücadelesiyle ortaya çıkan gelişmeleri propaganda edersek, rahatlıkla o tür saldırıları kırarız. Onların hiçbir hükmü, etkisi olmaz.

aynı zihniyet ve siyaseti temelinde girişi sağlanacak. Yüzüncü yıldönümünde cumhuriyet kendi zihniyet ve siyasetinde tam başarı, zafer kazanmış olacak.

24 Temmuz 2015'ten itibaren bu temelde saldırıyor. Tayyip Erdoğan'ın MHP ve Kürt düşmanı soykırımcı güçlerle bu kadar uzlaşması, bütünleşmesi bu temelde yaratıldı. Bunun için ABD, NATO, AKP-MHP faşist diktatörlüğünün 8 yıldır bu temelde yürüttüğü saldırılara bu kadar destek verdi. Kürt işbirlikçi ihaneti, KDP AKP-MHP'ye bu amaçla bu kadar destek verdi. Dikkat edilirse, küresel düzeyde bir karşı devrim cephesi var. Sömürgeci-soykırımcı bir cephe

cadele böyle planlı bir saldırı ve ona karşı bir direnişti.

Şimdi bu sürecin finaline geldik. Yakın geçmişi çöktürme eylem planı saldırısıdır. Daha ötesi uluslararası komplo planlamasıdır. Dahası PKK'nin çıkışına karşı 1977 Mayısından itibaren başlatılan imha ve tasfiyecilik saldırısıdır. Daha gerisi de Kürt halkının yokluğu ve yok edilmesi üzerine kurulmuş olan Türkiye Cumhuriyeti Devleti'nin, ona dayalı olarak İran, Irak ve Suriye'de yaratılan ulus devlet sistemlerinin Kürt halkına karşı yürüttüğü imha ve tasfiye saldırılarıdır. Oraya kadar dayanıyor. Bunu daha da geriye götürebiliriz. İktidarcı-devletçi sistem

Final durumundayız. Bu düşmanlarımız, inkarcı ve imhacı zihniyet ve siyaset açısından da böyle, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesi açısından da böyle. Bu denli tarihi öneme sahip, kritik, karmaşık özellikler taşıyan bir tarihsel süreç yaşanıyor. Bir süredir böyle bir süreci yaşıyoruz. Newroz'la birlikte özgürlük ve demokrasi güçleri bu sürecin finalinde zafer kazanmanın startını veriyor. Önderliksel çıkışın ellinci yılına giriş ve ellinci yıl mücadelesinin final sürecine girişi de böyle tanımlıyoruz. Bu temelde değerlendirmeler, çağrılar, tartışmalar, toplantılar var. Planlamalar yapıyoruz.

Bizim için de karşıtlarımız için de tarihi bir dönemeç söz konusu

Newroz'la birlikte içine girdiğimiz siyasi sürecin temel bazı özellikleri neler? Kuşkusuz bu sürece Newrozla girmedik. Aslında bir süredir siyasi ve askeri bakımdan yaşanan yeni durumlar var. Daha doğrusu karşıtlarımız da, biz de bu tarihi süreci bir dönemeç olarak görüyorduk. Bu tarihi süreç neydi? PKK'nin ellinci, TC'nin yüzüncü ve Kürt soykırımını başlatan, Kürt halkını yok sayan ve yok edilmesinin önünü açan Lozan Antlaşmasının yüzüncü yıldönümüydü. Mücadele edip ortadan kaldırmak, değiştirmek istediğimiz, yüz yıllık Kürt soykırımını öngören zihniyet ve siyasetin ne olacağı üzerine bir karar alma, bunun için yeni bir dönemeç oluşturmadı.

Unutmayalım ki uluslararası komplo bir yönüyle böyle bir durumu planlayarak ortaya çıktı. Tayyip Erdoğan'la uzlaşarak, onu teslim alarak çöktürme eylem planı temelinde 24 Temmuz 2015'ten itibaren başlatılan imhacı-soykırımcı saldırı da böyle bir tarihsel dönemeci hedefliyordu. Düşman yaklaşımlarında bu bariz olarak vardı. Şunu öngörüyorlardı: Cumhuriyetin yüzüncü yıldönümünde bu cumhuriyete karşı mücadele eden, onu faşist-sömürgeci-soykırımcı olarak değerlendiren ve değiştirmeyi dayatan, demokratikleşmesini zorunlu kılan, bunu da Kürt ve kadın özgürlüğü, Türkiye'nin demokratikleşmesi temelinde yapmak isteyen bütün zihniyet ve siyasetler, örgüt ve eylemler ortadan kaldırılacak, tasfiye edilecek. Çöktürme eylem planı saldırısıyla hedeflenen buydu.

2023 yılı düşman cephesinden daha o zamandan, 8 yıl önce planlandı. Onların umutları, hesapları şuydu: Bütün bu cumhuriyeti zorlayan, varlığını tehdit eden, engelleyen gelişmeleri ortadan kaldırabilmek için o gelişmelere temel teşkil eden Kürt Özgürlük Hareketi, onun Önderliği, partisi etkisiz hale getirilecek. Böylece yeni bir yüzyıla cumhuriyetin

var. Küresel soykırımcı güçler de, TC Devleti, AKP-MHP faşist diktatörlüğü ve KDP ihaneti de bunun içinde. Bu kadar geniş bir birlik halinde saldırı yürüttüler.

Biz İmralı, gerilla, kadın ve gençlik direnişi öncülüğünde, bir bütün hareket ve halk olarak böylesi topyekun faşist-sömürgeci-soykırımcı saldırılara karşı direndik. Son direnişi böyle görmek lazım. Yaşanan olayları bu temelde anlamak gerekli.

Şimdi tüm sürecin finaline geldik

Şunu görmeliyiz: İçinde bulunduğumuz günler öyle günübirlik yaşanan durumlar değil. Çok öncesinden öngörülmüş, planlanmış ve güçler buna göre hazırlanmaya çalışılmış. Özellikle de sömürgeci-soykırımcı sistem tarafından sürecin böyle yönetildiği kesin. Biz de bunu biraz anlamaya, buna karşı direniş yürütmeye çalıştık. Belki tarihsel olarak yeterince anlamadık. Bu kapsamda bilince varıp zamanında yeterince hazırlık yapıp, örgütlenerek etkili direniş geliştiremedik. Ama saldırıların tehlikesini gördük, bu saldırıları kırmak için başta gerilla olmak üzere kadın ve gençlik öncülüğünde tüm toplumsal direniş seferber ettik. Biz de topyekun bir direniş içinde olduk.

Bu geçen direniş belki çok yaratıcı olmayabilir, bazı bakımlardan dar olabilir, sahip olduğumuz imkan ve fırsatların hepsini değerlendirmemiş olabiliriz, içinde hata ve eksiklikleri çok olabilir. Bunlar ayrı bir konu. Varsa tartışılıp, değerlendirilip özelleştirilerek dersleri çıkarılmalı. Böyle bir bilinç oluşmalı ki bundan sonra benzer durumlarla karşılaştığımızda o tür hata ve eksiklikleri göstermeyelim. Bu ayrı bir durum. Bu da yapılabilir. Ama bütün bunlara rağmen AKP-MHP ittifakı 2023 yılında Kürt gerillasını ezerek parti öncülüğünü bu temelde yenilgiye uğratıp Kürt Özgürlük Hareketi'nin örgütlülüğünü tasfiye edip Önderliği yenilgiye uğratma amaçlı, programlı bir saldırı yürüttü. Bu 8 yıllık mü-

tarihiyle de bütünleştirebiliriz. Kürt halkına karşı tarihsel olarak yürütülen katliam ve imha saldırılarıyla da bağlantısını kurabiliriz.

Şimdi bütün bu konularda yeni bir sürecin ortaya çıkacağı dönemeçteyiz. Bu Newroz böyle bir dönemeçte özgürlük ve demokrasi zihniyet ve siyasetinin güçlü bir hamle yapmasını ifade ediyor. Bir kararlaştırılması, bir gövde gösterisi, zafer kazanması için bir çıkış yapması, kadınlar ve gençler başta olmak üzere bütün ezilenleri, işçi ve emekçileri uyarak özgürlük ve demokrasi cephesine çağırması oluyor.

Tam bir dönemeçteyiz. Final durumundayız. Bu düşmanlarımız, inkarcı ve imhacı zihniyet ve siyaset açısından da böyle, Kürt varlık ve özgürlük mücadelesi açısından da böyle. Bu denli tarihi öneme sahip, kritik, karmaşık özellikler taşıyan bir tarihsel süreç yaşanıyor. Bir süredir böyle bir süreci yaşıyoruz. Newroz'la birlikte özgürlük ve demokrasi güçleri bu sürecin finalinde zafer kazanmanın startını veriyor. Önderliksel çıkışın 50 yılına giriş ve ellinci yıl mücadelesini biz başta böyle tanımladık. Şimdi ellinci yıldönümünü ve bu final sürecine girişi de böyle tanımlıyoruz. Bu temelde değerlendirmeler, çağrılar, tartışmalar, toplantılar var. Planlamalar yapıyoruz.

Dışımızdaki siyaset de bütün saldırı ve benzeri durumlara rağmen böyle bir sürecin final düzeyinde bir dönemeç olduğunu kabul etmek durumunda kaldı, kalıyor. Özellikle AKP-MHP faşist yönetiminin ne yapacağı uzun bir süre çok belirgin değildi. O ortamı karmaşıktırıyor. Çeşitli olayları, süreci belirsiz kılmak için engel teşkil edecek hale getirmeye çalışıyordu. Askeri saldırıganlığı geliştirerek süreci sabote etmek için engeller yaratmaya çalışıyordu. En son deprem faciasından bile bu amaçla yararlanmaya çalıştı. Sonuç olarak öyle sabote edici bir durumu geliştiremedi. Süreci ve mücadeleyi olduğu gibi kabul etmek zorunda kaldı. 14 Mayıs'ta seçim kararı verip ilan etmesi bunu göster-

riyor. Böylece aslında sürecin planlanması netleşti. Ama sonuçlarının ne olacağı tam belli değil.

Dikkat edelim, Türkiye ve Kuzey Kurdistan'da siyasi mücadele çok yoğun, çok karmaşık, hareketli. İttifaklar kendilerini güçlendirmeye çalışıyor. AKP-MHP ittifakı kendini genişletmeye çalışıyor. Tayyip Erdoğan'ı yeniden cumhurbaşkanı adayı gösterdi. Rusya ve bazı Arap ülkelerinden destek alıyor. NATO sisteminden mümkün olduğu kadar destek almaya çalışıyor. İsveç-Finlandiya gibi ülkelerin NATO'ya girişini, Ukrayna savaşının sonuçlarını kendi başarısı için kullanma çabası içerisinde bulunuyor. Bu şekilde çok yönlü bir çaba içerisinde. Kullanabileceği bütün imkanları seferber ediyor.

Bunun karşısında sistem içi muhalefetin durumu da ortada. Aslında bu muhalefet bir süredir önce iki partili millet ittifakıydı. Daha sonra altılı masa ittifakı olarak kendini genişletti. Uzun bir süredir düzenli toplantılarla böyle bir ittifakı yürütüyordu. Türkiye'nin egemen siyasi tarihi açısından belli önemi olan bir olaydı. Öyle çok benzeri görülen bir durum değildi. Bu kadar farklı düşünceye sahip partilerin bu düzeyde bir araya gelmesi dikkate, ciddiye alınması, dikkatle değerlendirilmesi gereken bir olaydı. Kesinlikle böyle görmek lazım. Basite almamak gerekli.

Altılı Masa'da yaşanan krizin güçlü nedenleri de vardı

Tabii bunu ortaya çıkartan nedenler vardı. AKP-MHP faşist diktatörlüğünün durumu, bu diktatörlükle Kürt Özgürlük Hareketi'ni ve Türkiye'nin demokratik güçlerini ezme amacının başarılabilmesi, AKP-MHP faşizmine karşı mücadelenin Türkiye'de daha radikal bir demokratik devrim geliştirme ihtimali, iç ve dış egemen güçlerin bundan duydukları korku aslında böyle bir ittifakın gerçekleşmesini, destek ve ortam bulmasını, sağlıyordu. Böyle bir muhalefet bütünlüğü de oldu. Anayasa ve yasal düzenlemeler de Türkiye siyasetinde ittifak yapmayı meşru hale getirince böyle iki iktidar blokunun ortaya çıkması gerçekleşti. Muhalefet de AKP-MHP faşizmine karşı kendini alternatif bir iktidar bloku haline getirdi.

Onların içinde Meral Akşener'in başkanlık yaptığı İYİ Parti'de bir dalgalanma oldu. Aslında çok anlaşılabilir. Hala birçok cepheden anlaşılabilir ve değerlendirilmeye muhtaç. Aslında popülaritesi vardı. Taraftar buluyordu. Hem AKP-MHP ile çelişkili-çatışmalı durumu hem altılı masa ittifakı içinde yer alması gerçekten kendisine puan kazandırıyor. Belli bir kitle desteği yaratıyordu. Böyle bir ortamda neden bunlara ters düşecek bir hareket yaptı? Tam anlaşılabilir değil. Çünkü kendisini zayıflattı.

İşte "sıkıştırıldım, gırtlığımı basıldı, boğuluyorum, o nedenle böyle yaptım" demek bu durumu öyle çok anlatmıyor, izah etmiyor. Öyle bir sıkılma durumu yoktu. Aslında sıkılan, zorlanan duruma, kazandığını kaybettiği duruma şimdi düştü. Niye böyle yaptı, kim böyle yaptırdı? Kendi partisi içinden mi kaynaklandı

ya da ne kadar oradan kaynaklanıyor? Altılı masa ortamından mı kaynaklandı, yoksa AKP-MHP ittifakının bir müdahalesi mi oldu ya da Türkiye siyaseti üzerinde etkili olan çeşitli derin güçlerin muhalefete dönük bir siyasi müdahalesi mi yaşandı? Bilemiyoruz. Bunların her hangi biri ya da birkaçı da olabilir. Fakat öyle can sıkıntısıyla yaşanmış bir durum olmadı. Öyle değerlendiremeyiz. Çünkü kendini zayıflattı. Kişi olarak Meral Akşener'i zayıflattı. Herkes Tayyip Erdoğan'ın yarattığı sistemi yürütebilecek bir kişi aranırsa bulunabilecek makul kişi olarak onu görüyordu. Meral Akşener'e böyle yaklaşan önemli bir iç ve dış çevre vardı. Bu beklentiyi önemli ölçüde yaktı. Partisinin zayıflamasına yol

açtı. Muhalefeti biraz zayıflattı.

Muhalefetin zayıflaması elbette AKP-MHP faşizminin güç kazanması anlamına geliyor. Şimdi bu zayıflığı gidermeye, yeniden eski düzeni yaratmaya çalışıyorlar. Ama bir defa olan oldu. Kaybedilenleri yakın zamanda geri getirmek zor olacağı benziyor.

Başlangıçta insan biraz tereddüt duydu. Yoksa derin güçler, Kürt düşmanı, sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyaset mevcut durumda Tayyip Erdoğan yönetiminin değişmesini istemiyor mu biçiminde bir soruyu aklı güçlü bir biçimde getirdi. Biz de tartışıp böyle değerlendirmeler yaptık. Bunlar anlaşılabilir. Öyle basit değerlendirmeler değildi. Böyle bir durumun güçlü nedenleri de vardı.

Bunlar nelerdir? Öncesini bir yana bırakırsak son 8 yıldır çöktürme eylem planı temelinde cumhuriyetin yüzüncü yıldönümüne gelmeden, Lozan'ın yüzüncü yıldönümüne ulaşmadan PKK'yi imha ve tasfiye etmek üzere yürütülen saldırı biraz etkili olmuştu. Bazı sonuçlar almıştı ama başarılı olmamıştı. Hedeflediği başarıyı ortaya çıkarmamıştı. Tam tersine PKK buna karşı direnmişti. Özellikle İmralı direnişi süreci tayınlıyordu. Zıp, Avaşin ve Metîna'da, Medya Savunma Alanları'ndaki kahraman gerilla direnişi yaşadığı bütün daralmalara rağmen, imkansızlık ve zorluklara rağmen faşist-sömürgeci saldırganlığa tarihinin en ağır darbelerini vuran büyük direniş olarak ortaya çıkmıştı. Kürt Kadın Hareketi, Gençlik Hareketi mücadelesini sürdürmüş, bazı bakımlardan zayıflasa da gelişme sağlamış ve güçlenmişti. Kadın ve gençlik öncülüğünde Kürt

halkı Kurdistan parçalarında ve yurt dışında gerçekten durmamış, yememiş, içmemiş 24 saat eylemlilik halinde olmuştu. AKP-MHP faşist saldırganlığına karşı durmuş, İmralı işkence ve tecrit sistemini teşhir etmiş, Önder Apo'nun fiziki özgürlüğü için büyük bir kampanya yürütmüştü. Bunlar canlı gerçekler.

Şu açık bir durumdu: Çöktürme eylem planı amaçlarına ulaşmadı. Dolayısıyla Lozan'ın yüzüncü yıldönümü için yapılan planlama, ortaya konulan hedef tutturulamadı. Ama zaman ilerliyor, yüzüncü yıla geliniyor. Ne olacak? Farklı politikalar izleyecek bir durum söz konusu değil. Savaşı yürütmek gerekecek. Böyle bir savaş sistemini de başka partilerin, başka kişilerin zor-

mümkün değil. Onlar da biraz hesap yapabilirlerdi. Kendi kaderlerini AKP-MHP faşizminin kaderiyle bu kadar birleştirebilirlerdi. Bunu milliyetçilikleri açısından değil, siyasi-maddi çıkarları açısından yaparlardı.

Çünkü Türkiye'de AKP-MHP iktidarı düşerse yeni gelen yönetimden destek almak durumundalar. Alamazlarsa yenilen AKP-MHP, yenilen KDP olur. O yüzden böyle olmak istemezler. Kendilerini biraz daha alternatifli kılabilirlerdi. Ama dikkat edilirse böyle yapmadılar. Bunu neden yaptılar? Demek ki büyük güçler, efendileri yönlendirdi. Kesinlikle ABD ve NATO yönlendirmesi olmadan kendi başına böyle bir siyaseti belirleyip öngörmesini mümkün görmek lazım.

Emek ve Özgürlük İttifakı siyasi gücüyle kendini anahtar konumuna getirdi

Şimdi sistem içi muhalefet kendini yeniden toparlamaya çalışıyor. Üçüncü ittifak olarak Emek ve Özgürlük İttifakı bir süredir oluştu. Daha önce HDP'de oluşan bir ittifak ve blok durumu vardı. Geçmiş seçimlerde de seçim ittifakı olarak bu yaşandı. Cumhuriyet ve Millet İttifaklarının dışında üçüncü siyasi çizgi olarak Emek ve Özgürlük İttifakı biçiminde Kürt özgürlük güçleri, Türkiye'nin sol-sosyalist, demokratik güçleri bir araya geldi. Demokratik siyaset cephesi ittifakı oluştu. Bu da önemliydi. Üçüncü siyasi çizgi duruşunu etkin olarak geliştirdi. Öyle ki örgütlülüğüyle, siyasi gücüyle iki iktidar blokunun başarısında da kendini anahtar konumuna getirdi.

Şimdi onlar da hareketliler. Dinamik konumdalar. Üzerlerindeki baskıya rağmen direnmiyorlar. Kapatma davasına karşı alternatif geliştiriyorlar. Kendi birliklerini daha çok geliştirmeye çalışıyorlar. Varlıklarını ve etkinliklerini zayıflatmadılar. İzledikleri politikayla biraz daha da güçlü kıldılar. Şimdi sürecin en dinamik, aktif değerlendirilen siyasi gücü konumundalar.

Bunun dışında kitle mücadelesi, devrimci direniş sürüyor. Aslında deprem ardından biz bir eylemsizlik açıklamasında bulunduk. Daha çok şehirlerdeki eylemlerin durdurulması yönünde bir çağrı oldu. Gerillaya saldırılmadıkça gerillanın saldırı eylemi yapmamasını içeriyordu. Böyle bir süreçte bunun da kısmi bir etkisi oldu. Fakat AKP-MHP faşizminin askeri olarak buna göre davranma durumu yok. Saldırılarını sürdürüyor.

Dolayısıyla gerilla da meşru savunma kapsamında kendi savunma tedbirlerini alıyor, direniş gösteriyor.

Çatışmalı durum bu çerçevede sürüyor. Süreç böyle gideceğe de benziyor. Çünkü biraz herkes kendisiyle uğraşıyor. Savaşın doğrudan zarar görenler bununla ilgili, görmeyenler kendi derinlikleriyle uğraşıyorlar. Bu hem dış güçler hem de Türkiye siyaseti açısından böyle. Kısmen Emek ve Özgürlük İttifakı tarafından dile getirildi. Bazı insan hakları kurum ve kuruluşları, Avrupa Parlamentosu belli değerlendirmeler yaptı, yapıyor. Bazı siyasi çevreler önemli bulduklarını ilan ettiler ama böyle bir durumda kendi politikaları ne olacak, ne tür bir inisiyatif geliştirecekleri yönünde herhangi bir şey yok.

Açıklamalarla durumu netleştirmeye, herkesi bu çerçevede tutum almaya, tutumunu açıklamaya, ilan etmeye zorluyoruz. Konumumuzu da sürdürüyoruz, saldırılar karşısında mücadelemizi de. PKK ve HBDH olarak mücadelesiz bir konumda değiliz. Şimdiye kadar antifaşist direnişin motor gücü olduk, öncülüğünü yaptık. Bundan sonra da AKP-MHP faşizminin yıkılmasında böyle bir motor güç olma görevini yürüteceğiz. Mücadele sürüyor, sürecek. Şimdi final nasıl geçecek? Gelişmeler nasıl olur? Kuşkusuz bu yaşanan olaylara, yürütülecek mücadeleye bağlı. Mevcut haliyle AKP-MHP faşizmi daha geri ve zayıf görünüyor. Fazlasıyla deşifre, teşhir oldu. Yıprandı. Güç kaybı yaşadı. Planlarında başarılı olamadı. Uluslararası konplonun PKK'yi imha ve tasfiye etme yönünde yirmi yıldır önüne koyduğu, çeşitli planlamalara da kavuşturduğu görevleri yürütmeye çalıştı ama sonuçta başarılı değildi.

Sistem artık başarıyı burada görmüyor. Bununla başarılı olacağına çok kani değil. Ama değiştirmekten de korkuyor. İnisiyatifi PKK daha güçlü bir şekilde ele alır, Kürt özgürlüğünü ve Türkiye demokratikleşmesini çok daha radikal bir biçimde geliştirerek gerçekten Orta Doğu devriminin sürecini başlatır, kapitalist modernite sistemini ciddi bir tehditle yüz yüze getirir korkusu ve kaygısını yaşıyorlar. Bunun derin hesabı içindeler.

Muhalefet Kemal Kılıçdaroğlu'nu aday olarak gösterdi. Meral Akşener krizini biraz aştı. Kılıçdaroğlu eskiye göre biraz daha aktif. En önemli başarısı beş partiyi kendi etrafında toptabilmesi, CHP içerisinde denetimi sağlamış olması. Bu kendisi için bir güç kaynağı. Tabii bu durum Tayyip Erdoğan karşısında seçilme durumunu güçlendiriyor.

HDP ile görüştüler. Emek ve Özgürlük İttifakı'ndan da destek almaya çalışıyor. O da şimdiye kadar çok az olan bir tutum. Ne görüştüklerine dair ayrıntıları bilmiyoruz. HDP Eşbaşkanları fazla bir açıklama yapmadılar. Önümüzdeki süreçte sonuçları değerlendirip ittifak olarak açıklama yapacaklarını söylediler. O anlaşılır bir durumdur. Fakat Kemal Kılıçdaroğlu'nun açıklamaları şimdiye kadar olanın ötesinde biraz cüret içeriyordu. Kürt sorununa, demokratikleşmeye ilişkin, AKP-MHP faşizminin saldırıları karşısındaki mücadele ve kadın özgürlüğüne ilişkin söylemleri şimdiye

kadar olanın ötesinde. CHP, tüm millet ittifakı böyle bir çizgiyi destekleyecekse önemli. HDP bu söylenilenleri desteklerse acaba İYİ Parti tabanının durumu ne olur, oyları nasıl oluşur? Cumhurbaşkanlığı seçimi bu anlamda nasıl olur? Herkes bunu tartışıyor. Önümüzdeki süreç bunu gösterecek.

14 Mayıs AKP-MHP faşizminin yıkılış günü olabilir

Normal olarak Kılıçdaroğlu'nun oy oranı çok daha yüksek bir noktada. Bu da anlaşılır bir durum. Fakat derler ya Osmanlı'da oyun çok. AKP-MHP mevcut durumda iktidar. Devlet gücünü elinde tutuyor. Bir sürü çete örgütlenmesi oluşturdu. Ne tür hileler, baskılar geliştireceği, oyunlar tezgahlayacağı belli değil. Farz edelim ki hile ve oyunları bozuldu, seçimi kaybetti. Ama kaybettiğini kabul edecek mi? Öyle bir durumda iktidarı bırakacak mı? Bunlar netleşmiş sorular değil. Kolay olacağı da belli değil. Ama öyle çok kolay gerçekleşir bir durum da değil. Onu bilmek ve ona göre yaklaşmak gerekli.

Kuşkusuz direnecek. İktidarı elde tutmak isteyecek. Ama muhalefet dış ilişkilerini yeterli kurar, örgütlü, bütünlüklü hareket eder, tedbirler geliştirirse oyun ve hileleri bozabilir. 14 Mayıs AKP-MHP faşizminin yıkılışında önemli bir gün haline gelebilir. Önemli bir sonuç ortaya çıkabilir. Bu önemli. Bazı çevreler mecbur olduğunu, kabul etmek zorunda kalacağını belirtiyor. Hatta Tayyip Erdoğan'ın ülkeden kaçmak, sığınmak için hazırlıklar yaptığını söyleyenler de var. Neler doğru, neler yanlış insan bilemiyor. Karmaşık bir ortam var. Hepsini duymak, bilmek lazım. Değerlendirmek de gerekli ama öyle gerçek olarak görmemek lazım.

Şimdi bu sürecin sadece 8 yılın finali değil, yüz yılın finali olduğunu ifade ettik. 14 Mayıs'ta ortaya çıkacak sonuç 24 Temmuz'daki Lozan yıldönümünün üzerinde belirleyici bir etki yapacak. 29 Ekim'de Cumhuriyet'in yüzüncü yıldönümü üzerinde de belirleyici bir etkisi olacak.

Aslında TC'nin kaderi üzerine tartışmalar, mücadeleler oluyor. Yeni yüzyıllık kaderi çiziliyor. Mevcut faşist diktatörlük 21'inci yüzyılı Türkiye yüzü olarak ilan etti. Faşist-askeri-oligarşik diktatörlüğün gelişerek devam edeceğini, Kürt soykırımını sürdüreceğini söyledi. Onların iddiası bu. Fakat bu ne kadar gerçekleştirilebilir? Bu ayrı bir konu. Buna karşıt olan mevcut sistem içi muhalefet de ikinci yüzyılı, cumhuriyetin demokratikleşmesi yüzyılı haline getirmek istediğini ifade etti. Zaten Özgürlük ve Demokrasi blokunun temel hedefi bu. Ama bunu radikal demokrasi biçiminde, temelinde gerçekleştirmek istiyor.

Her gün yeni olaylarla karşı karşıya gelebiliriz. Çok karmaşık durumlar ortaya çıkabilir. Çok çelişkili ve çatışmalı durumlar yaşayabiliriz. 14 Mayıs'a doğru her şey daha karmaşık olabilir. Bu gerçekleri görüp bunun gereklerine göre mücadele yürütmeyi bilmemiz lazım.

Aslında yüzyılın kaderi diyor. TC'nin kaderi belirlenecek, ikinci yüzyılda TC nasıl olacak? Unut-

mayalım ki kapitalist modernite sistemi küresel hegemonik bir güç haline mevcut TC sistemiyle, TC ile uzlaşarak geldi. Bu BM sistemi TC temelinde kuruldu. Dolayısıyla TC sisteminde zihniyet ve siyaset olarak yaşanacak her değişiklik küresel düzeyi, küresel kapitalist modernite sistemini etkileyecek. AKP-MHP faşizminin iktidarda kalması çok daha faşist-diktatoryal bir sistemi beraberinde getirirken, yıkılması ise yetersiz de olsa Türkiye'de kısmi bir demokratikleşme adımının atılması, demokratikleşmenin önünün açılması, hem Türkiye hem de dünya küresel sistemi açısından oldukça önemli sonuçlar doğuracak. Mevcut dünyada değişiklikler yapacak. İzlenen siyasetler, taşınan zihniyetler üzerinde etkili olacak. Demokratikleşmeyi geliştirecek. Bütün dünyayı etkileyecek. Bunu kesinlikle böyle görmeliyiz.

Bu kadar tarihi öneme sahip bir süreci yaşıyoruz. Yaşadığımız final bu kadar kritik ve karmaşıktır. O halde bunu doğru anlamak, iyi yönetmek gerekli. Biz hareket olarak tabii çok yönlü değerlendiriyoruz. O konuda tutumumuz nettir. Şunu ilke edindik: Birincisi, AKP-MHP faşizmine karşı en güçlü, en öncü mücadeleyi biz yürüttük. Hem PKK olarak hem de HBDH olarak neredeyse her gün onlarca şehit vererek bu mücadeleyi sürdürdük. İkincisi, AKP-MHP faşizminin yıkılmasını böyle bir dönemeçte büyük bir demokratik devrim olayı olarak gördük. Var olan sadece bir iktidar değişimi, bir partinin seçimle gidip yeni bir partinin iktidara gelmesi durumu değil. Bir demokratik devrim olayı olacak. Faşist zihniyet ve siyasetin AKP-MHP'de ifadeye kavuşmuş bölümü yıkılacak. Türkiye'de demokratik devrimin önü açılacak. Bu düzeyde önemli görüyoruz.

İktidar bloklarına yedeklenmek istemiyoruz ama 20 yıldır süren bir AKP iktidarı, günümüzde ise bir AKP-MHP faşist diktatörlüğü var. Çok büyük bir tehdit. Zaten büyük katliamlara yol açtı. Kürt soykırımını geliştirmede bu kadar saldırgan oldu. Kürt ihanetini, işbirlikçiliğini bu kadar besledi. Onun yıkılması Kürt özgürlüğü açısından önemli bir adım olacak.

O bakımdan da tabii ki hedefimiz bu faşist diktatörlüğün yıkılması. Seçimi, bu faşist diktatörlüğü yıkmaya mücadelesinde önemli bir parça olarak görüyoruz. Sadece seçim mücadelesi yürüten bir hareket değil. AKP-MHP faşizmine karşı devrimci halk savaşı temelinde bu mücadeleyi yürüttük. Stratejimiz devrimci halk savaşıdır. Devrimci savaş yürütüyoruz. AKP-MHP faşist terörüne, savaşına, saldırganlığına, soykırımına karşı silahlı şiddet kullanıyoruz.

Faşizmin sadece oyla yıkılması mümkün değil

Demokratik kitle eylemliliğini, halk direnişlerini de en ileri düzeyde geliştirdik. Seçimi de bu yürüttüğümüz mücadele stratejisinin bir parçası olarak görüyoruz. Önemsiyoruz da. Hedefimiz, AKP-MHP faşist diktatörlüğünü yıkmaya, Türkiye'de demo-

kratikleşmenin, Kurdistan'da Kürt sorununun özgürlükçü çözümü önündeki engellerin aşılmasıdır. AKP-MHP faşizminin yıkılmasının böyle bir süreci başlatacağını düşünüyoruz. O bakımdan da bu hükümetin yıkılmasını, hepsi olmasa da demokratik devrimin böyle bir özgürlük ve demokrasi devriminin

başlangıcı olacağını değerlendiriyoruz. Ondan sonrası ortaya çıkan koşullara göre değerlendirilip yürütülecek mücadelelere bağlı. Ama öyle bir noktaya gelebilmek için önce AKP-MHP faşizminin yıkılması lazım.

O bakımdan da AKP-MHP faşizmini yıkmaya dönük her türlü demokratik mücadeleyi, demokratik girişimi, demokratik gücü destekliyoruz. Hareket olarak durumumuz böyle. Somutta Emek ve Özgürlük İttifakı'nın oluşmasını önemsedik. Daha geniş kapsamda sol-sosyalist güçleri birleştirmesinden yana olduk. Çağrılar yaptık. Hala da yapıyoruz. İttifakın zihniyet ve siyasetini, açıkladığı politikaları gerçekleştirmesini önemli buluyoruz. Fakat şu da var; bu konuda dikkatli olmak lazım. AKP-MHP faşizmi oyun yapmada da, süreci sabote etmede de her türlü yola başvurabilir.

Uygun politika ve taktik yürütmek lazım. Bu bir mücadele işi. Kolay değil. Oyunlarını bozan, AKP-MHP iktidarının yıkılmasını sabote edecek durumlara girmesine fırsat vermeyen yaratıcı politik bir yaklaşım lazım. Taktik yaratıcılık gerekli. Bunu çok önemsiyoruz. Yoksa istiyoruz, oyumuz da var. Ama oy her şey değildir. Faşizmin sadece oyla yıkılması mümkün değil. Faşizm halka ve demokratik güçlere karşı topyekun bir saldırdır. Dolayısıyla topyekun bir mücadeleyle faşist diktatörlük, faşist zihniyet ve siyaset ancak yıkılabilir. Biz böyle bütünlüklü bir mücadele yürütüyoruz. Demokratik siyasetin, seçimin de böyle bir mücadeleye bağlı olarak doğru yürütülmesi halinde başarı getireceğine inanıyoruz. Öyle olmasını da istiyoruz. Bu mücadelenin ittifaklara yaklaşımının bir boyutu da budur.

Yani dikkatli olacağız. Süreci sabote etmesi için AKP-MHP'ye fırsat vermemek gerekecek. Tersine onun oyunlarını bozma gücünü, iradesini, öngörüsünü gösterebilmeliyiz. Diğer boyutu da tabii faşizme karşı kararlı olmak lazım. Faşizme karşı bütünlüklü topyekun bir mücadele olmalı. Anti faşist demokratik ittifaka dayanıyor. Böyle bir ittifakla yürütülüyor. Dolayısıyla AKP-MHP faşist diktatörlüğüne karşı en geniş demokratik ittifakın kurulmasından da yanayız. Antifaşist demokratik devrim yürüten bir hareket olarak böyle olmak durumundayız. Bu anlamda da ittifakların daha geniş olmasından yanayız. Emek ve Özgürlük İttifakı'nı sol, demokratik, kadın özgürlükçü, anti-kapitalist güçlerin yanı sıra farklı ideolojileri, dini eğilimleri de kapsamasını önemsedik ve bunu sürekli dile de getirdik.

Dikkat edelim 1993 pratiğini Önder Apo nasıl eleştirdi? "Devletle cephe-

den savaşıyorduk. Dolayısıyla devlet güçlerini bir bütün, bize karşı bir cephe olarak gördük. Söylense bile onların içinde farklı eğilimlerin olacağını çok fazla öngörmedik. Dolayısıyla o eğilimlerin çatışmasını da öngörmedik. Kürt sorununun çözümünü dillendiren çevreleri bu nedenle yeterince destekler olmadık. Kısmen destekledik ama çeteci eğilimin onları da yok ederek saldırmaya tahmin edip çözüm isteyen eğilimi güçlendirmek için yeterince destek veren, davranış gösteren olmadık" dedi. "Onlar yapıp kendi sorunlarını çözsünler, biz anlaşmayla çözelim" dedik. Sonunda devlet içinde çeteci eğilim güçlü oldu. Çözüm isteyen eğilimi bastırdı. Süreç öyle sabote oldu. Tümyle aynı durum olmasa da şu an benzer bir durum olabilir. Tabii AKP-MHP faşizmine karşı mücadele yürütürken bu millet ittifakının durumunu, onlara yaklaşımı bu temelde değerlendirmemiz gerekli. Dikkate almamız gerekir.

Devrimci zafer elde etme imkanları mevcut

Sonuç itibarıyla AKP-MHP kazanırsa, Tayyip Erdoğan yönetim olursa savaş derinleşir. Böyle bir ihtimal yok dememeliyiz. Bu ihtimal olacakmış gibi öngörmeli, kendimizi de hiçbir zayıflık, gevşeklik göstermeden buna göre hazırlamalıyız. Hem bu süreci mücadele süreci yapmalıyız hem de AKP-MHP'nin seçimi kazanma ihtimaline göre hazırlık yapıp seçim sonrası böyle bir durum olursa bunu karşılamayı bilmeliyiz.

Eğer AKP-MHP yıkılırsa yeni durumlar çıkar. O zaman değerlendiririz. Kurdistan, Türkiye ve hatta dünya için çok önemli bir adım olur. Yeni durumlar ortaya çıkar. Her bakımdan bizim manevra alanımız, siyaset yapma gücümüz, eylem kapasitemiz artar. Bu çok önemli. Onu da dikkate alıp değerlendirmeli ve ona göre de hazırlıklı olmalıyız. Ama orada önemli olan süreci doğru yönetmektir. İyi takip etmek, seçim sonuçlarını anında değerlendirip gerekli politik adımları atabilmeliyiz.

Buna göre diğer gelişmeler ne olur? Türkiye'deki böyle bir mücadele ve onun sonuçlarının kuşkusuz Kuzey ve Doğu Suriye'de, Rojava'da, Başûr'da, Irak'ta, Rohilat Kurdistan'da etkileri çok olur. Bu çok açık. AKP-MHP kazanırsa mevcut politikayı derinleştirip savaşı yaparak sürdürecektir. Çünkü başka türlü iktidarı sürdüremez. O zaman Suriye'ye müdahaleleri de artar. Olası saldırılarına karşı direnişi Kuzey ve Doğu Suriye genelinde daha çok ittifak yapmamızı gerekli kılıyor.

Aslında mücadele edersek mücadele etmenin önü bu şekilde açılıyor.

Diğer yandan muhalefet kazanırsa o cephe daha çok karmaşık hale gelecek. Ortada o kadar çete var. Türkiye'nin işgal ettiği yerler var. Rusya, İran var. Suriye cephesi epeyce karmaşık olacak. Ama çeteciliği aşmak, bir tür istikrar aramak kuşkusuz Kuzey ve Doğu Suriye sorununa daha yakından, doğru yaklaşımı gerektirir.

Sürecin temel karakteri, Newroz'un startını verdiği, final süreci olarak tanımlanan yüz yıllık siyasi yapılanmalarda, hem TC hem Kurdistan, hem Ortadoğu hem de küresel kapitalist modernite sisteminin siyasi yapılanmasında önemli değişiklikler yaratmaya aday gelişmeleri beraberinde getirecektir. Çeşitli olasılıklar var. Her şey net değil. Ama hiçbir zaman da olmadığı kadar devrimci zafer elde etme imkanları da mevcut. Özgürlük ve demokrasi hareketinin önünün açılması, büyük başarılar kazanması ihtimali var. AKP-MHP faşist diktatörlüğü şahsında faşist-sömürgeci-soykırımcı zihniyet ve siyasetin yıkılma ihtimali var. AKP-MHP yüz yıldır oluşan bu zihniyet ve siyasetin doruğudur. Onlar yıkılırsa hiç kimse onların bıraktığını onlar gibi devam ettiremez. O artık ortadan kalkar. Yüz yılın Kürt düşmanı faşist-ırkçı-milliyetçi-soykırımcı-Türkçü-Turancı-Kızıl Elmacı zihniyet ve siyaseti yıkılacak. Dikkat edilirse bu çok heyecan verici. Çok önemli ve anlamlı bir süreçteyiz. Doğru anlamalı ve yönetmeliyiz. Her alanda doğru yürütmeliyiz. Sadece bu sürecin doğru yönetilmesini üst yönetimden beklememeliyiz. Bütün kadrolar, yurtseverler ve halkımız bunu anlamalı, kadın ve gençlik hareketi bunu görmeli, bunun gereklerine göre hem tutum geliştirmeli, karar alabilmeli hem de yaratıcı pratikler içinde olabilmeli. Her alanda bu süreci zafer götürecek bir tutum ve mücadele içinde olmalıyız. Newroz bize bunları gösteriyor.

Aslında bu durum bize büyük bir devrim olacağını, zafer kazanma ihtimalinin çok güçlü olduğunu müjdeliyor. Bu 2023 Newroz'u, 50. Önderlik Newroz'u gerçekten bize büyük bir zaferin imkan dahilinde olduğunu, hatta olmazsa olmaz haline geldiğini müjdeliyor. Gerisi müjdeyi doğru anlamak, süreci doğru yürütmek ve zaferi yaratmaktır. Bu Newroz'u bu temelde yaşıyoruz.

Bir kere daha başta Önder Apo olmak üzere yoldaşların, halkımızın, dostlarımızın, tüm insanlığın Newroz'unu kutluyor, "Bijî Newroz, Bijî Serok Apo" diyoruz.

KADIN DİRENİŞLERİ TOPLUMSAL MUHALEFETLERİN ÖZÜDÜR

8 Mart 2023 yılı ile birlikte "Jin Jiyan Azadî ile Kadın Devrimine İlerliyoruz" sloganı çerçevesinde yeni bir hamle başlattık. Bu hamle ile birlikte hem yerel, hem de evrensel düzeyde güçlü bir şekilde sürece karşılık verme hedefindeyiz. Öncelikle kadın örgütlülüklerimizi komün, meclis, akademi, kooperatif gibi örgütlenme araçları ile derinleştirme ve genişletme amacındayız. Aynı zamanda bu hamle ile birlikte hem Kurdistan ve Ortadoğu; hem de dünya kadın özgürlük mücadelelerine ve hatta dünyadaki özgürlük ve demokrasi güçlerine de doğru bir öncülüğü yapma iddiası, kararlılığı ve yaklaşımı içindeyiz.

Besê Erzincan

Öncelikle 2022 yılında şehit düşen Raperin Amed, Bêrivan Zilan, Delal Nurhak, Melsa Muş, Peyman Bagok, Jîyan Tolhildan, Sara Tolhildan, Zelal Kamışlo arkadaşların şahsında tüm Kurdistan şehitlerini anıyorum. 8 Mart'ı ruhuna uygun olarak günümüze taşıyan ve canlandıran şehitlerimiz ve tüm kadınların mücadeleleri, direnişleridir.

Önderliğimizin 8 Mart'ını da büyük minnettarlık, özlem, sevgi ve saygı ile kutluyorum.

Tüm kadınların, halkımızın, halklarımızın, enternasyonal yoldaşlarımızın, dostlarımızın, gazi arkadaşlarımızın, zindanda tutuklu bulunan yoldaşlarımızın, mevzilerde olan direnen tüm yoldaşlarımızın 8 Mart'ını kutluyorum.

İnsanlığın yaşamış olduğu en eski çelişki ve toplumsal sorun kadınların erkekler tarafından köleştirilmesi ile başlamıştır. Yaşamın tüm alanlarına hakim olmak isteyen erkek; baskı, sömürü, tecavüz, talan gibi zora dayalı şiddet politikaları yanında; kadını bir nesneye dönüştürme, tamamı ile mülk haline getirmenin ideolojik araçlarını, argümanlarını da yaratmış ve bunları etkili kullanmıştır. Sahte, yalan yüklü aşk söylemleri temelinde kadını eve kapatma, kendi gölgesi haline getirme, emeğini hırsızlama en çok geliştirilen taktikler arasında olmuştur. Bu taktikleri çeşitli hileler, yalanlar, kadınları birbirine karşı kullanma, komplolar biçiminde pratikleştirmekteydi. Kadınların köleştirilmesi; toplumda yaşanan tüm eşitsizliklerin, adaletsizliklerin ve köleliklerin kaynağı oldu. Egemen erkeklik kadınların köleştirilmesinde kullandığı tüm strateji ve politikaları gençlerin ve toplumun üzerinde de uyguladı.

Bu açıdan bakıldığında kadınların köleştirilmesi tarihinin yarattığı acılı, trajik sonuçlar çok yönlü ve derindir. Kadınların sömürgeleştirilmesi ile özgür, eşit yaşam ve toplum, insanlık için adeta ulaşılmaz, cennetimsi bir hayale dönüştürülmüştür.

Bir avuç egemen erkek tekel gurubu, esasında bu dönemde yazılı tarih öncesinde oluşturulmaya başlamıştır. Egemen erkek kültürü o günden bugüne şekil değiştirerek koşullara, gelişmelere göre yenilenerek, kendini daha derin örgütlemiş, günümüze kadar gelebilmiş ve sistemleştirmiştir. Bu bağlamda kadınlar hangi ulustan, hangi sınıftan, hangi inançtan olurlarsa olsunlar özünde bir sömürü nesnesi olmaktan kendini kurtaramamışlardır. Her kadın mutlaka ruhsal, bedensel, emek anlamında egemen erkek sistemin bir biçiminde kurbanı olarak tutulmuş, sömürülmüştür. Fakat buna karşı kadınlar zihinlerinde, ruhlarında, hisle-

rinde, hatıralarında, gençlerinde özgür yaşam tutkusunu hep canlı tutmuşlardır. Köleliği günlük yaşamın çeşitli zamanlarında, biçimlerinde asla kabul etmemişlerdir. Unutulmamalıdır ki bir kadın, en zorlandığı, köle gibi görüldüğü zamanlarda, dışarıya yansıtmasa bile mutlaka köleliğe karşı bir çıkışı, isyanı vardır. Özünde kadın başkaldırıları her süreçte diri tutulmaya çalışılmıştır. Bu bağlamda kadınlar manevi dünyalarında ahlaki, vicdani, insani ilkeleri hep canlı tutarak, direnerek var oluşlarını bu günlere taşımışlardır.

8 Mart kadın devrimlerinde nicel ve nitel sıçramaların yaşandığı bir gün

Günümüzde tüm toplumsal muhalefetlerin, direnişlerin, özgür yaşam arayışlarının özünde de bu kadın direnişlerini görmek mümkündür. Özgürlük ruhu geçmişten günümüze bir nehir gibi akar halen ilerlemektedir.

Dünyada 20. yüzyılda başlayan ve 21. yüzyıl ile birlikte her yıl daha da büyüyen 8 Mart'lar kadın direnişlerinin giderek yükselişine tanık olmaktadır.

Bugün 8 Mart; Dünya genelinde evrensel bir mücadele günü olarak algılanmakta ve kadınların özgürlük eşitlik taleplerini dile getirdikleri, bu talepleri için direndikleri, mücadele ettikleri gün olarak kabul edilmektedir. Kadınlar 2000'li yıllardan itibaren kölelik statüsünü asla kabul etmemekte ve bir başkaldırı günü olarak ele alıp kutladıkları 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nün özgürlük ruhunu yılın her gününde eylemleri, örgütlenmeleri ile yaşatmaya çalışmaktadırlar.

Kürt kadınları; 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'nü, Rêber Apo'nun kadın özgürlük perspektifleri temelinde kitlesel bir temelde sahiplenip kutladı. Özelde 90'lı yıllarla birlikte 8 Mart Dünya Kadınlar Günü'ne güçlü ve canlı bir renk getirdi. İçeriğini zenginleştirdi, radikalleştirdi. Faşist Türk devletinin kadın düşmanı, Kürt düşmanı, toplum düşmanı politikalarının teşhir edildiği, karşı çıktığı gün olarak ele alındı. Aynı zamanda egemen erkek sisteminin de çözümlendiği, eleştirildiği ve bu temelde Kurdistan, Ortadoğu ve dünya kadınları ile birleştiği, ortak mücadele platformlarını geliştirdiği bir gün haline getirildi.

Kürt kadın hareketi; 8 Mart'la görünür kılınan kadın sorunlarının çözümünü konusunda, insanlığın tüm sorunlarına bütünlüklü bakarak çözüm için yeni, özgür, alternatif yaşamı yaratma amaçlı kadın devrimini gerçekleştirmeye çalışmaları hız kazandı. Gerçekleşen tüm dünya devrimleri kadınları dışlayan, ötekileştiren ve statüsünü değiştirmeyen bir temelde gerçekleşmişti.

Oysa ki hakiki devrimlerin özü kadın devrimi temelinde gelişir. Kapitalist modernist sistemin yarattığı kriz ve bunalımlar kadın devrimleri temelinde çözülebilir. Kadınların eşit, özgür bir temelde yaşamda yer alması, yaşamın asli bir tarafı olarak irade ve fikirlerini yaşama yansıtabilmesi, toplumun yerelden katılımı, radikal demokrasinin gelişimi hakiki sosyalizmin pratikleşmesi anlamına gelir.

Önderliğimizin geliştirdiği Kadın Kurtuluş İdeolojisi ekseninde, tüm toplumsal, ekolojik sorunlara karşı duruşun ve çözümlerin kadınlar öncülüğünde geliştirildiği bir perspektif oluşturuldu ve yıllar süren mücadele, bu perspektifle yürütüldü. Yine hegemonik erkeklik anlayışına karşı duran çok önemli sayıda bir erkek gurubu da mücadelemize katılmış durumdadır. Yani kadın özgürlük cephemiz her açıdan büyüyen bir mücadele haline gelmiştir. Egemen erkekliğin mahkum edilmesi yeni ve özgür bir erkek kişiliğinin de ortaya çıkmasında vesile olmaktadır. Kadınlar özgürlük çizgisinde örgütlenip mücadeleyi büyütükçe erkekler de kendini görmekte değişim ve dönüşüm ihtiyacını hissetmektedirler.

Bu bağlamda 8 Mart'ı Kürt kadınları açısından kadın devrimlerinin pratikleşmesinde nicel ve nitel sıçramaların yaşandığı bir gün olarak ele alıyoruz. Bu temelde 21. yüzyılı kadın yüzyılı yapma planlamalarımıza içerik ve hız kazandırıyoruz.

Günümüzde kadın özgürlük mücadeleleri gözle görünür bir gelişme gösteriyor. İnsanlığın içinde bulunduğu ölümcül krizler göz önüne getirildiğinde bunların çözümü ve özgür yeni yaşamın inşası için her zamankinden daha fazla kadınların aklına, sevgisine, emeğine ihtiyaç olduğu ortaya çıkıyor. Erkek zihniyetinin donmuş, iktidarcı, statükocu zihniyeti yeniliklere kapalıdır. Kadınlar özgürlüğe duydukları ihtiyaçtan ve tarihsel ezilmişliklerinden, biyolojik özelliklerinden kaynaklı olarak duygusal zekaları, yaşam karşısındaki hassasiyetlerinin gelişkinliği, enerjilerinin daha akışkan olması nedeniyle düşünce ve bunu pratiğe aktarma yönleri daha çok yönlü ve zengindir.

Günümüzde, dünyada devlet ve iktidarlara karşı gelişen muhalif mücadelelere bakıldığında burada en aktif olarak boy gösteren kesimin kadınlar olduğunu görüyoruz. Kadınlar cephesinden yaşamın her alanına ilişkin gelişen haksızlıklara, adaletsizliklere ve eşitsizliklere karşı duruş gösterme durumu söz konusudur. Dünyada ilk kez böylesine kapsamlı ve yaygın bir kadın mücadelesi ve öncülüğü görülmektedir. Önceki yüzyıllarda da kadın mücadeleleri vardı. Ancak bu denli yaygın, örgütlü ve etkili değildi.

Kapitalist modernist sistem, liberal ideolojiler temelinde çeşitli strateji ve politikalar yürüterek başkaldıran sınıfları, halkları kendi zihniyet ve sistemi içinde eritmeyi başardı. Örneğin sınıf mücadelesinin öznesi olan işçi sınıfı bugün toplumsal kesimlerin arasında sistemli çalışması ve ücretini düzenli aldığı, bir takım sigorta hakları ve devlet imkanlarından yararlandığı için kendini şanslı görüyor. Aynı şekilde sosyalist mücadeleye öncülük eden Rusya, Çin gibi ülkeler de kapitalist modernist sistemin kötü bir varyantı olmaktan ileriye gidemediği herkesçe görüldü.

Günümüzde de yükselen kadın özgürlük mücadelelerine benzer strateji ve taktiklerle yaklaşmaktadır. Kadının köleştirilmesi temelinde kapitalist sistem inşası gerçekleşmiştir. En eski ve köklü çelişki cins çelişkisidir. Dolayısıyla egemen erkek sisteminin en çok korkutan mücadele kadın özgürlük mücadelesidir. Bu nedenle, kadın özgürlük mücadelelerini de kendi egemen erkek sistemi içinde eritme, entegre etme ve böylelikle ömürlerini uzatmanın hesaplarını çok yönlü olarak yapmaktadırlar.

Bu nedenle kadınların, özgürlük ve demokrasi güçlerinin sadece kaba boyutta bir direniş ile mevcut sistemi reddetmesi değil; aynı zamanda geçmiş özgürlük ve demokrasi mücadelelerinden, devrim deneyimlerinden dersler çıkararak alternatif yaşamı ve bunun sistemini yaratabilecek bir düzeyi yakalaması gerekir. Ayrıca kadın hareketleri olarak sadece kadın sorunlarına değil, insanlığın yaşadığı tüm sorunlara bütünlüklü bir bakış açısıyla sistemsel bir alternatif çözümü geliştirebilecek zihniyet ve irade ile pratikleştirme düzeyini de başarması şarttır. Başkan Apo'nun İmralı'dan geliştirdiği savunmalar temelinde gelişen perspektifler ve bu temeldeki pratikleştirme düzeyi Kürt kadınlarında çok önemli bir düzeyi yaratmıştır. Kürt kadınları önderliğimizin özgürlük paradigmasının somutlaşmasında çok başarılı bir rol oynamışlardır. Özgür kadın kimliğinin Kürt kadınlarında somutlaşma düzeyi herkes tarafından çarpıcı bir şekilde gözle görülmektedir. Şunu unutmamalı ki ideolojik, teorik fikirler ancak somutlaştıklarında anlaşılırlar. Somut bir model haline gelebilmek inandırıcılığı, umudu geliştirir.

Bugün 4 parça Kurdistan ve yurtdışında örgütlüüz. Dağlarda binlerce kadın gerilla öz savunma yapmaktadır. Kurdistan Özgürlük Hareketi'ne de eş başkanlık ve eşit temsiliyet düzeyi ile öncülük yapmaktayız. Dolayısıyla binlerce, milyonlarca kadının kolektif olarak kazandığı önemli bir öncü düzey söz konusudur.

Kürt Kadın Hareketi'nin rolü, misyonu ve ulaştığı düzey, hem Kurdistan

Özgürlük Hareketi açısından, hem dünya kadınları açısından, hem de dünyadaki özgürlük ve demokrasi güçlerine öncülüğü açısından çok tarihidir. Önderliğimizin Kürt kadınlarında oluşturduğu bu düzey tarihseldir ve dünyada bir ilki oluşturuyor.

Dikkat edilirse geçmiş yüzyıllarda yaşanan sınıf, ulus mücadelelerinde kadınlar hep erkeklerin yanında, onu tamamlayan bir duruş içinde olmuşlardır. Şimdi ise harekete eşit temelde öncülük yapıyor. Kadınlar her açıdan devrimi sürükleyen, yürüten bir durumdadır. İnsanlık tarihinde ve Kurdistan devriminde kadınlar ilk kez böylesine stratejik bir öncü rol ve misyona sahipler. Kadınlar sadece toplumsal sorunların gündemleştirilmesinde ve çözümünde değil, askerlikte, siyasette, diplomasi de çok stratejik düzeylerde rol oynamaktadırlar. Eş başkanlık ve eşit temsiliyet ile yaşamın her alanında söz hakkı ve irade olmuş bir gerçeklikten bahs ediyoruz.

Bu yönü ile Kürt kadınları olarak özgürlük mücadelemiz Kurdistan devrimi, insanlık devrimleri için sadece bir moral, cesaret ve ilham kaynağı değil, aynı zamanda özgürlük mücadelesinin ideolojik ve pratik açıdan nasıl yürütüleceğini, öncülüğün nasıl yapılacağını göstermek açısından da çok tarihi bir rol ve misyon içinde olmamızı beraberinde getirmektedir.

Kişiliklerimizde özgür kadın ilişkilerini ne kadar somutlaştırabiliyoruz

Elbette ki bu özgürlük düzeyi değerlendirilirken mütevazı olmak, kendi eksikliklerimizi derinlikli görmek de çok önemli olmaktadır. 8 Mart'lar aynı zamanda kendi eksikliklerimizi görerek öz eleştiriler verilerek daha güçlü yürümenin de mücadele günleridir.

Bu bağlamda elbette Kürt kadın hareketi olarak kendi içimizde gerçekleştirdiğimiz eleştiri ve öz eleştiriler de söz konusudur.

Örneğin; Kadın hareketi olarak önemli bir düzey yakalandı. İçinde olan bireyler olarak biz ne kadar özgürleştik? Duruşumuzla, çalışmalarımızla kadın hareketine ne katıyoruz? Nasıl büyütebiliriz? Kadın yoldaşlığını ne kadar geliştirebiliyoruz. Kadınlar olarak tarzımızda iktidarcılığı, bireyciliği, bencilliği ne kadar aşabildik? Reel sosyalizmin ve liberalizmin eleştirilerini ne kadar yapabiliyoruz? Dogmatizm bir iktidar hastalığı, egemen erkeklik hastalıklarıdır. Yine liberalizm ve bireycilik ortaklaşmayı, dayanışmayı zayıflatıyor, dağıtıyor. Örgüt yaratamıyor. Kadınlar olarak alternatif yaşamı geliştirmede gerçekten kendi kişiliklerimizde, çalışmalarımızda egemen erkek zihniyetin yaratımlarını ne kadar aşabildik? Kadınlar olarak erkek taklidi ve kop-

yası yönlerimizle ne kadar mücadele ediyoruz? Ne kadar kendimiz olabiliyoruz? Erkek bürokratik, soğuk, kuru, teknik bir kafa ile devrim yapmak istiyor. Peki biz kadınların kap-sayıcı, bütünleştiren, maneviyatı geliştiren, emek ile değişim ve dönüşüm sağlayan tarzını ne kadar yaratabildik? Kadın bilincini, cins mücadelesini ne kadar geliştirdik? Kadınlara özgürlük düşüncelerini ne kadar taşıydık? Toplumdaki kadınların sorunlarını ne kadar çözebildik? Bu soru ve cevapları uzatabiliriz. Kısaca cesaret, fedakârlık, emek göstermede sorunumuz yok ancak şimdi en çok sordulduğumuz nokta nasıl iş yaptığımız, nasıl yaşadığımızdır. Kişiliklerimizde özgür kadın ve ilişkilerini ne kadar somutlaştırdığımızdır. Yaşama nasıl katıldığımız önemli olmaktadır. Kadın gündemlerini ne kadar sağlıklı oluşturabiliyor, çözüm olabiliyoruz?

Kadın öncülüğü, kadın militanlar olarak bu ve bundan çok daha fazla sorular, eleştiriler ile karşı karşıyayız. Eksiklerimizi aşma yaklaşımı ve çabası içindeyiz.

Bu temelde kadınların özgürlük ve demokrasi mücadelelerine öncülük ettiği yeni bir çağın içindeyiz. Kadın öncülüğünü, militanlığını doğru yapabilmemiz kişiliğimizde özgür kadın özelliklerini geliştirmemizle mümkündür. Kendisinde kölelik zincirlerini kıramayanlar bırakalım toplumu, kadınları özgürleştirme, yol gösterme, ön açma kendilerini bile idare edemezler.

Dolayısı ile özgürlük düzeyimiz katılmış, ulaşılmış bir olgu değildir. Önemli bir düzey yakalamakla birlikte İdeolojik, siyasi, toplumsal mücadele ile sürekli değişen, ilerleyen bir düzey yaratma çabamız söz konusudur.

KJK olarak yeni bir hamleye neden gerek duyduk

Yeni bir 8 Mart sürecine girerken KJK olarak çalışmalarımızı Kurdistan, Ortadoğu ve dünyadaki kadınların, özgürlük ve demokrasi güçlerinin durumunu değerlendirdik. Bu bağlamda kadın boyutu ile yaşanan gelişmeleri dikkate alarak yeni bir kadın hamlesi ile süreci karşılama planlaması kararlılığına ulaştık.

Dünyada gelişen insanlık krizleri ve buna karşı her düzeyde gelişen kadın eylemlilikleri, ayaklanmaları çok önemlidir. Ancak bunun ortak bir hedef, eylemlilik, örgütlenme içinde yeniden inşa çalışmalarının en küçük birimlerden başlayarak geliştirilmesi gerekir.

Diğer yandan Suriye'de, Rojava Kurdistan'da gelişmekte olan kadın devrimimiz insanlık için büyük bir umut kaynağıdır. Ve burada demokratik ulus modelinin gelişmesinde, demokratik konfederal sistemin geliştirilmesinde kadınlar öncü bir rol oynamaktadırlar.

Yine Zap ve Avaşin'de TC faşist Devleti'ne karşı kadın gerilla yoldaşlarımızın direnişi ve burada oluşan kadın komuta ve savaşıllığındaki olağan üstü düzey ile tüm Kadın Hareketimize büyük bir güç, moral vermiş kadın özgürlük mücadelemizi büyütmede cesaret ve ilham kaynağı olmuş, başarıma ve kazanma tutkumuzu yükseltmiştir.

Ayrıca 2022 yılında gerçekleşen Ortadoğu ve Berlin 2. Dünya Kadın Konferanslarımız başarı ile gerçekleşti. Burada dünya ve Ortadoğu kadınları ile ortak mücadele, dayanışma kararları alındı. Yine Önderliğimizin Demokratik Kadın Konfederalizimi'ni oluşturma ve geliştirme kararlılığı ortaya çıktı. Demokratik Kadın Konfederalizimini tüm dünyada bir ağ gibi öreceğiz. Bu anlamda konferansta tüm kadınları Demokratik Kadın Konfederalizimi'nin geliştirilmesi çalışmalarına katılması için çağrı yapmamız ve buna olumlu karşılıklar almamız da çok önemli bir gelişme oldu.

Dünyada ilk kez bir kadın sloganı etrafında, kadınlar öncülüğünde serhildanlar gelişti

Hareketimizi en çok heyecanlandıran ve bu sürece yeni bir hamle ile karşılık vermemize neden olan temel bir durum da İran'da "Jin Jiyan Azadî" temelinde kadınların öncülüğünde başlayan ve tüm topluma yayılan serhildanlardır. Dünyada ilk kez bir kadın sloganı ile kadınlar öncülüğünde toplumun mevcut devlet ve iktidar rejimine yönelmesi durumu söz konusudur. Önderliğimizin geliştirmiş olduğu bu slogan aynı zamanda Hareketimizin temel bir sloganı idi. Bu slogan özünde tüm yaşamın kadın aklı, yüreği ve emeği ile yeniden inşa edilebileceğini; Kadın Kurtuluş İdeolojisi temelinde mücadele edilmesi gerektiğini belirten bir manifesto niteliğindedir. Tüm dünyada kadınların ve özgürlük güçlerinin kabul ettiği ve evrenselleştiği bir slogan haline gelmesi, bu niteliğinden kaynaklanıyor. Bu da Önderliğimizin kadın özgürlük çizgisinin ve kadın özgürlük ideolojimizin, jineoloji temelli çalışmalarımızın kabul edilirliliğini ve evrenselleşmesini de göstermekteydi. Yaşanan gelişmeler art arda da sıralanabilir.

Bu temelde 8 Mart 2023 yılı ile birlikte **"Jin Jiyan Azadî İle Kadın Devrimine İlerliyoruz"** sloganı çerçevesinde **yeni bir hamle** başlattık. Bu hamle ile birlikte hem yerel, hem de evrensel düzeyde güçlü bir şekilde sürece karşılık verme hedefindeyiz. Öncelikle kadın örgütüllüklerimizi komün, meclis, akademi, kooperatif gibi örgütlenme araçları ile derinleştirme ve genişletme amacındayız. Aynı zamanda bu hamle ile birlikte hem Kurdistan ve Ortadoğu; hem de dünya kadın özgürlük mücadelelerine ve hatta dünyadaki özgürlük ve demokrasi güçlerine de doğru bir öncülüğü yapma iddiası, kararlılığı ve yaklaşımı içindeyiz.

Kürt Kadın Hareketi olarak tüm insanlık sorunlarına cevap olabilecek bütünlüklü bir yaklaşım içinde, köklü ve radikal mücadele yöntemleri temelinde ortak örgütlenmek ve birlikte mücadeleyi yaratabilmek çok önemlidir. Bu anlamda Kadın Devrimi, Kadın Demokratik Konfederalizmi temelinde mücadele etmek ve Demokratik Modernite Sistemini kadın öncülüğünde gerçekleştirmek önem kazanmaktadır.

Önderliğimizin fiziki özgürlüğünün sağlanması çalışmaları çerçevesinde, bir yandan Önderliğimizin düşüncelerinin tüm dünyada yaygınlaştırılması,

diğer yandan da kadın eylemliliklerinin geliştirilmesi bu hamle dahilinde gerçekleşecektir. Bu temelde, dünya kadınları ile ortak mücadele platformları ve eylemlilikleri de geliştirilecektir.

Türkiye'de faşist AKP-MHP iktidarının seçimlerde kaybetmesi yönünde çalışmalar yürütmek ve bu temeldeki ittifaklaşmaları destekleme yaklaşımı içindeyiz.

İran'da gelişen Jin Jiyan Azadî serhildanlarını destekliyoruz. İran rejiminin geliştirmiş olduğu idamlar, tutuklamalar, işkenceler ve yasaklar gayri meşrudur. İnsanlık dışıdır. Fars, Kürt, Beluc, Azeri, Ermeni ve diğer tüm halklardan ve inançtan kadınların ortak mücadelesinin gelişimi için tüm gücümüzle çalışacağız.

Kadın Hareketi olarak bu hamle ile temel bir amacımız da kadın sorunlarını ve çözümlerini görünür kılmaktır. Bu bağlamda genç kızların küçük yaşta evlendirilmesi, çok eşlilik, kadına yönelik erkek şiddeti, namus cinayetlerini bitirme, kadın yoksulluğu, kadınların eşit ücret hakkı, eş başkanlık ve eşit temsiliyet ilkesinin tüm Ortadoğu'da uygulanabilmesi için mücadelemiz söz konusudur. Kadınların sömürülmesi etrafında düzenlenen sosyal yaşamın bütünü ile değiştirilmesi gerekir. Bunun için hukuktan, eğitime, anayasal mücadeleden, sokaktaki eylemlere, kadar giden bir mücadele planlamamız olacaktır.

Bu hamlemizle birlikte son yıllarda kadın özgürlük çizgisine ve mücadelesine sempati duyan "Jin Jiyan Azadî" sloganını haykıran erkek arkadaşlara, yurtseverlerimize, dostlarımıza ilişkin de eğitim planlarımızı geliştireceğiz. Kadın özgürlük mücadelemiz sadece kadınların değil, erkeklerin de kendilerini gözden geçirecekleri bir kapsam ve içeriğe sahiptir. Bu temelde bilinçlendirme, örgütlenme ve eylemler geliştirme çalışmalarımızı iddialı ve kararlı bir şekilde sürdürüp nitel ve nicel bir sıçrama gerçekleştirme hedefindeyiz.

Deprem sonrası zor günler dayanışma ve destekle aşılabilir

6 Şubat ile birlikte Türkiye'de Maraş merkezli bir deprem yaşandı. Bu acılı depremde özellikle Maraş, Adıyaman, Malatya, Hatay başta olmak üzere birçok yerleşim merkezinde on binlere ulaşan ölümler yaşandı. Bu deprem faşist AKP-MHP iktidarının tüm kirli, çirkin yüzünü ortaya koydu. Hiçbir tedbir geliştirilmeden ucuz malzemelerle yapılan binalar yerle bir oldu. Türkiye'de yolsuzluk, hırsızlığın her tarafta normalleştiği bir ortamın geliştiği herkesçe bilinmektedir. AKP'nin deprem öncesi toplum politikaları ve sonrasında bilinçli bir şekilde halka yardım etmemesi binlerin ölümüne katliamlara varan durumların yaşanmasına sebep oldu.

Depremin geliştiği yerler Alevi Kürtlerinin, Arap halkımızın da yerleşim bölgeleriydi. Bilindiği gibi TC Devleti'nin öteden beri Fırat'ın batısındaki bu bölgeleri, Kürtlerden arındırma, Türkleştirme politikası vardır. Erdoğan faşist hükümeti, yaşanan depremi soykırım politikalarını uygulamanın

bir aracı, fırsatı olarak gördü. Bu bölgelere gerekli yardımları yapmadığı gibi, gelen yardımları engelledi. Toplanan paraların çoğunu deprem bölgelerinde değil büyük olasılıkla seçim masrafları için kullanma yaklaşımı içinde oldu. Fırat'ın batısında yaşayan Kürt halkını, Hatay'da bulunan Arapları batı şehirlerine yerleştirerek bölgenin demografisi ile oynama, Türkleştirme yaklaşımı içinde oldu.

En vahşi politikalarından biri de yüzlerce anasız, babasız kalan çocukları kaçıracak tarikatlara teslim etmesi biçiminde oldu.

Elbette yaşanan bu depremde en çok zorlanan kesim kadınlar ve çocuklar oldu. Barınma, beslenme sorunlarının yanında özelde Kadınların, çocukların korunması ciddi bir sorun haline geldi.

Burada başta TJA, HDP kadın kolları olmak üzere Kurdistan ve Türkiye'nin birçok yerinden kadın örgütleri, feminist örgütler deprem alanlarına gelerek çalışma yürüttüler. Bölgeye ilk gidenler Kürt kadınları oldu. Halkımız doğal bir örgütlenme ruhu içinde küçük gruplar halinde bir araya gelerek deprem bölgelerine devletten önce gittiler. Devlet o da çok kısmi bir şekilde ancak üç gün sonra gitmiştir. Özelde örgütlü halkımızın ve kadınların bu bölgelere gidip direk halkın yanında yer alması buradaki halka yardım etmesi çok etkili olmuştur.

Kuzey Kurdistanda kadın örgütleri bu anlamda iyi bir örgütlenme ile bölgedeki halkımıza sahip çıkmışlardır. Halkın en zor zamanlarında onların çeşitli ihtiyaçlarını devletin engellemelerine rağmen mevcut koşullar dahilinde karşılamaya çalışmışlar en önemlisi de manevi olarak güç ve desteklerini sunmuşlardır. Bu yönüyle kadın çalışmaları etkili olmuş, güven vermiştir.

Kadın örgütlerimiz bu zor zamanda halkımızın, Arap halkımızın, kadınların yanında olmalıdır. Bu acılı günler ancak güçlü bir dayanışma, destek ile aşılabılır. Bu aynı zamanda halkımızın birliği, dayanışma duygusunun gelişmesi, örgütlenmesi ve yaşanan deprem felaketi karşısında durabilmesini de beraberinde getirecektir. Anasız, babasız kalan çocukların bu tarikatların eline verilmesi engellenmeli, bu durum takip edilmelidir. Yine halkımızın bu bölgeden göç etmemesi için çaba sarf edilmelidir. AKP'nin soykırım politikaları, deprem politikaları teşhir edilmeli ve seçimlerde AKP'ye oy verilmemesi için çalışmalıdır.

Ayrıca bölgede yaşanan deprem sonrasında halkın, kadınların örgütlenmesi çalışmalarına daha fazla ağırlık verilmelidir. Halkın birbirine yardım sunabileceği, birbirini güçlendireceği komünleri, örgütlenmeleri de oluşturabilmelidir.

Bu yılki 8 Mart kutlamaları gelişen deprem felaketlerinden kaynaklı olarak farklı bir temelde kutlanacaktır. Bir eğlence ve şölenden ziyade paneller, mitingler, basın açıklamaları şeklinde ele alınacaktır. Kadın örgütlerimiz deprem alanlarındaki halkımıza ve kadınlara destek, dayanışma sunma, onların yanında olma temelinde kutlayacaktır.

Özellikle 2023 yılında gerçekleşecek olan cumhurbaşkanlığı ve parlamento seçimleri önemlidir. Bu faşist hükümet

iktidardan gitmelidir. Bu açıdan kadınlar olarak en temel hedefimiz bu faşist hükümetin iktidardan düşürülmesidir. Türkiye'de yaşayan tüm halklardan kadınlarla birlikte bu faşist hükümetin düşürülmesi için tüm kadınları aktif ve etkin çalışabilmelidir.

Ayrıca İran'da Jin Jiyan Azadî sloganı temelinde gelişen serhildanlar halen devam etmektedir. İran rejimi kadın düşmanı, halklar düşmanı, toplum düşmanı politikalarını şiddetlendirmiştir. Kadınlara değer vermeme, küçültme, ikinci cins olarak ele alma, zorla başını kapatma kabul edilemez yaklaşımlardır. İran rejimi kadın düşmanlığı üzerinden kendi sistemini en geri ve vahşi bir tarzda inşa etti. Yine halkları hiç sayan bir sömürge durumunda tutan yaklaşımı halen devam ediyor. Dolayısı ile bu 8 Mart kadınlar açısından yine bu rejime karşı çıkmanın, ayaklanmanın bir nedeni olarak ele alınacaktır.

8 Mart en geniş kadın ittifaklarının oluşturulduğu bir kutlamadır

Bu 8 Mart'ta Kürt kadınlarının yaşadığı her alan, erkek egemen sisteme karşı çıkışın mekanlarına döndürülecektir. Yine yapılan tüm mitingler, çalışmalar Ortadoğu ve dünya kadınları ile birlikte ortak dayanışma ruhu içinde ortak eylemliliklerle karşılanacaktır. 8 Mart aynı zamanda kadın ittifaklarının en geniş yelpazede oluşturulduğu bir kutlamadır. Hangi düşünceden, ideolojiden, partiden, halktan ve inançtan olursa olsun kadınların en güçlü buluşma zamanlarıdır. Dolayısı ile bu 8 Mart her zamankinden daha fazla ortak kadın ruhu, yoldaşlığı temelinde kutlanacaktır.

Aynı şekilde Kürt Kadın Hareketi olarak 8 Mart ile birlikte yeni bir hamle sürecine "Jin Jiyan Azadî İle Kadın Devrimine İlerliyoruz" sloganı temelinde giriş yapmaktayız. Bu süreç bizim açımızdan da yeni bir süreçtir. Kadınlar olarak sürecin özgürlüğe doğru evrilmesinde stratejik bir rol ve misyona sahibiz. Bu temelde çalışmalara çok ciddi bir şekilde yüklenme zamanıdır.

Dolayısı ile bu yıl ki 8 Mart halkımız, halklarımız ve kadınlar açısından çok önemlidir. Ortadoğu'da Kürt, Arap, Türkmen, Asuri, Ermeni, Çerkez, Laz, Êzidi, Şii, Sünni tüm inanç ve mezheplerden kadınlarla birlikte ortak mücadeleyi Ortadoğu'da çok güçlü yürüteceğimiz bir süreçteyiz.

Bu temelde 21. kadın yüzyılı kadın yüzyılı yapmanın tüm özgürlük çalışmalarını güçlü yürütelim.

Bu temelde herkesi büyük bir coşku ile kadın öncülüğünde gelişen eylem ve etkinliklere katılmaya çağırıyoruz.

Bizler de 21. yüzyılı kadın yüzyılı yapma inancımız ve kararlılığımızla çalışmalarımızı iddialı ve kararlı bir biçimde sürdürme yaklaşımı içinde olduğumuzu belirtiyoruz. Faşist erkek egemen sistem mutlak yenilgiye uğratılacaktır. Yeniden halkımızın 8 Mart ve 21 Mart bayramlarını kutluyoruz. Bu temelde Direnmek Yaşamaktır ve Jin Jiyan Azadî diyoruz.

ÇAĞDAŞ KAWA HAREKETİYLE NEWROZ KİŞİLİĞİ YARATILMIŞTIR

Bozan Tekin

Kurdistan halkı dört parça Kurdistan'da ve yurt dışında tarihi olarak 2635. ve 50. Önderlik Newroz'u'nun yıldönümünü kutlamaya devam ediyor. Bu anlamda da Newroz'un mücadelecî, direnişçi, dayanışmacı, birlikçi ve isyancı zafer ruhu tüm coşkusuyla yediden yetmişe herkesi sarmış bulunmaktadır.

Öncelikle Newroz'a tarihsel anlamını kazandıran, sömürgeci soykırımcı TC Devleti'nin başkentinde bulunan Çubuk Barajı'nda ilk Newroz ateşini yakan, elli yıl boyunca 25 yılını dışarda ve 25 yılını İmralı Zindanı'nda Newroz bilincini, ruhunu, direnişçiliğini ve kararlılığını tüm dünyaya yaymak için büyük uğraş veren Önder Apo'nun, özgürlük gerillasının, halkımızın ve yoldaşlarımızın Newroz'unu kutluyoruz.

Newroz'a yeni direniş ruhu veren ve şehadetiyle Kurdistan'da Çağdaş Kawa olarak anılan Mazlum Doğan yoldaşı ve dağlarda Mazlum Doğan'ın tarihi direnişini 15 Ağustos atılımının çeviren efsanevi komutan Mahsum Korkmaz'ı ve yine geliştirdikleri eylemleriyle Newroz'un tarihi anlamını derinleştiren Zekiye Alkan'ı, Rahşan Demirel'i, Ronahî ve Bêrîvan'ı, Sema Yüce'yi, Kemal Korkut yoldaşı, Nisêbîn'de ilk kez Newroz'u 1990 yılında bir halk serhildanına dönüştüren, Kamuran yoldaş olmak üzere Newroz Serhildanlarında şehit düşen tüm yurtseverleri ve Mart ayı şehitlerini saygı ve minnetle anıyoruz. Anıları, Önderliğimizi özgürleştirme, sömürgeci-soykırımcı AKP-MHP faşist hükümetinden ve çağdaş Dehak Tayyip Erdoğan'dan hesap sorma ve Özgür Kurdistan, Demokratik Ortadoğu'yu inşa etmede yol gösterici ve intikam yemini olacaktır.

Kutlamaya hazırlandığımız ve yer yer kutlanan Newroz'un tarihsel gerçekliği bilinmeden, günümüzde kazandığı anlamın içeriğe kavranmadan, Newroz'un hakkı verilemez ve onun anlamına uygun bir karşılama yapılamaz. Bu nedenle çok genel hatlarıyla da olsa bu tarihsel sürecin kısa bir özetini yapmak istiyoruz.

Özellikle son elli yılda başta Türk sömürgeciliği olmak üzere diğer sömürgeci devletler Newroz'un öncesinden başlayarak halkımıza karşı özel olarak baskıları, işkenceleri artırarak korku ortamı yaratmış ve katliamlar gerçekleştirmiştir. PKK militanları, sempoizan ve taraftarları da bu politikaya; büyük katliamlara ve baskılara karşı mutlaka direnişlerle karşılık vermişlerdir. Dilok ve Nizip gibi alanlarda Mehmet Ertürk (Ağır direnişinde 1985 yılında şehit düşmüştür) gibi yoldaşların öncülüğünde bazı sömürgeci kurumlara karşı etkili, ses getirici eylemler yapılmıştır. Daha sonra da bu halklaşma temelinde serhildanlarla karşılık verilmiştir. Bu direnişlerde, büyük acılar yaşanmıştır.

Newroz köleleşmeye karşı bir direniş ve özgürlük müjdesidir

Bundan tam 2635 yıl önce sömürgeci Asur İmparatorluğu'nun sarayı, Ninova kenti Demirci Kawa'nın öncülüğünde gelişen halkların özgürlük hareketiyle yerle bir edildi. Tarihin MÖ 612 yılının 21 Mart gününde ya-

şanan bu eşsiz isyan başta Med kabileleri olmak üzere bölgedeki diğer halkların özgürleşmesinin yolunu açmıştır. Medler ve diğer halklar zaferin nişanesi olarak kale burçlarında ateşler yakarak zaferi, ovalarda yaşayanlara müjdelemiş ve kutlamışlardır. Bu biçimiyle Newroz, günümüze kadar Ortadoğu halkları için bir bayram olarak kutlanmıştır. Ancak daha sonra her halk Newroz'u kendi tarihsel-toplumsal ve içinde bulunduğu siyasal koşullara göre özgün biçimlerde kutlamıştır. Kürt halkı için geleneksel bir bayram olmanın ötesinde Newroz,

Tabi ki bu zafer Demirci Kawa'nın bir günlük eylemiyle başlamadığı gibi sonuçlanmadı da. Yüzyıllarca kölecî Asur despotizmine karşı toprağını koruma ve halklaşma mücadelesi yaşayan irili-ufaklı birçok direniş ve isyanlarla mayalanmıştı bu süreç.

Bilindiği gibi, kölecî Asur İmparatorluğu, insan kafataslarından yaptığı kalelerle ünlenmişti. Siyasi-askeri iradesini kırdığı halklara karşı, tıpkı bugün sömürgeci-soykırımcı TC Devleti'nin yaptığı gibi halkları talan ederek, yağmalayarak, yerinden-yurdundan göçerterek, başka alanlarda yaşamaya mecbur bırakan imhacı uygulamaların sahibidir. Onun içindir ki, Asur'a karşı halkların da direnişi bir o kadar köklü ve radikal olmuştur.

Bu zulüm karşısında tanrı-kralların altın çağının yaşandığı, her sözlerinin bir emir olarak ele alındığı, köleciliğin zirvede yaşandığı, insanın iradesizleştirildiği zulüm düzenine karşı arayışlar da başlamıştır. Zerdüşt öncülüğünde insanı, düşüncesini ve özgürlüğünü esas alan felsefi yaklaşım da bu anlamda bu zulüm imparatorluğuna karşı verilen bir yanıtıdır. Böyle bir düşünsel, felsefi ve ideolojik hazırlık olmadan, köleciliği "kader" olarak gören, gösteren egemenler ve bunu içselleştiren köle yığınları ve böyle bir devletin yarattığı zenginliklerden faydalanan ara tabakaları değişim yönünde harekete geçirmenin olanağı da yoktu.

Düşüncede kazanılmadan, pratikte kazanılamaz

Önderlik bu durumu şöyle ifade etmektedir; "Medya'da 'Mag' adı verilen Zerdüştî rahiplerin arayışını da bu genel eğilimin bir parçası ve bir kurtuluş ideolojisinin gruplaşmasına öncülük eden temsilcileri olarak görmek gerekir. Medyalı Mag rahipleri bu tarihi eğilimin temsilini MÖ 1000'lerden itibaren en stratejik bir alanda yapmaktadır. Sümer ve Mısır mitolojisinde ve onlara dayalı din anlayışlarında, temsilini bulan mutlak kulluk ve kölelik ile her şeye hükmeden tanrı ile karşısında çaresiz, iradesiz kılınan insanın; izinsiz bir gölgeye bile sahip olması düşünülememektedir. Dönemin ruh ve zihniyet yapısına egemen olan bu ideolojidir.

İşte Zerdüşt'ün de bütün reformculardan en önce çatlatıldığı, bu egemen ideoloji kalıplarıdır. Bu aynı zamanda uygarlık akışında, egemen sistemi tümüyle saran ideolojiyi de lerek yükselen insan iradesine yol açan en büyük ideolojik devrimlerdendir. Bu devrimle birlikte, siyasal ve sosyal sistemde birey özgürlüğü ilk defa seslendirilmektedir. İnsanın gölgesine bile sahip çıkamadığı kölecî uygarlığın tanrı yasalarına dayalı geçen üç bin yıllık zihniyet ve ruh yapılarına karşı; 'Ayağa kalk, iradene ve zihnine sahip çık ve saygılı ol' demek çok zor bir ahlak ve zihniyet devrimidir...." (Önder Apo, AİHM Savunması)

Önder Apo'nun yaptığı bu belirleme, Newroz'un ideolojik, ruhsal temellerinin doğru anlaşılması açısından önemlidir. Vahşi, hiçbir yasal, hukukî sınır konulmamış, bir tanrı-krallığın iki dudağının arasındaki sözcüklerle yüzlerce yıl karşı karşıya kalmış insanların zihinlerini böyle

PKK'nin 27 Kasım'daki kuruluşu, 1973 Newroz'unda yakılan kıvılcımın bir yangına dönüşmesi olarak anlam kazanmıştı. PKK böylelikle bir Newroz partisi olarak doğdu. Apocu hareketin partileşme sürecinde olduğu bilgisini alan düşman daha PKK'nin kuruluş ilanı yapılmadan saldırılarını başlattı. Maraş katliamıysa bu saldırının en somut bir hali olarak geliştirildi. Düşmanın kulağına ihanet pratiği ile seslenen Şahin Dönmez ilk kez PKK'nin kuruluşunu aktarması ise sömürgeci soykırımcı TC Devleti'ni adeta çılgına çevirdi.

özellikle son elli yılda bir özgürlük, birlik, dayanışma ve zafer günü kabul edilmiş ve kutlanmaya başlanmıştır.

Newroz, aynı zamanda yeni gün demektir. Gece ile gündüzün eşitlendiği gün, kışın dondurucu soğuktan kurtuluşun ve baharın müjdelendiği, doğanın canlandığı, yenilendiği, çiçeklendiği, pınarların patladığı bir gün olmayı da ifade eder. Bu anlamda Newroz başta Kürtlerin ana-ataları olan Medlerin öncülük ettiği, diğer halkların da yer aldığı, desteklediği bir direniş ve aynı zamanda Kürtlerin özgürce kendi toprakları üzerinde halklaşma sürecine geçişlerinin de adı olmaktadır.

etkileyici bir felsefe ile sarsmadan, donmuş ruhlarını tutuşturmadan, köleci Asur İmparatorluğu'nun üzerine yürümek mümkün değildi. Düşüncede kazanılmadan, pratikte kazanılamaz ilkesi, burada bir kez daha kendini kanıtlanmaktadır.

Bir topluluğun tüm baskı, katliamlara ve sürgünlere rağmen, topraklarında var olma, yurtlaşma ve özgürleşmedeki ısrar ve inadının temelinde işte böyle bir ideolojik ve ahlaki temel vardır. Bu bugün de üzerinde düşünülmesi gereken bir felsefedir. Çünkü sömürgeci soykırımcı TC Devleti ilk günden beri zihinsel sömürgeciliği esas almıştır. Zihinsel sömürgecilik, sömürgeleştirilen halka, kendisine uygulanan sömürgeciliği meşru ve kabul edilebilir olarak görmesini sağlar. Demirci Kawa efsanesinde dile getirilen olay aslında tam da bunu anlatır. Dikkat edilirse, efsanede Dehak denilen zalim kralın omuzlarındaki yılan başına her gün bir Kürt gencinin beyni yedirilerek durdurulmaya çalışılır. Bununla Kürt gençlerinin beyinlerinin hedef alındığı sonucuna rahatlıkla ulaşılabilir. Bugün de sömürgeciler zihinsel sömürgeciliği bin bir yöntemle geliştirmeye çalışarak varlıklarını ülkemizde kalıcılaştırmaya çalışmaktadırlar. Önderliğin deyimiyle, "kafalarda meşrulaştırılan sömürgeciliği hiçbir güç yıkamaz." Onun için Magların, Zerdüşte dayanarak geliştirdikleri ideolojik mücadele ile insanlar ayağa kaldırılmaya, düşünce ve iradeleriyle hareket etmeye çağırılır. Zerdüş'ün, "doğru düşün, doğru konuş ve doğru yap" sözünü de böyle anlamak gerekiyor.

Newroz böyle bir zihinsel birikimin birliği ve örgütlülüğü sağlama temelinde isyanlaşma günü olmuştur. Eğer böylesine adım adım örülen, zorlu yaşam ve mücadele koşullarında oluşturulan ve kültürlen yapılanma olmamış olsaydı, belki de Newroz bugünlere kadar varlığını sürdürmezdi; tarihin bir yerinde kaybolur giderdi. Ama Med aşiret ve kabileleri yüzlerce yıllık süre içerisinde büyük özgür insani felsefesi, iradesi temelinde toprağa, emeğe bağlılıklarını sürdürmüşlerdir. Bu güçlü bir yurt sevgisini beraberinde getirmiştir. Üzerinde doğdukları toprakları ölümüne savunmuşlardır. Bu temelde birlik oldular, örgütlendiler, mücadele ettiler ve zafer kazandılar.

Eğer son sekiz yıl içinde ve özellikle de son 2 yıldan bu yana her türlü gelişmiş teknik, İHA, SİHA, termal, fosfor, termobarik bombalar, taktik nükleer bomba ve top, savaş uçağı kullanımasına rağmen, arkasına dünya gericiğinin liderliğini yapan ABD ve NATO güçlerini, Kurdistan'da hainliğin zirvesini temsil eden Barzani ailesini almasına rağmen Kurdistan Özgürlük Savaşçıları; kadını ve erkeği ile halen savaş tünellerinde direnişlerini sürdürüyorlarsa bunu Med ana ve atalarımızdan devr aldığımız gelenekle başardığımızı bir an olsun aklımızdan çıkarmamalıyız. O tüneller ki, yıllarca büyük bir emekle kazılmışlardır. Eğer büyük yurtseverlik ve özgürlük ideali olmazsa, insanın bu çağda bir metre dahi bir tünel kazması mümkün olamazdı. Özgürlük savaşçılarına yüzlerce metre savaş tünellerini kazdıran ve orada sa-

vaştıran işte böyle bir tarihsel mirasa sahip olmalarıdır. Tarihte yaşananlar kaybolmazlar. Süreklilik esastır. Mutlaka kendisini bir biçimde yaşatırlar. Yaşanan, tam da budur.

Çağdaş Med Hareketi PKK ile başlamıştır

Önder Apo'nun ilk 'Kurdistan Devrim Manifestosu'nu yazarken, Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelenin çağdaş bir Med hareketi olduğunun altını büyük bir önemle çizmesinin anlamı vardır. Demirci Kawa öncülüğünde gelişen ilk Med hareketi nasıl ki köleci sömürgeciliği temsil eden Asur İmparatorluğu'nu yıkarak, bölgeye geçici de olsa bir huzur, istikrar, güven ve özgürlük getirdiyse; inaniyoruz ki çağdaş Med hareketi olan PKK de sömürgeci soykırımcı TC Devleti'nin faşist hükümetini yıkarak, aynı rolü oynayacaktır. Çünkü ülkemizi ve bölgemizi geliştirdiği sömürgecilik ile talan eden, yakıp yıkan, kasıp kavuran Osmanlı İmparatorluğu'nun enkazları üzerinde kurulan soykırımcı sömürgeci TC Devleti bugün başta Kürt halkı olmak üzere Arap, Rum, Ermeni, Süryani, Alevi inancı olmak üzere bütün kültür ve inançların başına, tıpkı Asur İmparatorluğu gibi bela kesilmiştir. Özellikle de 20 yıldan bu yana iktidarı yürüten faşist şef Tayyip Erdoğan'ın pratiğinden de bu çok net bir şekilde anlaşılmaktadır. Bu açıdan TC'nin oynadığı bu uğursuz rol ile Asur imparatorlarının oynadığı rol, ülkemiz ve bölgemiz açısından hemen hemen aynılaşmıştır.

Kürtlerin ana-ataları olan Medler, MÖ 612'nin 21 Mart'ından itibaren kesinleşmiş bir halk kimliği ile yüz yıla yakın bir süreçte özgürce yaşadılar. Dil, kültür-sanat, din, siyasi, askeri ve ekonomik olarak kendilerini geliştirdiler. Bilinen Harpagos ihaneti ile birlikte tarihimiz zirveden baş aşağı gitmeye başlamıştır. Kurdistan bölgede ve dünyada güç olmak isteyen imparatorlukların çarpıştıkları bir savaş alanı haline getirilmiştir. Persler, Yunanlılar, Romalılar, Sasaniiler, Emeviler, Bizanslar, Osmanlılar vb güçlerin savaş alanı olmuştur. Bu süreçte özgür gelişme imkanlarını önemli oranda yitiren Kürt halkı her türlü işgal istila ve sömürgeciliği derinlemesine yaşamaya başlamıştır. Buna karşı halkımız, Newroz'u hafızasında ve yüreğinde canlı tutarak korumasını bilmiştir. Her fırsatta dile

getirmekten ve her Newroz'da küçük bir kıvılcım çakma biçiminde de olsa mutlaka o özgür günleri getiren Newroz'un anısına sahip çıkarak, bir gün yine o günleri yaşayacakların umudu ve hayaliyle yaşamışlardır.

Bu anlamda Newroz halkımızda en kötü baskı koşullarında dahi, özgürleşme umudunu, hayalini sürekli canlı ve diri tutmada belirleyici bir rol oynamıştır. Denilebilir ki, Newroz kültür ve geleneği bu anlamda halkımızın esas çimentosu olmuştur. Bir ateş kültürü ve bir ateş halk olma gerçekliği ortaya çıkmıştır. Bu sömürgeci-işgalci sınıflı uygarlık karşısında; toplumsal, halksal ve komünal değerlerin varoluş biçimini almıştır.

Fakat Arap Emevi Devleti'nin saldırıları neticesinde Kürt egemenleri, halk kimliği olarak sahiplendikleri inanç olan Zerdüştlüğü bırakıp, Kurdistan'ı işgal eden, sömürgeleştiren Arap egemenlerini tercih ederek çıkarlarını orada aramışlardır. Bu süreçte sömürgeleşme, Araplaşma, iç içe yaşanmıştır. Yoksul halkımız ise teslim olmamak için dağların doruklarını, derin vadileri ve ormanlık alanları tercih ederek oralarda yaşamlarını sürdürmüşlerdir. Burada halk kimliklerini var olan imkanları ile özgürce yaşamaya devam etmişlerdir. Fakat devletçi uygarlık daha çok şehirlerde ve ovalıklarda olduğu için Kürtlerin sığındıkları alanlarda ne pahasına olursa olsun onların "çağları" dışında kalarak varlıklarını korumuşlardır. Ateş kültüründen tümüyle vazgeçmemişler ve Newroz'ları da daralan sınırları içerisinde kutlamaya, karıştırmaya devam etmişlerdir.

Newroz tüm bu yıllarda, toplumsal hafızadaki yerini korumuştur. Ancak Newroz'un direnişçi, zulme isyan eden yönü gün geçtikçe ciddi bir aşınmayı yaşamış, geleneksel bir bayram olarak hatırlanan ve kutlanan bir gün haline dönüşmekle yüz yüze kalmıştır. Zulme, sömürgeciliğe karşı bir eylem, isyan günü değil, en güzel ve yeni Kürt giysilerini giyip kırlara çıkılarak, ateşler yakılarak, kamlar söylenerek, halayların çekildiği bir gün haline gelmiştir. Ahmedê Xanê'nin Mem û Zîn adlı eserinden Newroz'un böyle karşılanarak, kutlandığı anlaşılmaktadır. Kurdistan ve Kürt halkı, ulus-devletlerin şekillendirildiği kapitalist modernite dönemini, bir de Osmanlı ve Fars imparatorlukları tarafından ikiye parçalandığı böylesi bir süreçte karşılamıştır.

19. yy isyanlarının başarısızlıkla sonuçlanması baş aşağı gidişi hızlandırdı

Sömürgeci Osmanlı İmparatorluğu'nun Kurdistan'ın var olan özerkliğini daraltmaya yönelmesi, zorunlu askerlik ve vergilerin arttırılması karşısında, 19. yy Kurdistan'da baştan başa isyanlarla dolu olarak yaşanmıştır. Ancak bu isyanlar İngiliz, Fransız, Alman ve Rusya'nın emperyalist emelleri için, kendi çıkarları temelinde birbirleriyle yürüttükleri rekabet savaşında, Osmanlı İmparatorluğu'na verdikleri destek nedeniyle kısa süreler içinde ezilmişlerdir. Direnişlerin başarısızlıkla sonuçlanmasından sonra, Kürt halkı açısından baş aşağı gidiş daha da hızlanıp derinleşmiştir. Osmanlı İmparatorluğu dünyanın büyük emperyalist güçleri ile işbirliği yaparak, Kürtleri ezerek, Kürtlerin son zafer umutlarını da tükenmeyle yüz yüze bırakmıştır.

19. yy'ın sonları ve 20. yy'ın başları Kurdistan'da Sykes-Picot, Ankara ve Lozan uluslararası anlaşması sonucu Ortadoğu'nun paylaşılmasıyla birlikte, Kurdistan'ın geri kalan iki büyük parçası da önce Osmanlı ve Fars imparatorluğunun, daha sonra da İran ve Türkiye sömürgeci devletlerinin denetiminde yok oluş sürecine alınmıştır. Her iki sömürgeci devlet oluşturdukları ulus-devletler ile birlikte Kürtleri kendi içinde eritip yok etmeyi siyaset olarak belirlemişlerdir. Oluşan böyle bir imha dayatması karşısında, yaşanan kimi yöresel isyanlar da bir canlılık belirtisinin ötesine geçememişlerdir. Bunlar karşısında ise Güney Kurdistan'da işbirlikçi ihanet çizgisi, doğası gereği kendisini daha çok Kurdistan'ın bütünlüğünün aleyhinde kullandırarak aşiretsel ve aile çıkarlarını korumayı esas almıştır. Rojava Kurdistan'ı ise Kurdistan'ın diğer parçalarında ortaya çıkan gelişmelere göre hareket etmenin ötesinde bir aşama kaydetmemiştir. Burada da BAAS rejimi 1960'lı yıllardan itibaren, TC Devlet sömürgeciliğinin Bakurê Kurdistan'da yürürlüğe koyduğu soykırımcı Şark İslahat Planı'nı adeta kopyalayarak Rojava'da yürürlüğe koymuştur.

1970'li yıllarına gelindiğinde Kurdistan artık sönmüş bir yanardağ gibidir. Belki magmalar tümünden sönmemiştir, fakat dışarıya vuran bir kıvılcım, fokurdayan bir lav ve akıntısı görünürde kalmamıştır. Adeta boşa

koysan dolmuyor, doluya koysan almıyor gibi bir durum yaşanmaktadır. Öyle ki, artık Kurdistan ve Kürtlerin var olup olmadığı tartışılmaktadır. Arap egemenleri Kürtleri Arap'tan sayarken, Türk egemenleri Kürtleri kışın karda yürürken 'kart-kurt' sesleri çıkartan bir Türk boyu veya aşireti tanımlaması geliştirecek kadar yalan ve demagoji üretmekte adeta birbiri ile yarışma halindedirler. Fars egemenleri ise Kürtleri kendi akrabaları, hatta kardeşleri olarak kabul ettiklerini söylemekle birlikte, ulus olmaktan kaynaklı haklarını tanımazlar, anayasa ve yasalarında yer vermezler. Kürtler de dörde parçalanmış bir halde, çoğunlukla geleceğini sömürgeci soykırımcı devletlerde gören, kaderine razı gelmiş bir halde umutsuzluk içine girmişlerdir.

Kürt çocukları, her sabah Fars, Türk ve Arap egemenlerinin okullarında kendilerini inkar eden, egemen sömürgeci ulusları yücelten şiir ve marşlarla güne başlar bir hale getirilmişlerdir. Ardı sıra da tarih dersleri ve ideolojilerle zihinlerin, bilinçlerin zehirlenildiği inkarcılaşmış ruhsal bir şekilleniş içerisine alınmışlardır. Böyle düşünce ve ruhsal şekilleniş içerisinde halkımızın var oluş destanı Newroz adeta unutulmuş bir hale getirilmiştir.

"Ulusların kendi kaderini tayin hakkını" varoluşlarının temel ilkesi olarak kabul eden SSCB ile Lozan ile Kürtleri tarihten silmek isteyen kapitalist dünya güçleri çoğunlukla birbirleriyle anlaşmazlarken, belki de en iyi anlaştıkları nokta, Kürtlerin ve Kurdistan'ın var olan inkar-imhasıdır. Ancak hiçbir devlet de yeri geldiğinde ve çıkarı gerektirdiğinde Kürtleri kendi taktik araçları olarak kullanmaktan da geri kalmamaktadır.

İnsanlığın çok şey borçlu olduğu bir halkın üzerinde böyle kirlı ve ahlaksızca politikalar uygulanırken, dünya izlemekle yetinmiştir. 70'li yılların başında işbirlikçi Barzani hareketinin 1974'te yenilip "aşbetal" ilan edilmesiyle birlikte Kurdistan derin bir sessizliğe bürünür. Bazıları 1970'li yılların başlarında ortaya çıksa da örneğin Bakurê Kurdistan'da, Kurdistan'ın adını dahi açıktan ağzına alacak cesaretleri dahi yoktur. Kurdistan'ın adı, artık "Doğu'dur. Eğer adına mücadele denilecekse, mücadelenin düzeyi de bu kadardır.

Ancak bu yıllar aynı zamanda, Asur despotik zulmü karşısında olduğu gibi bir sorgulama ve arayışın başladığı yıllardır da. İşte böyle bir tarihi süreçte henüz 24'ünde yoksul-emekçi bir aileden gelen bir Kürt genci Amara'da adeta Kürdün, Kurdistan'ın sorununu kendisine dert etmiştir. Bu Kürt genci, dayatılan yaşamı "düşkün" ve "nefes alınamaz" bir durum olarak tanımlar. Soruna dair çok sınırlı ipuçlarını yakaladığında sorumluluğu daha da artar ve sorunun özünü yakalama arayışı daha da derinleşir. Gecesi-gündüzüne katar, Kürde ve Kurdistan'a dair ne varsa bulmaya, incelemeye, öğrenmeye, olup-bitenlerden dersler çıkarmaya çalışır. Bu aynı zamanda Önderliğin kendini oluşturma ve sömürgeciliğinden arınma sürecidir. "Ulusal kurtuluşa kalkmış güçlerin düşünce alanında bağımlılığın zerresi

bir haldeydi. Kürtler adeta unutulmuştu. Böyle bir sorunla ilgilenmenin de gereği yoktu. Çünkü modası geçmiş, aşılmış, olmuş bitmiş unutulmuş bir sorundu. Uğraşmaya değmez, uğraşılsa dahi yaşam umudu olmayan ölüm döşeğindeki bir hasta gibiydi. Son nefesini ha verdi ha verecekti.

Fakat Önder Apo böyle bir tarihsel aralıkta bir "Kurdistan vardır ve sömürgeleştirilmiştir; özgür olmalıdır." Bu sonuca kendi iç dünyasında ve muhasebesinde ulaştığında baygınlık geçirecek kadar derinleşmiştir. Ölümsüz insanlar Haki Karer ve Kemal Pir buna tanıklık ederler.

PKK bir Newroz partisi olarak böylelikle bir tohum ola-

rak Kurdistan topraklarına ve birkaç kişinin yüreğine ve beynine ekilmiştir. Önder Apo bir Newroz kişiliği yaratmanın peşine düşmüştür. Çünkü Kurdistan üzerinde dört başı mamur bir sömürgecilik; ancak, Newroz ruh ve bilinci ile açığa çıkarılabilir, yakılıp yıkılabilir. Onun için bir Newroz düşünce ve ruhu kadar onun kişiliği ve onun örgütüne de gereksinim vardı. Kendisine bu kadar yabancılaştırılmış, ihanetin içine batmış insanların sıradan çabıyla öze döndürülmesi mümkün değildir. Bunun aşılacak başariye ulaştırılması ise yine Önder Apo'nun örgütlenme ve partileşme görevinin yerine getirilmesiyle mümkündü. Ve bunun önem ve anlamını şu şekilde dile getirmektedir:

"Parti kurmak dönem itibarıyla bir onur meselesiydi. Ortada bunun için hemen yanıt oluşturabilecek olanaklar yoktu. Fakat muazzam bir onur boşluğu her adımda belli oluyordu. Bakışım her yerde adeta alçaklığın varlığını hissediyordum. Her şey ihanete uğramış gibiydi. Dağ-ova, köy-kent, tarih-güncellik, birey-toplum, devlet-yurttaş, kadın-erkek, çocuk-ebeveyn, yol-yolcu, kısaca her ikilem körce ve haince bakıyordu. Bir şeylerin yapılması gerektiği kesindi. Parti belki de anlam katarak bu ikilemleri çözüm yoluna sokabilirdi. Kurulan dar anlamda parti değil, yeni bir yaşam tarzıydı. Kimlik dönüşümü dayatılıyordu. Ülke, tarih ve çağdaşlıkla bu kadar uyumsuzluk hiçbir gerekçeyle izah edilemezdi. Gerekçelerimiz ve zayıflıklarımız ne olursa olsun, mevcut duruma müdahale şarttı. Bu durumda partileşme bir nevi intihar eylemiydi. Ama bilinçli bir birey intiharı değil, toplumun yaşamazlığına tepki anlamında iğne ucu kadar da olsa onurlu yaşam şansını denemek için bir intihar, bir nevi namusu kurtarma eylemi. Değişik biçimde uygulanan namus eyleminin özgün bir biçimiydi partileşmemiz." (Bir Halkı Savunmak)

PKK bir Newroz partisi olarak doğdu

1973 Newroz'un da tohumu atılan kalkışın, kişiliği ve örgütlenmesi ancak böyle olabilirdi. Bunun ise kolay olmayacağı kesindi. İğne ile kuyu kazma misali, bunu kavratmak gerekmekteydi. Vatana, diline, kültürüne, estetiğine yabancılaşmış; Kürtlükten vebadan ve yangından kaçarcasına kaçan insanları tekrar Kurdistan ana vatanına, diline ve kültürüne bağlamak ve onun için büyük bir savaşı göze alacak kadar eğitip donatmak hiç kimseye başarılabilir ve akılcıca bir iş gelmiyordu. Fakat Newroz'un gerçeği ile buluşan Önder Apo böyle bir zorlu hedefin üzerine yürümeyi var oluşunun biricik anlamı ve nedeni olarak görmekteydi. Aksi takdirde önüne çıkan düşmandan kaynaklı ve iç gericiyetten gelen engelleyici ve geriye çeken tutumlar karşısında direnmek ve onların aşılması mümkün değildi.

Önderlik Demokratik Uygarlık Manifestosu olarak adlandırılan son savunmalarının 5. cildinde *"Yaşamımı Kürtlükle, Kürtlüğü de yaşamımla özdeşleştirmeden hiçbir zaman gerçekçi bir toplumsallığı anlayamazdım. Tutarlı yaşamın vazgeçilmez ölçüsü toplumsal gerçeklikle ilintilidir"* diyecekti. Newroz ruhu, işte böyle bir bilinç ve ruhla kazanıldı. Ülkesini ve halkını büyük sevmek ile başladı; acısını yüreğinde hissederek ateşlendi ve bir isyana dönüştü. Bu halka ve ülkeye yapılanların intikamını alarak, onurlu bir gelecek yaratmayı varlığının, yaşamının biricik anlamı olarak kabul etti. "Olacak ise bir yaşam, ya özgür olacaktır ya da hiç olmayacaktır" öz değişisiyle de son noktayı koydu.

Bu yönüyle de PKK'nin 27 Kasım'daki kuruluşu, 1973 Newroz'unda yakılan kıvılcımın bir yangına dönüşmesi olarak anlam kazanmıştı. PKK böylelikle bir Newroz partisi olarak doğdu. Apocu hareketin partileşme sürecinde olduğu bilgisini alan düşman daha PKK'nin kuruluş ilanı yapılmadan saldırılarını başlattı. Maraş Katliamı'ysa bu saldırının en somut bir hali olarak geliştirildi. Düşmanın kulağına ihanet pratiği ile seslenen Şahin Dönmez ilk kez PKK'nin kuruluşunu aktarması ise sömürgeci soykırımcı TC Devleti'ni adeta çılgına çevirdi. Bunun bir sonucu olarak da Apocu hareketin partileşmesine karşılık olarak daha farklı illerde yaptığı provokasyon, saldırı ve katliamlarla karşılık verdi. Böylece yakılan ateşi daha da büyümeden söndürmeye yöneldi. 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesi de bu saldırılara eklenen en üst düzeyde bir halka olarak tarihe geçti. PKK'nin, içlerinde Mazlum Doğan, Kemal Pir, M. Hayri Durmuş, Ferhat Kurtay, Akif Yılmaz ve Sakine Cansız gibi birçok öncü kadrosu ve sayısı binleri bulan kadro adayı, taraftarı, sempatzanı ve demokrat, yurtsever Kürt insanı böylesi bir süreçte esaret altına alınmış ve vahşet olarak adlandırılarak, tarihe geçen benzeri görülmemiş işkencelere maruz bırakılmışlardır.

Yaşamın her anının işkenceye dönüştürüldüğü, 12 Eylül 1980 askeri

sömürgeci faşist darbesi altında; PKK'li genç öncü kadrolar, kadro adayları, taraftar ve sempatzanları ile demokratlar, yurtseverler şahsında Kurdistan halkının son umudu zindanda bitirmek istenmiştir. Yaşamın 24 saati üzerinde iyice düşünülmüş, tasarlanmış işkence alanına dönüş- tülerek; teslimiyet ve ihanet politikası egemen kılınmaya çalışılmıştır. İşkencesiz bir anın yaşanmasına imkan tanınmamıştır.

Mazlum Doğan eylemiyle Çağdaş Kawalaşmıştır

Oluşturulan böylesi bir ortamda TC sömürgecileri, faşist diktatörlüğü PKK militanları için "Ya teslim olacaklar ya teslim olacaklar başka kurtuluş yolu yoktur" derken, PKK öncü kadroları, militanları ise "Direnmek Yaşamaktır" ("Berxwedan Jiyane") diyerek boyun eğmemişlerdir. Düşman öncelikle Mazlumları, Kemalleri, Hayrileri hedef almıştır. 'Baş giderse gövde zaten işe yaramaz' düşüncesi ile hareket etmiştir. Mazlum Doğan henüz Haki Karer yoldaş gibi yaşamının 27'sinde iken, böyle ağır işkenceler ile karşı karşıya geldiğinde, nasıl bir tarihsel sorumlulukla karşı karşıya bulunduğunu fark etmekte gecikmemiştir. Günlerce, haftalarca, aylarca tutulduğu işkence koşullarında; Amed 5 No'lu Zindanında 4. Kat 9. hücrede tarihsel bir yoğunlaşma ve hesaplaşma içerisine girmiştir; orada kararını vermiştir. Verdiği kararı hayata geçirme günü olarak da 21 Mart'ı, Newroz'u belirlemiştir. Ve eylemiyle; sonsuza değin düşmanın yüreğine korku salmış, yoldaşları ve halkı içinse sonsuz bir moral, cesaret ve zafer umudu kaynağına dönüşmüştür.

Bazı insanlar için, örneğin rahat, güzel, sevinçli ve mutlu olduğu koşullarda zaman hızlı geçer. Göz açıp kapayıncaya kadar da bu verili süre geçer. Fakat işkence altında ve tek başına hücrede zaman ağır işler. Gün; hafta, hafta; ay olur, ay; yıl olur... Zaman işlemez adeta durur gibidir. Bir insan bunu kendi üzerinde deneyebilir. Nefesi tutulan bir insan için 1-2 dakikalık süre ona sonu gelmez gibi olur. Adeta patlayacakmış gibidir. Fakat yanı başında rahatlık içinde bulunan bir insan için 1-2 dakikalık zaman fark bile edilmez. Ama Mazlum Doğan, o işkenceli günlerde saniye, dakika, saat ve günlerin ağırlığı altında durmadan düşünmüş çare ve çözümü kendisinde bulmuştur. Bu çarenin adı da Newrozlaşmak olmuştur! Eylem kararını ise Newroz öncesinde vermiştir. Vermiş olduğu bu karar ile de tarihi, güncel ile buluşturmuştur.

4. Kat 9. Hücre nasıl bir yerdir? Bir insan orada nasıl fiziki olarak kendi yaşamına son verebilir. İnanılması çok zor, mucizevi bir şeydir. Hani bir silah olsa, şehadet tetiği çektiğin andır. Bir bomba olsa, pimi çektiğin andır! Ya da bir matara dolusu benzin ve bir çakmak... Belki biraz zaman alır, ama hedefe varılır. Fakat daracık ve insanın içerisinde doğrulamaya- cağı kadar basık bir hücrede bir insanın kendi yaşamına son verecek eylemini gerçekleştirmesi çok zordur.

Gerçekten de dünyanın en zor işidir. Fakat yeni bir tarihi başlatma kararı ve bunun kaçınılmazlığı bilincinde olan Mazlum Doğan kendi yaşamına son vermek için kendi kendisiyle mücadele ederek, bugüne kadar dünyada eşine rastlanmamış, belki de hiç rastlanmayacak bir eylem, başarmıştır. Mazlum Doğan, 1982 yılının Newroz gecesinde, böyle bir tarzda eylemini gerçekleştirerek Çağdaş Kawalaşmıştır.

Newroz en iyi insan bedeninin ateşe verilmesi ile kutlanır

Çağdaş Kawa Mazlum Doğan Diyarbakır 5 No'lu zindanı üzerine çöken 12 Eylül faşist karanlığını 4. Kat 9. Hücrede 3 kibrit çöpü ile hiç sönmeyecek bir Newroz yangını başlatmıştır. Artık zindan karanlığı aydınlatılmış, kurtuluş yolu görünmüştür. 3 kibrit çöpünün ölgün ışıkları belki de o gece ne kimsecikler tarafından görüldü ne de hissedilebilmiştir. Demirci Kawa'nın yaptığı gibi kale burcunda yaktığı ateş ile zalim Dehak'ın ölümünü Amed surlarının burçlarından müdeleyemedi, ama yaktığı 3 kibrit çöpü; önce zindanın içerisinde bir aydınlanma yaratıp, ardından da Kurdistan dağlarına taşındı. Zindanda Ferhat Kurtay, Eşref Anyık, Necmi Öner ve Mahmut Zengin yoldaşların bedenlerinde yanan ateş Mazlum Doğan'ı çoğalttı ve onda net olan PKK'lilik ölçüleri, çizgisi; Kemal Pir'in, M. Hayri Durmuş'un, Akif Yılmaz'ın ve Ali Çiçek'in Büyük Ölüm Orucu Direnişiyle önce Diyarbakır Zindanı'nda 12 Eylül 1980 sömürgeci askeri faşist cuntasına en ağır darbeyi vurarak yenilgiye uğrattı ve ardından da dağlara taşınarak tüm Kurdistan'ı, oradan da Ortadoğu'yu anlatan bir ateşe dönüştü.

1990 yılının Newroz'unda "Newroz çalı çırpı yakılarak kutlanmaz. Newroz en iyi insan bedeninin ateşe verilmesi ile kutlanır" diyen Zekiye Alkan'ın genç bedeninde Amed surlarında Kurdistan'ı aydınlatmaya devam etti. Ve çok geçmeden genç Kürt kadının bu eylemi, bir yıl geçmeden Amed halkında karşılığını buldu. Amed halkı Vedat Aydın'ın katledilmesine serhildana kalkarak cevap verdi. O Amed'de yüzbinler yürüdü.

Sadece bununla da sınırlı değildi. Tüm Kurdistan'da. Mêrdîn, Botan, Serhad, Dersîm, Amed, Riha, Dilok, Semsûr, Meletî ve Türkiye metropollerine kadar etkisini taşıdı. Rojava'da Kobanê, Kamışlo ve Efrîn'e kadar ulaştı. Suriye metropollerine olan Şam ve Halep'e vardı. Newroz destanı çağdaşlaştırılmıştı ve Kurdistan'da yeniden doğuşun, dirilişin adı olmuştur. Mazlum Doğan Çağdaş Kawa halini almış; dağlarda binlerce Eğit'e dönüşmüştü. Newroz artık Serhildanlaşmıştı. Kurdistan köy, kasaba ve şehirlerinde serhildana kalkmış milyonlar; Bêrîvanlaşmış, Bêrîtanlaşmış. Sömürgeci soykırımcı asker ve polislerin, hain korucuların silahlarından çıkan kurşunlara karşı, halkın öfkesi, haykırışı: "kahrolsun sömürgecilik" sloganlarıyla, Kurdistan'ın özgürlüğünü haykıran isyan olmuştur. Yay-

ulusal ihanete götürür" diyerek, kendisini TC Devleti'nin sömürgeciliğinin her türlü düşünce ve felsefelerinden arındırmaya çalışır. Böyle bir süreçten sonra, artık Önderlik için; bireysel, ailesel yaşam arayışları son bulmuştur. Bir halk ve bir ülke bu haldeyken onurlu bir yaşamdan söz edilemezdi. Bireysel bir gelecekte ise hiç bahsedilemezdi.

PKK'nin ilk çıkışını Newroz'da yapması bir tesadüf değildir

İşte 1973 Newroz'unda Türkiye'de askeri faşist bir cuntanın iş başında olduğu, terör estirdiği, Mahir Çayan'ların, Deniz Gezmiş'lerin katledildiği koşullarda, Çubuk Barajına, 24'ünde bir Kürt genci olan Abdullah Öcalan'ı götüren böyle bir yoğunlaşma ve arınma sürecidir. Beyninde-yüreğinde oluşturduğu düşünce ve duygularını bir Newroz günü beş Kürt gencine büyük bir içtenlik ve duyarlılıkla açar. Belki Demirci Kawa gibi kale burçlarına çıkıp ateş yakmadı. Fakat o ateşi önce kendi yüreğinde yakmıştı ve bir araya geldiği beş Kürt gencine yanan yüreğini sunarak onları böyle bir özgürlük mücadelesine katılmak üzere davet etmişti. Önder Apo bu toplantıda ülkenin mutlaka sömürgeci boyunduruktan kurtulması gerektiğini söyler ve bu şekilde ilk kez tarihi anlamına uygun bir biçimde Newroz ateşi yüreklerde yakılır ve bir Önderlik yürüyüşü başlatılmış olur. Önder Apo'nun Newroz gününü seçmesi bir tesadüf değildir. Bu, bir Önderlik tarzı, çıkışı ve özgürlük arayışıdır. Fakat bunun için ölüm uykusunda olan, uyandırılması gereken; kendi inkarında, yabancılaşmada derinleşen, düşmanın dayattığı yaşama doludizgin koşan o kadar çok insan vardır ki.

Kürt ve Kurdistan kavramları, 1970'ler Kuzey Kurdistan ve Türkiye metropollerinde ağızlara alınamaz

gınlışan, büyüyen serhildanlar; yediden yetmişe herkesin yerini aldığı Newrozlaşmış bir halk gerçeğini açığa çıkarmıştı. Artık Kurdistan “dirilişin başarıldığı, sıranın kurtuluşa geldiği” bir ülke haline gelmişti.

1990’lı yılların başında, Sömürgeci Türk ordusunun bir generalinin ağzından çıkan “çocukların attığı taşın delmeyeceği hiçbir zırh yoktur” sözü yenilgi sürecinin itirafıdır. Newrozun serhildanlara dönüşmesi, böylesi bir süreci başlatmıştır.

Rahşan Demirel henüz 17’sinde bir genç kız! 1992 yılının Newroz’un da İzmir Kadifekale’de vatansız bırakılmak istenmesine karşı öfkeli ve ana yurduna dönüşün özlemi ile bir ateş yakar bedeninde. Türkiye metropollerine göç etmiş gençlere ve asimilasyonun bıçağı altına alınmış

kesinlikle kabul edilmemelidir. Bu sadece Kürtlerin değil bölge halklarının ve insanlığın, ezilen halkların, kültürlerin, inançların, kadınların, gençlerin de bir görevi haline getirilmiştir. Kürt halkı bilmelidir ki, bu görevi kendi ülkemizde yerine getirdiğimiz oranda, başkalarından da isteme hakkını elde edebiliriz.

O halde tecrite karşı Önderliğin özgürlüğü, gerillanın imhasına karşı gerillaya katılımla birlikte öz savunmayı her alanda örgütlenme ve düşmanın olduğu her yerde etkili eylemler yapma temel bir görev olmalıdır. Bunun için en amansız koşullarda direnen ve tüm ezilenlerin onuru olan Kurdistan Özgürlük Gerillası’na katılım ve dönemin zalim Dehak’ı Tayyip Erdoğan’a karşı savaş her alanda yürütmek yurtse-

topraklarımızda egemen olduğu müddetçe hiçbir zaman iyi, güzel, özgür kimlikli bir yaşamı geliştiremeyeceğimiz gün gibi açıktır. Topraklarımızda sömürgeci soykırımcı devletlerin veya emperyalist merkezlerin kapılarında dilenci ve sadaka beklentisi içerisinde olmanın kahredici konumunu yaşamaya devam edeceğiz. Kendi ülkemizde özgürlük ve refah içinde yaşayabilmemiz ve gelecek kuşaklara, özgür bir ülke bırakmak için kendimizi mutlaka devrimci halk savaşına göre örgütlemeli, doğamızı korumalı talan ekonomisine karşı komünal ekonomiyi inşa etmeliyiz.

6 Şubat depreminde çok açık bir şekilde görüldü ki, Kürtler için halen geçerli kabul edilen “en iyi Kürt öl-

ürücü TC Devleti’ni restore etmek isteyen kesimlere karşı da son derece dikkatli ve duyarlı olunmalı, demagojilerine, ne idüğü belirsiz “helalleşme” safsatalarına prim verilmemelidir. Üçüncü Yol’da Önderliğin özgürlüğünü, Türkiye’nin demokratikleşmesini ve Kurdistan’ın özgürlüğünü, AKP-MHP faşist hükümetini alaşağı edip, hesap sormayı hedefleyen çizgide daha geniş birlikler, ittifaklar kurarak, ulaşılamayan toplumsal kesimlere ulaşılmalı, mutlaka ikna edilerek daha büyük birliğin, dayanışmanın yolu açılmalıdır.

Seçim kadar, meşru zeminde her türlü faşist devletin resmi ve paramiliter güçlerinin saldırılarını karşılayacak, boşa çıkaracak güç birlikleri de mutlaka yaratılmalıdır. Unutulmamalıdır ki, AKP-MHP faşist hükümeti çoktan meşruiyetini yitirmiştir. Böyle bir hükümetle her türlü mücadeleye hazırlıklı olunmalıdır. Onun için 21 yıldan beri iktidarı elinde bulunduran bu faşist çete, her türlü seçim hilelerinden tatalım, iktidarda kalmak için her türlü karşı koyuşa, yöneme başvurabilir. Bu nedenle de devrimci-demokratik güçler, kadınlar, gençler, emekçiler kendisini bu türden saldırı, oyun ve provokasyonlara karşı hazırlamalı ve mutlaka boşa çıkaracak gücü ve örgütlülüğü yaratmalıdır.

Hesap sormak Kurdistan halkı için öncelikli bir görevdir

Unutulmamalıdır ki, yaşamımızı kendi topraklarımızda örgütleyebildiğimiz öz savunma temelinde savunabildiğimiz oranda özgür olacağız. Ne kadar öz savunma temelinde örgütlülük, ne kadar en geniş halk kitlelerinin, inançların, halkların, kültür ve kimliklerinin eşit-özgür birliği sağlanırsa; ancak o zaman AKP-MHP faşizmi yıkılır. Önderliğin, Kurdistan’ın özgürlüğü, demokratik ulus inşası, Türkiye’nin ve Ortadoğu’nun demokratikleşmesi ancak ve ancak bu temelde olanaklı bir hale gelebilir.

3. Dünya Savaşı koşullarında hiç kimse kısa zamanda ve rahatça dünyanın, Ortadoğu’nun ve Kurdistan’ın barış ve istikrara kavuşacağını beklemesi içerisinde olmamalıdır. Herkesin kendi topraklarında özgür iradesi ve kimliği ile yaşaması hedefi ve amacı elbette olmalıdır. Fakat bunu sağlamanın yolu bu savaşları Kurdistan’da Ortadoğu’da Ukrayna ve birçok alanda başlatıp sürdüren kapitalist modernitenin savaş baronlarına karşı güçlü bir demokratik sosyalist hareketin geliştirilmesiyle mümkün olabilecektir.

Bakurê Kurdistan’da Veysi Ateş ve Mehmet Akar; Mazlum Doğan’ın, Zekiye Alkan’ın, Rahşan Demirel’in, Ronahî ve Bêrivan’ların yolundan giderek 2023 Newroz’unu erkenden kutladılar. Önder Apo üzerindeki gerçekleştirilen uluslararası komplo ve ağırlaştırılan tecride dikkat çekmek için eylem yaptılar. Ve bunu yaparken de onlar gibi, Newroz’u nasıl fedaice ele aldıklarını göstermekten geri kalmadılar. Veysi Ateş Mardin yurtseverliğinin Mehmet Akar Amed yurtseverliğinin sembolü olarak bu çağrıyı Newrozlaşarak ateş ile buluşarak yaptılar.

Yüz bini aşkın insanımızın yaşamını yitirdiği, milyonlarca insanımızın halen de doğru dürüst yaşama imkanı bulamadığı ve soykırımı tamamlayıp Kurdistan’da demografik değişimi yapmanın arayışında olan sömürgeci soykırımcı TC Devleti’nin yaptığı tüm hesapları boşa çıkarmak ve hesap sormak Kurdistan halkı için öncelikli bir görevdir. Kürtlerin Kurdistan’dan, Arapların Hatai’den çıkarması için ve gidenlerin de geri getirilmesi için herkesin Kürt ve Arap soykırımına karşı görevleri vardır. Bu Newroz aynı zamanda bu depremde suçları açığa çıkan AKP-MHP hükümetinden hesap sorma günüdür.

Sömürgeci, soykırımcı TC’nin 2023 yılı için yaptığı plan, Kurdistan özgürlük gerillasını tasfiye ederek, soykırım yapmanın önünde hiçbir engelin bırakılmamasıdır. Lozan Antlaşması’nın da yüzüncü yılında bu hedefine ulaşmak için, Musul-Kerkük başta olmak üzere, Efrin’den Süleymaniye’ye kadar olan alanı da sınırlarına dahil etmek istemektedir. Ancak başta Önderlik olmak üzere zindanlardaki bütün yoldaşların, gerillanın, kadınların, gençlerin, siyasal, kültürel ve basın emekçilerinin, yurt dışındaki halkımızın ve dostlarımızın direnişi, onun belirlediği bu hedefe ulaşmasını engellemiştir.

Şimdi Bakurê Kurdistan’da sömürgeci soykırımcılığı geliştirmeyi Lozan Antlaşması’na dayandıran faşist TC Devleti’nin dayandığı bu “hukuksal” belgenin de paçavra döndürme zamanıdır. Onun için bu Newroz, en güçlü ulusal birliğin kurulmasının güçlü bir zemini ve birlik halinde Lozan Antlaşması denilen belgenin yırtılıp atılmasının ve 51. Önderlik Newroz’unu karşılamının hamlesidir.

Newroz yeni gündür. Newroz baharın müjdecisidir. Newroz baskı ve zulme karşı birlik, beraberlik ve ıyandır. Newroz özgürce yaşama eşitçe paylaşmadır. O halde Newroz’u depremde zarar gören insanlarımızı karşı görevlerimizi yapmanın günüdür. Yasımızı, öfkemizi, örgütlülüğe, devrimci görevleri yerine getirmenin adıdır.

Bu Newroz’u dönemin Dehaklarını, hainlerini sonuna kadar lanetleme ve Efsane Komutan Reşit Serdar yoldaşın dediği gibi “Kurdistan topraklarında düşmanın gölgesine dahi izin vermemeliyiz” kararlılığını göstermenin zamanıdır.

Halkımız topyekun bir biçimde birinci Med Hareketinde olduğu gibi, zafere ulaşmışsa, şimdi de aynı ruh, bilinç ve örgütlülükle Çağdaş Med hareketiyle kendini özgürlüğe taşıyabilmelidir.

Bu temelde başta Önder Apo’nun Kurdistan halkının, savaş tünellerinde düşmana darbe üstüne darbe vuran direnen gerillanın, bu halkın en yiğit oğulları ve kızlarının ve Newroz’u kendi bayramı bilen herkesin Newroz’u kutlu olsun.

Newroz bi hezaran caran piroz be!

Kurdistan halkına bir emir gibi söylenen “ana vatanına dön” çağrısıdır bu. Ve bu çağrı karşılığını bulur. Metropol kentlerinden dalga dalga Kürt gençleri Kurdistan dağlarına akmaya başlar. Bir kez daha çağrı genç bir bedenin ateşe verilmesi ile yapılmıştır. Buna uymamak olmazdı!

1993 Newroz’u; Kurdistan’ı inkar ve soykırma uğratma konferanslarının yapıldığı, kararların alındığı ve komploların mayalandığı Avrupa’da kapitalist moderniteye karşı başlayan bir isyana dönüşmüştür. Ronahî ve Bêrivan’ın bedenlerinde tutuşturduğu Newroz ateşi bu isyana öncülük etmiştir. Bu iki cesur yürekli özgür kadın duruşunun manifesto-sunu yazan yoldaşlar için Önder Apo “Özgürlük kolay olsaydı Ronahî ve Bêrivan kendilerini yakarlarmıydı?” demektedir.

Önder Apo ile Kürt halkının kaderi birdir

Önder Apo’ya yaklaşım Kürt halkına yaklaşımdır. Dolayısıyla 50. Yıl Önderlik Newroz’unun yıl dönümü; aynı zamanda Önderliğin fiili özgürlüğünün nasıl sağlanabileceğinin yolunun da ne olduğunu göstermektedir. Bu uğurda yapılması gereken de istemekle yetinmemektir, aksine içerisinde yöntem zenginliğine sahip; kararlı, ısrarlı ve kesintisiz bir mücadele tarzının geliştirilmesidir.

Gelinen aşamada dört parça Kurdistan’da, yurt dışında halkımıza; mücadele azmi, kararlılığı, bilinç, örgütlülük ve yol yöntem kazandıran Önder Apo’nun hala böyle ağırlaştırılmış mutlak tecrit altında bulunması

verliğin, devrimciliğin ve insan olmanın önde gelen temel görevidir. Kurdistan gençliği mutlaka her türlü yol ve yöntemi değerlendirerek bu savaşta zaferi hedefleyen bir katılımı sağlamalıdır. İnanıyoruz ki Kurdistan gençliği bunun bilincinde olarak harekete geçecek ve başara-caktır. Bunun için de Kurdistan dağları başta olmak üzere, soykırımcı TC Devleti’nin bulunduğu her alanda bilimin-teknikğin bütün imkanlarını öğrenerek, demokratik ulusun inşasında ve öz savunmanın hizmetine koymalıdır. Bir seferberlik biçiminde geliştirilmesi gereken bu görevlerin enternasyonal boyutu da ihmal edilmemeli, mutlaka geliştirilmelidir.

Kurdistanlı kadınlar 2023 yılında tüm baskı ve sindirme çabalarına rağmen deprem bölgelerinde gösterdiği inisiyatif ve etkinliklerle, 8 Mart eylemlerinde faşist AKP-MHP hükümetinin her türlü saldırılarına rağmen Kurdistan’ın her bir yanında Türkiye metropollerinde, Rojhilat’ta, Başûr’da Rojava’da ve dünyanın birçok yerinde “Jin-Jyan-Azadî” şiarı temelinde devrimi hedefleyerek harekete geçmiştir. Toplumsal özgürlüğün kadının özgürlüğünden geçtiğinin bilincinde olan Kürt kadını Saraların, Delallerin, Jıyanların, Raperinlerin Evîn Goyîlerin, Zılanların, Sara ve Rûkenlerin öncülüğünde mücadelelerini daha da yükselteceği açıktır.

Kurdistan’ın yer altı ve yer üstü zenginliklerine bir ahtapot gibi çöreklenen, insanlarımızın kanını emen, alın terini çalan ve tüm zenginliklerini üzerinde hakimiyetini sürdüren sömürgeci ve hainler

Kürt” politikasıdır. Soykırımcı, katliamcı, fırsatçı faşist TC Devleti’nin elindeki imkanları, enkazlar altından insanlarımızı çıkarma yerine, her türlü engellemede bulunmak için kullanıyor olması da bunun bir göstergesidir. Bunun karşısında yapılması gereken de artık sömürgeci soykırımcı devlet ve onun faşist ve sözüm ona liberal hükümetlerinden bekleme yerine, halkımızın kendi toprakları üzerinde özgürce yaşamının kararlı ve örgütlü mücadeleden geçtiği bilinciyle harekete geçmesidir. Ve şimdi bunun tam zamanıdır. Kurdistan halkı böyle bir görevle karşı karşıyadır. Aksi takdirde Kurdistan’da gölgesinde serinleyecek ne bir ağaç ne içilecek bir damla temiz su ne de nefes alınacak temiz bir hava kalamayacaktır.

2023 Newroz’u, en başta Önderlik üzerinde uygulanan tecride, gerillalara karşı kullanılan kimyasal ve her tür yasaklı silahın kullanılmasına karşı direnişin simgesi haline gelen bir Newroz’dur. Yine erkek egemenlikli zihniyete, Kürt kadınlarının sömürgeci kontralar tarafından düşürülerek katledilmesine, doğamızın talan edilmesine ve son depremde yüz bini aşkın insanımızın katledilmesine ve acı çeke çeke ölüme terk edilmesine, son yüz yılda soykırımcı TC Devleti’nin yaptığı tüm katliamlara karşı halkımızın duruşunun en somut bir ifadesidir.

Böyle bir hesap sorma değil de sırf iktidar olmak, koltuk kapmak için başta Kurdistan halkı olmak üzere diğer halkların, kadınların, emekçilerin duygularını, acılarını sömüren, çöküşü yaşayan, sömürgeci soyki-

Deprem ve Kuzeybatı Kurdistan-Alevi Kürtlerin Durumu

Ferzê

Ortadoğu halklarının diriliş ve direniş bayramı olarak kutladıkları Newroz bayramı bütün Ortadoğu halklarına ve Kürt halkına kutlu olsun diyoruz. Kurdistan ve Kürt halkı olarak bu yılki Newroz'u 50. Önderlik Newroz'u olarak karşılamaktayız. Bu anlamıyla Newroz bayramını Kürt Halk Önderine kutluyor, 50. Önderlik Newroz Bayramı'nı başta şehit arkadaşlara ve şehit ailelerine, kadın ve gençlere, bütün onurlu, yurtsever Kürt halkına, demokratik Ortadoğu halklarına kutluyoruz. 6 Şubat Merêş merkezli gelişen, Kurdistan ve Türkiye'de on ilde yoğun etkili olan deprem bölgesindeki halkımızın Newroz'unu kutluyor, büyük acılarını paylaştığımızı belirtmek istiyoruz. Mart ayının 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar Günüyle başlayıp, Newroz ve kahramanlar haftası olarak yoğun mücadele ayı biçiminde geçtiği bilinmektedir. Bu anlamda mücadeleyi yükseltme, büyütme ve alanlara taşıma ayı olduğu da söylenebilir. Bu vesileyle Newroz Bayramı'nı Kürt halkının zalime karşı mücadeleyi yükseltme günü olarak deprem de dahil her şeye rağmen çok güçlü karşılaması gerektiğini ifade etmek istiyoruz.

Merêş merkezli yaşanan deprem başta Hatay, Semsûr, Dîlok, Meletî, Amed, Riha, Adana olmak üzere on ilde, birçok ilçede, binlerce köyde yine Rojava ve Suriye'nin birçok il, ilçe ve köylerinde çok ağır can kayıplarının yaşanmasına ve çok büyük yıkımların yaşanmasına neden oldu. Biz, yaşanan can kayıplarından dolayı derin üzüntü duyduğumuzu burada tekrardan ifade etmek istiyoruz. Halkımızın, dostlarımızın yaşadığı kayıpları kendi kaybımız, acılarını kendi acılarımız olarak hissedip yaşadığımızı bilmelerini istiyoruz. Herkesi derinden sarsan büyük deprem felaketinde yaşamını yitiren tüm Alevi canlarımızın devri daim olsun diyoruz. Yaşamını yitiren Müslüman halkımıza Allahtan rahmet diliyoruz. Bütün yaralıların bir an önce sağlıklarına kavuşmalarını temenni ediyoruz, halklarımıza baş sağlığı dileklerimizi paylaşmak istiyor, sabırlar diliyoruz.

Uluslararası hegemon güçlerin, yüzyıllık paylaşım savaşlarının üçüncüsünü yaşadığımız bir çağdayız. Genel anlamda Önder Apo ve Özgürlük Hareketimizin de dünya savaşı olarak tanımladığı bu savaşın temel özelliklerinden biri toplumsal ahlaki değerleri tanımamasıdır. Yine özellikle teknolojiye dayalı bir savaş tarzını esas alması da ikinci bir özellik olmaktadır. Kapitalist modernite hem yoğun savaş tekniği geliştirme ve bunu halklara karşı kullanma yanı sıra hem de bu yürüttüğü savaşlarda, gerçekleştirdiği saldırılarda toplumsal ahlaki değerleri tanımama, toplumu bir değer olarak görmeyerek ayaklar altına alan bir savaş tarzıyla varlığının tanımlanmasını sağlayan özellikleriyle bilinir. Bu savaşlarla insanlık çok büyük bir ekolojik yıkımla karşı karşıyadır. Hiçbir ahlak ölçüsü yoktur, hiçbir savaş kanunu ya da kuralı gözetilmemektedir. Bu karakterinden dolayı var olan her şeyi özel savaş aracına dönüştürerek halklara karşı kullanma kapitalist modernite sisteminin temel silahıdır. Bu silah halklar üzerinde hesapsız olarak kullanılmaktadır. Bu durum en son, depremin yaşandığı bölgelerde toplum ve doğa düşmanı TC Devleti pratiğinde de görülmüştür. Bu anlamda Ortadoğu'nun kadim inançlarından olup günümüze kadar tüm baskı, sindirme, katliam, kırım politikalarına rağmen kendi varlıklarını sağlama mücadelesini her zaman yürüten Kürt, Kürt Alevi halkının yine Arap halkının ve Alevi Arap halkının deprem bölgesinde yaşadıkları tam anlamıyla soykırım olmuştur.

Deprem önceden tedbir alınabilecek bir doğal afet

Doğa anlayabildiğimiz, bilebildiğimiz kadarıyla sürekli bir denge içerisinde, bir düzen halinde, hareket halinde farklılaşarak, çeşitlenerek çoğu zaman deprem gibi farklı felaket ya da doğal afetleri barındırarak varlığını sürdüren kanunlara sahiptir. Bu anlamıyla doğanın sürekli bir işleyişi, bir düzeni, kendi dilinde, kendi kanunlarına göre bir akış hali vardır. Buradan bakıldığında doğada yaşanan olaylarda herhangi bir sorun

görülmemekte çünkü doğa da kendi kanunlarını işletiyor. Yaşanan deprem de doğal afet olduğundan yani doğanın kendi iç dinamikleriyle gerçekleşen olay olduğundan, doğasal bir olay olarak gerçekleştiğinden doğal bir afettir. Bu anlamıyla yaşanan depremin doğasal bir olay olduğu, doğal bir afet olduğu gerçekliğini görüyor, anlam veriyoruz. Ama anlam vermekte zorlandığımız konu en akıllı canlı olarak var olan insanın depreme karşı nasıl korunulur, nasıl tedbir alınır, nasıl en az kayıpla deprem atlattır konularında bu kadar kayıtsız olmasıdır. Anlamakta zorlandığımız konu devletin ve devletin ilgili kurumlarının depremin olacağını önceden bilmesine rağmen hem de nereden, hangi şiddette, ne kadar zarar vereceği, nereleri nasıl ve ne kadar etkileyeceği yapılan analizlerle doğruya en yakın sonuçlara ulaşılmasına rağmen bu kadar kayıtsız olmasıdır. Bunlar göz önünde bulundurulduğunda doğal olmayan hareket tarzının, sağlıklı olmayan yerleşim planının tek sorumlusu denetlemeyen, imar planlarını kontrol etmeyen, halkı deprem ya da olası farklı doğal afetlere hazırlamayan devlet ve kurumlarıdır. Fay hatları bilindiği halde hatta yaşanacak olası depremlerin nereden ve hangi kuvvette olacağı doğruya yakın kestirildiği halde insanın deprem sonuçlarını bu denli yaşaması insana zor geliyor. İnsan olarak, bilme sınırlarını çok zorlayan topluluklar olarak çok şey biliyoruz, konuşuyoruz, değerlendiriyoruz, yazıyor ve çiziyoruz. Ama varlık olarak yaşamlarımızı nasıl koruyacağımızı, nasıl savunacağımızı bilmediğimiz bu deprem dolayısıyla anlamış bulunuyoruz.

II. Şark Islahat Planı yaşatılmak isteniyor

Konu hakkında değerlendirme yapan herkesin ve özellikle halkımızın da dikkat çektiği gibi depremin en fazla can kaybının yaşandığı yerleşim yerleri; Kürtlerin, Alevilerin, Arap halkının yine Rojava ve Suriye'den göç edip gelmiş Kürt ve Arap halklarının yaşadığı bölge olmaktadır. Deprem bölgesine devlet ve kurumları tara-

findan uygulanan siyaset ve sergilenen yaklaşım bölgenin insanların din, dil, ırk, ulus olarak kimliklerine karşı geliştirilmiştir. Türkçü, Sünni faşist, tekçi iktidar bölgede yaşayan halklara özellikle de Alevi toplumuna karşı yaklaşımlarında düşmanlığını bir kez daha ve bütün dünyanın gözleri önünde göstermiştir. Fıratın batısı olarak da adlandırdığımız bu bölgede yani Sêwas, Meletî, Merêş, Semsûr, Dîlok, Hatay hattında yaşayan halk, tarihten beri direnişçi bir yapıyı temsil etmektedir. Geçmişten beri Türk Sünni egemenlerine karşı kültürel olarak büyük direnişler sergilemiş, irade olarak teslim olmamıştır. Bütün saldırılara, küçük düşürmelere, katliamlara, sürgünlere rağmen bölgede yaşayan Alevilerde de Kürtlerde de Araplarda da zerre kadar mücadeleden düşme, geri çekilme durumu yaşanmamıştır. Devletin bölgede uyguladıkları özel ve kirli savaş politikaları bu duruştan kaynaklı zaten özgün olup bir süreklilik halini almıştır. Sadece son yüz yıla bile bakıp değerlendirdiğimizde Alevi toplumunun Koçgiri ve Dêrsîm soykırım saldırılarından bu yana yaşamın her alanında hep direnmek durumunda kaldıklarını göreceğiz. Özellikle bölgede Merêş katliamı ile birlikte Kürt Alevileri hedef alan saldırılar geliştirildi. 1978 yılında Merêş'te devlet içinden bazı çevrelerin hazırladığı planlı saldırıyla başta Merêş olmak üzere bölgeye yapılan uygulamalar özünde aynı soykırım saldırılarının devamıdır. Aslında bütün bunlar 1926 yılında bölgede hayata geçirilmek üzere belirlenen Şark Islahat Planı'nın bir parçasıdır. Şark Islahat Planı'nda hedeflenen, Fıratın batısındaki Kürtleri ve özellikle çiban başı olarak görülen Dêrsîm'i fiziki kırım uygulamalarından sonra kültürel soykırımı gerçekleştirerek yani Türkleştirerek bitirmektir. Bu plan üzerinden geride bıraktığımız yüz yıl içerisinde Alevilerin saldırılara, tutuklanmalara, hakaretlere, tehditlere uğradıkları bir an olmadı. Aslında yüz yılda Alevilerin yaşadıkları Dêrsîm soykırımının devamıdır ya da farklı biçimlerde sürdürülmesidir de denebilir.

Tarikatlar aracılığıyla çocuklara el atarak çürütme politikalarını devreye koymak istiyorlar

Devlet politikasının genelinde Kürt halkını devşirerek Türkleştirme politikaları özellikle Alevi toplumunu Türkleştirme girişimleri Dêrsîm soykırım saldırıları sonrasında daha açıktan yoğunlaştırılarak sürdürüldü. Dêrsîm kayıp kızları olayları ve yaşananlar üzerinden çok zaman geçmemiş. Acılar halen çok taze. Ve bu acılar, yaşananlar bölge insanının, Alevilerin özellikle de Kürt Alevilerin içine işlenmiş. Bundan dolayı bu halk neler olacağını biliyor ve bundan dolayı da asla sessiz kalmayarak yaşananları haykırmalı, anlatmalı, deşifre etmelidir. Etmelidir ki mücadele gelişsin.

Deprem sürecinde yaşananlar, yarıda kalmış bu soykırım, göçertme, boşaltma politikasının deprem vesilesiyle tamamlanmak istendiğini ortaya koyuyor. Nitekim mevcut durumda Kürt ve Alevi halkımızın deprem bölgesinden göçmesi için devlet güçleri adeta seferber olmuş durumdadır. Yardım etmeyerek, yardımların gitmesi engellenerek adeta 'artık buralarda yaşam olmaz' dedirtmek ve buralardaki insanlarımız tümünden göç ettirilmek istenmektedir. Böylelikle yüz yıllık göçertme-soykırım politikası sonuç alacak. Kürt ve Alevilerin yaşadığı yerler boşaltılacak, yerlerine ise TC'nin Kürt soykırım politikalarında kullandığı çeteler, kendi hizmetinde kullandığı adamları, şuradan buradan aldığı göçmenleri yerleştirecekler.

1980'den beri TC, Kürtlere karşı Türk İslam sentezi ideolojisine dayanarak savaşıyor. Kurdistan'da örgütleyip desteklediği tarikatların, Türk kontrgerillasını Türk dincileri içinden örgütlemelerinin, bugün kendisine Hüda Par diyen dünün Hizbi kontrasına çok değerli Kürt Seyda ve alimlerini, yurtseverlerini katlettirmelerinin ve daha birçok suçun dini argümanlarla işlenmesinin nedeni, TC'nin mevcut AKP-MHP iktidarı döneminde vahşet düzeyine çıkardığı saldırılarına da dayanak yaptığı Türk iktidar İslamcılığıdır. Halkların dini değerlere bağlılığının farkında olan dinci ve milliyetçi AKP iktidarı, toplumun dini duygularının sömürülmesinin zirvesini yaşatarak tarikatları da birer asimilasyon, ahlaksızlık ve fahişeleştirme merkezlerine dönüştürmüştür. Türkçü fa-

şizan politikalarını ayakta tutabilmek için kendilerinin geliştirdikleri Türk İslam sentezli kurumlarını da oluşturmuşlardır. Bir yandan Osmanlı paramiliter bir kuruluş olarak İslami kurumlar desteğiyle SADAT eliyle yaptıkları uygulamalar, diğer yandan Kadiri ve Nakşibendi tarikatlar aracılığıyla kurdurdukları İslami görünümlü Kuran kursu, çocuk yurtları ve insani yardım kuruluşları aracılığıyla, toplumun can damarı olan çocuklara el atarak çekirdeğinden yozlaştırma ve çürütme politikalarını devreye koymayı amaçlıyorlar. Kadiri tarikatı ve Nakşibendi tarikatlarına bağlı olduğunu iddia eden birçok kurum ve kuruluş, ki gerçekte yapılanlar ve yapılmak istenenlerin tarikatların amacıyla da bir alakalarının olmadığı yaptıkları faaliyetlerinden de anlaşılmaktadır, Ensar Vakfı, Hiranur Vakfı, İlim Yayma Cemiyeti, İnsan Hak ve Hürriyetleri Derneği ve askeri paramiliter bir kuruluş olan SADAT gibi kurumların yanında daha yüzlerce dernek ve Kuran kursları adlarıyla faşist milliyetçi dinci bir toplum oluşturma faaliyeti içerisinde oldukları. Özellikle görevlendirilmiş ve özel olarak finanse edilen bu kuruluşlar kendilerine teslim edilen çocuklar üzerinde geliştirdikleri uygulamalar aracılığıyla toplumu yozlaştırma ve toplumsal ahlaki zayıflatma, çürütme ve ortadan kaldırma anlamına gelen işler yaptılar. Bu kuruluşların hemen hemen hepsinde daha yakın zamanda taciz tecavüz vakaları ortaya çıkmış ancak devlet politikaları olarak görüldüğünden bu kurumlar devlet tarafından korunmuştur. Kürt şehirlerini büyük bir asimilasyon, işgal ve ilhak uygulamalarına tabi tutan TC Devleti bugün de bu şehirlerde yaşayan Reya Heq inançlı Kürtlerin, Arap Alevilerin doğal bir felaketin sonucu olan deprem bahanesiyle özellikle sağ kurtulan çocukları kendilerinin oluşturdukları bu devşirme ve yozlaştırma merkezleri olan tarikat kurumlarına belgesiz ve kayıtsız olarak teslim etmektedirler. Yine Menzil tarikatına bağlı olduğu bilinen Ensar vakfında çocukların para karşılığında istismara uğratıldıkları bilinen gerçekliklerdir. Bu kurumlar cemiyetlere, cemaatlara ait görünebilirler ama aslında AKP devletine aittir. Örneğin Hiranur Vakfı böyle bir vakıftır. Bu vakıfta geçen yılın son günlerinde 6 yaşındaki bir çocuğun evlilik ve imam nikahı kılıfıyla istismar edildiği kamuoyuna yansımıştı. Bu ve benzeri kurumların devlet eliyle hazırlandıkları ve devşirme politikalarının uygulandığı merkezler olarak kullanılacaklarını geçmişteki politikalar da doğrulamaktadır. En son İlim Yayma Cemiyeti'nin kamuoyuna yansıyan bir fetvası da bu durumu daha açık hale getirmiştir. Zira fetvada bu yetim çocukları evlat edinilen her kişinin evlat edindiği çocuklarla evlenmesinin önünde dinen bir engel olmadığı belirtilerek çocuk tecavüzlerinin önünün açılması fetvası verilmiştir. Belirttiğimiz bu pratik ve uygulamalarla AKP-MHP İslam sentezci iktidar kurumlarının tecavüz kültürünün temsilcileri olduklarını bir kez daha ortaya koymuşlardır. En son Mersin depreminden sonra ortaya çıkan görüntülerden de bunu anlamak, görmek gerekir. Zira depremde

aileleri tespit edilemeyen çocukları korumakla görevli olması gereken devlet ve iktidar bu çocukları koruma altına almak yerine dinci ve milliyetçi tarikatlara teslim ederek bu tarikatların kendi emellerini bu çocuklar üzerinden hayata geçirmelerine göz yummaktadır.

Türk İslam sentezci faşizm beyaz katliamlarla kültürel soykırım uyguluyor

Bütün yaptıklarıyla ve yapmayı amaçladıklarıyla Türk İslam sentezli devletçi anlayış Kürtlere saldırmak, Kürtlerin bütün değerlerini ayaklar altına almak için bulduğu her fırsatı kullanıyor dedik. Özellikle dinci ve milliyetçi zihniyetin iktidar olması, devlet ve hükümet olmaları akıl almaz, delice pratiklerini uygulamalarında kolaylık sağlıyor. Irkçı, dinci ve mezhepçi tutumları ile toplumları hedef alarak faşizan emelleri için dini bile bir malzeme gibi görüyor ve kullanmayı hak biliyor. İslam 1450 yıldır halen ayakta ve mücadele içerisinde ise savunduğu toplumsal ahlaki ve demokratik değerlerini korumak için verdiği mücadeleden sonucudur. Faşist Türk İslam sentezci iktidar zihniyetinin halklar ve inançlar üzerine fiziki katliamcı yollarının olduğu gibi, diğer yandan beyaz katliamlar denilen pratiklerini de yürütmektedirler. Üstelik bu çirkin davranışlarını hayata geçirmek için İslam'ı bir kılıf olarak kullanmayı amaçlamaktalar. Böyle bir çirkinliği İslam dinine ve Müslümanlığa yakıştırmaktadırlar. Yaşadığımız coğrafya olan Ortadoğu'da İslam inancının hakim olduğu gerçekliği yadsınamaz. İslam dininin inanları arasında İslam tarihi boyunca farklı görüş ve fikirler ortaya çıkmıştır. Fikir ve ibadet etme biçimleri, itikatlarını geliştirme yöntemleri olarak mezhep ve tarikatlar biçiminde kendilerini var etmişlerdir. İnançsal ve dini düşüncelerin toplumun ahlaki ve politik değerleriyle buluşturulması, maneviyatının geliştirilmesi, farklı etnik inançların demokratik bir anlayış çerçevesinde bir arada yaşamlarını sağlamak demokratik ulus inşasında temel bir çalışma alanı olmaktadır. Özünde hepsinin de günlük yaşamda yaşanan sorunlara çözüm olmak için ortaya çıktıkları tarihsel olarak bilinmektedir. Tasav-

vuf ehilileri olarak gelişen düşünceler, tarikat olarak şekillenmiş ve günümüze kadar varlıklarını sürdürmektedirler. Tarikatların, siyasi İslamcı iktidarlar dönemine karşı komünal toplumsal çıkışlar olarak kendilerini var ettikleri bilinmektedir. Geçmişleri 1000 yıl önceye dayanan tarikatlar ne yazık ki günümüzde siyasi İslam iktidarının elleriyle kendi çıkış gerekçelerinin karşısına dönüştürülerek toplumsal ahlaki değerlerin yozlaştırılması ve ortadan kaldırılması aracına dönüştürülmüştür. Oysa din başta olmak üzere mezhepler ve tarikatlar politik argümanlar olmaktan önce sosyal adalet ve ahlakla ilgili çıkış yapmış toplumsal kurumlardır. Günümüzde toplumsal anlamda ilk çıkış dönemindeki amaçlarından uzaklaşmış olmaları bu kurumları derin bir ahlaki çöküntünün yaşadığı bir çıkmazı yaşamalarına yol açmıştır. Bunun da tek sorumlusu dini kendi çıkarları için kullanan, kendi varlığını dinin kullanılmasıyla gerçekleştiren faşist Türk devleti ve devlet adamlarıdır. Dinlerin, mezhep ve tarikatların ulus devlet politikalarında milliyetçiliğin yerine geçtiği, kimi yerlerde de milliyetçiliği besleyen temel gıda rolü oynadığı da bilinen bir gerçektir. Tarihte de günümüzde de din, mezhep ve tarikatların yine cemaatlerin politik çıkarlara alet edilmesi, kullanılması bu alanların iktidar güçlerinin eline geçmesiyle alakalı olduğu da bir gerçektir. Gerçek anlamda din, mezhep, tarikat, cemaat gibi kurumların toplum kurumları olması gerekir. Ne bir devlete ne bir iktidar gurubuna ne milliyetçi, despot rejimlere hizmet kurumu olmaktan çıkarılarak toplumun hizmetine giren politikalar üretilebilir. Çünkü bu alanlar, kurumlar toplumsal hafıza taşıyıcısı kurum ve alanlar olmalıdırlar. Özellikle Ortadoğu için doğru yaklaşıldığı ve toplum politikasının hizmetine girdiği oranda din ve mezheplerin, tarikat ve cemaatlerin toplumsal yaşamda oynayacakları rol, ahlakiliği güncel ihtiyaçlara uyarlamada sağlayacakları katkı çok değerli sonuçlar verecektir. Söylemek istediğimiz şey din, mezhep ve tarikatlara sadece politik olgularmış gibi bakmak yanlış ve tehlikeli yaklaşımlardır. Demokratik toplumcu bir sistem inşa edilmeye çalışılırken bu alanlarda büyük bedeller uğruna muazzam büyük-

lükte direnişler yaşanmıştır ve halen de yaşanmaktadır.

Yüz yıllık göçertme-soykırım politikalarında sonuca gitmek isteniyor

Depremin merkez üssü Kürt ve Alevi nüfusunun yoğunlukta yaşadığı bölgedir ve devlet politikası Kürt ve Alevi toplumunu soykırımdan geçirme politikasıdır. Yukarıda da belirttiğimiz gibi bu yüz yıllık bir politikadır. PKK'nin kuruluşunun hemen ardından yani 1978 Aralık ayında Mersin Kürt ve Alevi nüfusunun temizlemek için soykırım saldırısı gerçekleştirdi. Binin üzerinde Kürt ve Alevi halkından insanlar vahşice katledildi. Ardından geriye kalanların da korkutularak, tehdit edilerek, saldırılar gerçekleştirilerek ülkeyi terk etmeleri amaçlandı. Tehdit, şantajla, baskıyla bölge insanı Kurdistan'ı, yaşadığı ana topraklarını terk etmeye zorlandı. Bu süreçte de ikili bir yaklaşım açığa çıkmıştır. Yani soykırımcı TC Devleti yurt dışına çıkmayı kolaylaştırırken TC siyasetiyle ortak hareket eden, işbirliği yapan kimi Avrupa devletlerinin 'kucak açma' planı mı desek, politikası mı desek Avrupa'ya göç eden insanlar için kolaylıklar sağladılar. Soykırımcı, faşist TC Devleti'nin ve ortak hareket eden dış güçlerin ortak planıyla Kurdistan insansızlaştırılacaktı. Özgürlük mücadelesinin yoğun ilgi gördüğü, hareketimizin her geçen gün geliştiği Kürt ve Alevi coğrafyasında kök salmasının önü alınmalıydı. İşte bu bölgede hem böyle tarihi hem de güncel amaçları olan bir soykırım, boşaltma politikası uygulandı ve belli ölçüde sonuç da aldı. Buralarda yaşayan çok büyük bir nüfus ana topraklarından, Kurdistan'dan göç ederek metropollere, ama esas olarak da Avrupa'ya göç etti, göç ettirildi.

Deprem sürecinde yaşananlar, yarıda kalmış bu soykırım, göçertme, boşaltma politikasının deprem vesilesiyle tamamlanmak istendiğini ortaya koyuyor. Nitekim mevcut durumda Kürt ve Alevi halkımızın deprem bölgesinden göçmesi için devlet güçleri adeta seferber olmuş durumdadır. Yardım etmeyerek, yardımların gitmesi engellenerek adeta 'artık buralarda yaşam olmaz' dedirtmek ve buralardaki insanlarımız tümünden göç-

ettirmek istenmektedir. Böylelikle yüz yıllık göçertme-soykırım politikası sonuç alacak, Kürt ve Alevilerin yaşadığı yerler boşaltılacak, yerlerine ise TC'nin Kürt soykırım politikalarında kullandığı çeteler, kendi hizmetinde kullandığı adamları, şuradan buradan aldığı göçmenleri yerleştirecekler. Zaten bir dönem önce birçok tartışma gündemine konu olan Mersin merkez ve ilçelerine nereden getirdikleri belli olmayan Arap ve Sünni olan göçmenler için kamplar kurdularını yansıdı. Bütün bu süreçler incelendiğinde Alevilerin yaşadığı yerlere ilişkin nasıl bir politikanın devrede olduğunu, nasıl bir demografik değişimi yapmak istedikleri görülecektir. Depremi de bölgeyi boşaltarak göç ettirmeyi gerçekleştirmek için bir fırsata dönüştürerek politikalarında sonuca gitmek isteyeceklerdir. Aleviler üzerinde yürütülen soykırımın kanlı bölümü tamamlandı, ama her dönemde farklı biçimlerde uyguladıkları beyaz soykırım sürecini de tamamlamak isteyeceklerdir. Kürtler ve Aleviler yaşadıkları coğrafyada, başta Türk İslam sentezine dayanan Türkçü faşist TC Devleti olmak üzere hegemonik ve soykırımcı güçlerin hedefi olmuşlardır, olmaktadır. Buna en somut örnek olarak da dinci milliyetçi faşist TC Devleti'nin iktidarlarının Reya Heq Alevi inancını yaşayan Kürt halk kesimlerine TC ulus devletinin kuruluşundan itibaren Şark Islahat Planları çerçevesinde yaptığı fiziki soykırım, beyaz katliam olarak da bilinen kültürel soykırımlar ve demografik değişimleri uygulayarak bu kadim toplumları, parçalama, dağıtma, bitirme plan ve uygulamalarıdır.

Ortadoğu yeniden biçimlendiğinde Kürtlerin Alevilerin rolleri belirleyici olacaktır

Aleviler bundan sonra da var olacaklar, mücadele edecekler, devletten uzak durarak kendi toplumsallıklarını daha fazla örgütlenerek, güçlenerek geliştirecekler. Peki, Aleviler ne yapacaklar? Geleceklerini nasıl yeniden kuracaklar? Türkiye'de Türk İslam sentezi zihniyet ve siyaseti var olduğu sürece Alevi toplumuna yönelik her zaman soykırım düzeyinde saldırıların gerçekleşeceği asla akıllardan çıkarılmadan günlük yaşam sürdürülmelidir. Türk İslam sentezci faşist soykırımcı devlet ve iktidar çok ciddi bir sıkışma yaşamaktadır ve çok ciddi bir iktidar kavgası içerisinde oldukları. Seçimlerle birlikte iktidarda kalmak için her zamankinden çok daha farklı, tehlikeli işlere girişebilirler. Devlet ile varlığını devam ettiren AKP-MHP iktidarı, halkları ve inançları sürekli olarak tehdit olarak gören ve hedef alarak saldıran Türk İslam sentezci zihniyet Alevilere böyle bir süreçte daha farklı yollarla da saldırabilir. Deprem örneğinde de gördüğümüz gibi her fırsatı Alevileri, Kürt ve Arap halkları soykırıma uğratma biçiminde değerlendirebilir. İçinde bulunduğumuz bu yıllarda Ortadoğu'nun geleceğini belirleyecek önemli süreçler yaşanmaya geçmiştir ve Aleviler de Ortadoğu'da yaşayan en kadim dinlerden ve kültürlerdendir.

Dolayısıyla Ortadoğu yeniden şekil aldığı, yeniden biçimlendiğinde, özellikle Türkiye'de yönetim değişikliğine gidildiği böylesi süreçlerde Alevilerin rolleri belirleyici olacaktır.

Yine Kürt halkı başta olmak üzere farklı halkların, etnik grupların soykırım tehlikesi altında yaşadıkları gerçeği gözler önündedir. Hep söylediğimiz bir şeyi tekrar etmek istiyoruz: Türkiye'nin en temel demokrasi sorunu Kürt sorunudur. Türk devleti Kürtleri ve Kürtlüğü kabul etmeyerek Kürtleri bitirmek istiyor, bitiremediklerini de Türkleştirmek istiyor. Zaten Türkiye'nin antidemokratik olmasında Kürtler üzerinde yürüttükleri politikalar belirleyici olmaktadır. Türkiye'de demokratikleşme gelişmediği sürece Aleviler üzerinde asimilasyon, inkar, baskı, soykırım saldırıları bitmeyecektir, her zaman sürecektir. Bu anlamda Kürt sorununu demokratik yol ve yöntemlerle çözememiş bir Türkiye her zaman Kürt ve Alevi düşmanlığı yapacaktır. Bu devlet Kürtlerin bölgenin kadim halkından ve kültüründen olduğunu kabul eder, diliyle, kültürüyle, inancıyla varlığını özgür ve eşit yurttaşlık temelinde sürdürmesi gerektiği yaklaşımını zihniyetine kazandırır o zaman bölge halkları ve farklı inanç gurupları, çevreleri de kimlik olarak tanınmış olacak. Ama bunun için herkesin özellikle de Alevilerin demokrasi mücadelesi vermelerini gerektiriyor. Eşit ve özgür yurttaşlık talepleri için ısrarla mücadele etmeleri gerekecektir. Demokrasi ve özgürlük mücadelesi verilmeden, Türkiye demokratikleştirilmeden, Kürt sorunu çözülmeden, başta Aleviler olmak üzere diğer inanç guruplarına ve halklara eşit yurttaşlık hakları tanınmadan ne Aleviler ne de farklı inanç gurupları yaşamlarını güvenceye alamazlar. Demokrasi mücadelesinin önemi büyüktür, çünkü; demokrasi, insan yaşamını diliyle, inancıyla, kültürüyle bir bütün varlığıyla güvence altına alan sistem demektir. Farklı etnik ve dinsel kimliklerin özgürlüklerine saygı demektir, yine bütün etnik ve dinsel kimliklere, toplumlara karşı her türlü gericiğin ortadan kalkmış olması hoşgörü içerisinde bütün inanç kimliklerinin bir arada yaşaması anlamını taşımaktadır. Alevilerin Türkiye'de demokratik mücadele yürütmek için deprem ve sonuçlarıyla birlikte her zamankinden daha fazla

gerekçeleri güçlenmiştir. Alevilerin verecekleri mücadele demokratik toplum ve demokratik inanç mücadelesidir. İnanç ve etnik kimliklerinin kabul edildiği, eşit yurttaşlık haklarını kullandıkları, inançlarını özgür kimlikleriyle yaşayarak, korkmadan var olabilecekleri bir ülke, vatan yaratma mücadelesi verecekler. Alevilerin bu anlamıyla önümüzdeki önemli mücadele sürecine etkili bir biçimde katılmaları, örgütlülüklerini daha da büyütmeleri, politik bilinçlerini daha da yükseltmeleri gerekecektir.

Alevilik toplumsallığı güçlü olan bir inanç ve kültürdür

Biliyoruz ki toplum olarak bu yaşanan depremin etkilerini uzun yıllar yaşayacağız. Çünkü toplumumuzu çok etkiledi. Depreme maruz kalan halkımız bu anlamda yaralarını sarımayı bilecek, hem kendisine hem çevresine, eşine dostuna, komşusuna çare olmayı gerçekleştirecektir. Çünkü birbirimize bizden başka derman olacak güç yoktur. Aleviler birbirlerini ve toplumun diğer inançlarından halk kesimlerini kucaklayarak acıları hafifletecek, faşist devlet başta olmak üzere hiçbir güçten, hiçbir iktidardan medet ummayacaktır. Aleviler şunun çok iyi farkına varmış bulunuyorlar: Devletin faşizm, egemenlik, tecrit, işkence, yoksulluk, işsizlik ve burada sıralamayacağımız birçok şey dışında halklara, toplumlara özellikle de Alevilere vereceği bir şeyi kalmamıştır. Özellikle AKP-MHP faşist iktidarının yalanla, dolanla, kandırarak buralara kadar getirdikleri gözler önündedir. AKP-MHP faşist iktidarın deprem bölgeleri hakkında söyledikleri kimseyi kandırmaz. Ve herkes bilsin *"Türk devlet faşizminde gözyaşları ıstismara edildiği oranda anlam taşır, değerlidir."* Eğer bir yerde bir çıkarı yoksa, bir hesabı yoksa, işine gelen bir durum yoksa kesinlikle bir adım atmazlar. Bundan dolayı Alevi halkımız başta olmak üzere deprem bölgesinde yaşayan, zarar görmüş bütün herkes bilmelidir ki depremin yıkıcı sonuçlarının tek sorumlusu olan devletten bir şey beklemek beyhudedir. Bunun için Amed örneği çok çarpıcıdır.

Alevilik çok köklü değerlere sahip olan bir Ortadoğu kültürü ve inancıdır. Alevilik Ortadoğu tarihsel kültür

içerisinde toplumsallık temelinde ortaya çıkmış ve günümüze kadar da bu özellikleri sayesinde gelebilmiş bir toplumdur. Bütün inançlar gibi Alevilik de toplumsal ihtiyaçtan kaynaklanan bir inançtır. Toplumsal ihtiyaç olarak her alanda dayanışmadan bir arada yaşama ihtiyacına kadar, sosyal ve kültürel varlık olarak her toplumda olduğu gibi Alevi toplumunda da işleyen olmazsa olmaz toplumsal kanunlar vardır. Bu toplum kanunlarını önemli kılan şey, olmazsa olmaz kılan şey ahlaktan tutalım siyasete kadar, politikaya kadar toplumu belirleyen, karakter kazanmasını, kültürel olarak zenginleşmesini sağlayan temel özellikler olmasıdır. Alevilik toplumsallığı güçlü olan bir inanç ve kültürdür. Kapitalist modernist sistemin ise saldırılarının içerisinde öncelik verdiği konu toplumsallığın ortadan kaldırılmasıdır. Alevilik inanç olarak yarattığı toplumsallıkta demokratik komünal değerler taşıdığından tekçi, bireyciliği dayatan sistem tarafından her zaman tehdit olarak görülmüş, saldırıların hedefi durumunda olmuşlardır. Alevilik özünde devlete bulaşmamış karakteriyle, demokratik, komünal değerler taşıyan ve toplumsallığında bu değerleri yaşatma çabası içerisinde olan bir inançtır. Toplumsal olarak bütün sorunlarını baskıcı bir güce dayanmadan, demokratik ilkeler çerçevesinde kendisi çözmeye çalışan toplumsal bir kültürdür. Devlet dışı toplum olmanın ne anlama geldiği biliniyor. Kendi kendisini yönetebilen, eğitebilen, ekonomisini geliştirebilen, devlet olmadan bütün toplumsal ihtiyaçlarını karşılayabilen bir toplumsallıktan bahsediyoruz. Zaten aslında Aleviliği Alevilik yapan şey de onun devlet dışı olma, demokratik ve komünal olma, kadın konusunda duyarlı ve özgürlükçü bir zihniyet arayışında olma, ekolojik bilinci gelişmiş olma özellikleridir. Bu özellikler iktidarlar tarafından çok kabul edilir olmadığı için her zaman derin ağlarla örülmüş özel ve kirli savaş politikalarına maruz bırakılmıştır Alevileri. Bütün acımasızca saldırılara, yönelimlere rağmen Aleviler devlet dışı toplum olarak kalmakta ısrar etmişlerdir çünkü devletten uzak durmayı, devletleşmemeyi kendi varlıklarının temeli olarak görmüşler ve bu anlamıyla

devlet ve iktidar güçlerine karşı tarih boyunca hep bir direniş içerisinde olmuşlardır. Yüzyıllardır hatta var olduklarından beri ki onlar biz kal ü beladan beri varız diyorlar, devletçi yaşamdan, devletçi zihniyetten ve devletçi politiklardan uzak durmuş bir halk, inançlırlar. Bu duruş ve tavırları devletçi güçler tarafından hep tehdit olarak görülmüş ve bu duruşlarından kaynaklı sürekli devletin saldırılarına maruz kalmış, çok eziyet görmüş bir halk gerçeklikleri vardır. Bütün bu saldırılara, eziyetlere, zulümlere, baskılara karşı mücadeleyle duruş sergileyen, komünal demokratik yaşam özelliklerini diri tutmak için de ayrıca mücadele veren bir Alevi gerçekliği vardır. Bu doğal olarak Alevileri özgürlük ve demokrasi mücadelesinin bir parçası haline getiriyor.

Bundan sonra da Alevi toplumu kendi kendisine yeterlilik ilkesiyle hareket ederek devletten uzak olan bir toplum gerçekliğini yaşatabilmedirler. Alevi inancının gerektirdiği biçimde ve doğasına uygun bir biçimde kendi inanç kurumlarını daha da geliştirebilirler. Özellikle Aleviler olarak kendilerini örgütlemeye, birliklerini hiçbir devletin yıkamayacağı, dağıtamayacağı sağlamlıkta geliştirmeye bakmalıdırlar. Birlikleri olmazsa Alevilerin bir yüz yıl daha varlıklarını koruyabileceklerini ve savunabileceklerini sanmaları tam bir gaflet olur. Yani artık ne eskisi gibi yaşayabilirler ne de eskisi gibi kıydan köşeden mücadele edebilirler. Artık işin tam merkezinde yer alarak geleceğini garantiye almak için yeni yol perspektifi, yol haritası oluşturmaları gerekir. Alevilerin özellikle Cem vakfı ve Dünya Ehlibeyt Vakfı gibi devletle bütünleşen, devlet hizmetinde olup halktan, toplumdan kopmuş Alevi kurumları dışında, toplumun demokratik değerlerini sahiplenen onun için mücadele eden, kadının özgürlüğü mücadelesine ters düşmeyen Alevi kurumlarıyla ortak örgütlemeler, eylemler, kurumlaşmalara gitmelidirler. Devlete bulaşmayan, demokratik olan tüm güçlerle ilişkiler geliştirilebilir, ittifaklar içerisine girilebilir. Devlete yedeklenmeyen, devleti değil de demokrasi güçlerini ve demokrasi mücadelesini esas alan bütün Alevilerle ilişki kurulabilir yan yana yürünebilir. İlke budur, yani devlet dışı toplum ve örgüt olarak öz değerlerine sahip çıkarak, öz değerlerini koruyup büyütürken, güçlendirerek Alevi toplumunu yaratmak ve yaşatmaktır esas olandır. Bizce Alevilerin hem kendilerini güçlü örgütlemeleri gerekmektedir hem de Kurdistan ve Türkiye demokratik güçleriyle dayanışma içerisinde olmaları gerekmektedir. Başta Alevi toplumun sorunları olmak üzere bütün toplumsal sorunların çözümünün Kürt sorununun çözümünde olduğunu biliyoruz. Yine Aleviler açısından özellikle önümüzdeki dönemde bilinç olarak, hem tarihsel, hem toplumsal anlamda derinleşmek önemlidir. Depremle birlikte sadece Alevilerin değil herkesin gördüğü gerçekliklerden büyük dersler çıkararak, daha geniş alanlara açılmak ve daha sıkı bir örgütlülük geliştirmek önem kazanmaktadır. Artık biliyoruz Alevi toplumu

Alevilik toplumsallığı güçlü olan bir inanç ve kültürdür. Kapitalist modernist sistemin ise saldırılarının içerisinde öncelik verdiği konu toplumsallığın ortadan kaldırılmasıdır. Alevilik inanç olarak yarattığı toplumsallıkta demokratik komünal değerler taşıdığından tekçi, bireyciliği dayatan sistem tarafından her zaman tehdit olarak görülmüş, saldırıların hedefi durumunda olmuşlardır. Alevilik özünde devlete bulaşmamış karakteriyle, demokratik, komünal değerler taşıyan ve toplumsallığında bu değerleri yaşatma çabası içerisinde olan bir inançtır. Toplumsal olarak bütün sorunlarını baskıcı bir güce dayanmadan, demokratik ilkeler çerçevesinde kendisi çözmeye çalışan toplumsal bir kültürdür.

örgütlenerek kendisini var edebilir, geleceğe taşıyabilir.

Bu depremin Alevi halkına yaşattıkları ama bir de devletin Alevi halkına dayattıkları var. Bütün bunlara karşı durabilmek için öncelikle Aleviler birliklerini sağlamalıdır. Aralarında yaşadıkları sorunları varsa bu süreçte bir tarafa bırakmalı büyük ve geniş bir aile gibi, tek bir ruh ve yürek biçiminde hareket etmelidirler. Birlik olur bütünlüklü mücadele ederlerse sonuç alacaklardır. Başta devlet gerçekliğini ve Alevilere reva gördüklerini hafızalarına silinmemek üzere kazımalı. Alevi tarihini iyi bilmeliler, sorgulamalı ve bu sorgulama üzerinden zihniyet gücünü edinme, toplumsal kimliğini tanıma, dil ve kültür değerlerini yaşatma görevleri vardır. Bu görev ve sorumlulukları yerine getirmek için sistemsel sorunlarla yoğun mücadele içerisinde olarak toplumların başta da Alevi toplumunun özgür gelişim diyalektiği önündeki engelleri aşmalı. Aleviler üzerinde yürütülen asimilasyon, kendine yabancılaştıran politikaların, doğa ve toplum üzerinde gerçekleştirilmek istenen kırım çemberini aşmalı. Bu başarıldıkça genel Alevi toplumu açısından özgürlük zemini oluşturulur.

MAHSUM KORKMAZ (EGÎT)

Direnîş Mücadelesindeki Anılardan Bir Kesit ve 1985 Newroz'unun Uyandırdığı Umutlar!

Bizim hazırlıklarımız karşısında düşman da boş durmuyordu. Sınıra güç yığarak, bizi burada çatışmaya sokup geçişi engellemek, grupları imha etmek istiyordu. Anlaşılan taktiğimizi kavrayamamış, nizami savaşa göre hazırlanmıştı. Kuzeyde sınırdan 100 km'lik geniş bir alan üzerinde, stratejik noktaları tutmuş, önemli geçitleri denetime almıştı. Bu suretle ön cephe gerisini tahkim etmiş oluyordu. Düşman bu hazırlıklarını yapı dursun, birimlerimizin tümü içeriye geçmiş ve biz Güney'de bir hayli rahatlamış bulunuyorduk.

Mayıs 1986 yılında Serxwebûn gazetesinin 9. özel sayısında yayınlanan Mahsum Korkmaz (Egît) arkadaşın kaleminden, 1983-1985 yılları arasında yaşanan örgütsel-pratik duruma ilişkin değerlendirmesi.

Uzun ve çetin bir yürüyüş ardından varılan yeni üslerde, kadrolar, 1983'ün kış mevsimi boyunca yoğun olarak politik ve pratik yönde parti çizgisini derinlemesine özümsemek için çalışmalara giriştiler. Görevlere yatkın bir şekilde hazırlanmak için gerek duyulan son çalışma aşaması da ağır kış koşulları içinde yürütüldü ve önemli oranda sonuç alındı. Örgütsel ve teknik konularda plan taslakları ve talimatların geliştirildiği hareketsiz kış mevsimi, böylece değerlendirilmiş oldu.

O kış epeyce kar yağmıştı. Kimi zaman kar kalınlığı iki metreyi buluyordu. Araziye açılmak zorunda kalan arkadaşlar çetin güçlüklerle karşılaşıyorlardı. Bir arkadaş, iki gün boyunca karda yürümek zorunda kalmış ve çığır aça aça çok zorlu bir yolculuk yapmıştı. Yanımıza yetiştğinde hasta düştü ve tam on beş gün yataktan kalkamadı. Aşırı derecede soğuk almış, midelerini üşütmüştü, ne yerse çıkarıyordu. Bir yandan da kar beyazlığında bozulan gözleri sürekli yaşıyordu. Yine bir grup arkadaş 6 gün boyunca yağışlı havada yolculuk ediyor ve bir dağın eteğinde rastladıkları tek bir evde geceyi geçiriyorlar. Evin sahibi ertesi gün arkadaşlara gidecekleri yerin yakın olduğunu söyleyip yola koyulmalarına sebep oluyor. Ama adamın tarif ettiği yere vardıklarında hiç bir şeyle karşılaşmayınca aldatıldıklarını anlıyorlar. Geri dönemeyeceklerinden üzerlerindeki bir günlük erzakla tam iki gün yürüyor ve Irak rejiminin harabeye çevirdiği terk edilmiş bir köye ulaşıyorlar. Geceyi açıkta geçirdikten sonra üçüncü günün yolculuğuna erzaksız devam ediyorlar. Gruptan iki arkadaş bir süre sonra takatsiz düşüyor ve gözleri körelmeye, yürüyemez duruma gelmeye başlayınca arkadaşlar sırayla onları omuzlayıp yola devam ediyorlar. Ama akşam olunca her üçü de yığılıp kalıyor. O esnada çevrede belki birileri olur düşüncesiyle havaya bir kaç el silah sıkıyorlar. Silah seslerini duyan yakındaki köylüler, arkadaşları donmak üzereyken kurtarıyorlar.

Verdiğimiz bu iki örnek, geçirdiğimiz kış mevsiminin hangi koşullarda yaşandığını izah etmeye yetecektir sanırım.

Baharda karların erimesiyle birlikte; birimlere gidecekleri bölgelerde yürütecekleri asgari çalışma

programı kavratılmaya çalışıldı ve bu her birim için oldukça yararlı oldu. Çalışmanın temel yönelimi, çalışma tarzı ve tehlikelere karşı alınacak önlemlere dikkat çekildi. Böylece kadrolar daha fazla düşünce netliğine kavuştular. Son hazırlıkların da tamamlanmasıyla gruplar ağır görev ve sorumluluk yükü altında Kuzeye doğru yola koyuldular.

Bizim hazırlıklarımız karşısında düşman da boş durmuyordu. Sınıra güç yığarak, bizi burada çatışmaya sokup geçişi engellemek, grupları imha etmek istiyordu. Anlaşılan taktiğimizi kavrayamamış, nizami savaşa göre hazırlanmıştı. Kuzeyde sınırdan 100 km'lik geniş bir alan üzerinde, stratejik noktaları tutmuş, önemli geçitleri denetime almıştı. Bu suretle ön cephe gerisini tahkim etmiş oluyordu. Düşman bu hazırlıklarını yapı dursun, birim -

lerimizin tümü içeriye geçmiş ve biz Güneyde bir hayli rahatlamış bulunuyorduk.

Düşman, 27 Mayıs sabahı sınırı aşarak 5 km güneyde içerilere kaymıştı. Oradaki güçlerle yaptıkları görüşmelerde, hedeflerinin kendileri olmadığını, Apocularla savaşmaya geldiklerini belirtmişlerdi. Fakat kısa süre içerisinde zayıflıklarını farketmiş

ve geri çekilmeye başlamışlardı. Çünkü, askerlerinin hali perişandı ve heybeti karşısında irkildikleri sarp dağlarımızda gerilla savaşıyla karşılaşmak hiç işlerine gelmiyordu. Bu arada güçlerimizin kuzeye açıldığını anlamış olacaktı ki, güneyden çekilerek kuzeyin sınırlarında taktik ve operasyonlara giriştiler.

Biz de iş-

gali beklediğimiz için fazla şaşırmadık ve güneydeki güçlerin geri çekilmeye başlamasıyla bir grup arkadaş olarak kuzeye geçme kararına vardık. Tesadüfen bulduğumuz bir rehberle birlikte işgal ve sınır hattını

aşarak rehberimizin köyüne ulaştık. Geliş haberimizi alan köylüler, sıkı bir gizlilik içinde bulunduğumuz yere gelerek, merak ve endişe içinde güneydeki durumu sordular. Getirdikleri yiyecekleri yedikten sonra, sorular paralelinde, işgali ve yol-açacağı sonuçları izah etmeye çalıştık. Köylüler, işgalin etkisini yaşamakla birlikte soğukkanlılıklarını korumaya çalışıyorlardı. Ko-

nuşmamızı bitirdikten sonra bizi de alarak, kendileri için hazırladıkları gizli yerlere götürdüler. Burası gerçekten de çok emniyetli bir yerd. İki gün orada kaldıktan sonra karanlığın baskısıyla yanımıza iki de köylü genç alarak yola koyulduk. Sarp ve çetin dağ yamaçlarını aşarak, sık ormanlıklar içinde yüksek bir tepeye tırmandığımızda karşı tarafta pek de uzak olmayan düşman karakolunu gördük. Dürbünümüzle çevreyi kontrol ettikten sonra, düşmanın henüz tutmamış olduğu köprüden geçmeye karar verdik ve yamaçtan aşağıya hızla inerek pusu noktasına yaklaştık. İki arkadaş keşif yapıp köprü'nün açık olduğunu bildirdikten sonra aralıklı biçimde koşarak tehlike noktasını aştık. İki düşman hattı içerisinde çıktığımız için biraz rahatlamıştık. Vardığımız bir su kaynağının başında mola verip, akşam yemeğimiz olan ekmeğe ve peyniri yedikten sonra köylü gençlerle biraz sohbet etmeye başladık. İşgalin o sıcak anında bile düşündükleri tek şey, çevrelerindeki muhbir ve ajanların bir an önce cezalandırılması idi. Daha o anda bizimle hareket etmek istediklerini söylediler ama o koşullarda buna olanak olmadığı için konuşarak kendilerini ikna ettik. Biraz dinlendikten sonra tekrar yola koyulduk ve birkaç gün daha bin metrelerce varan yüksek baş döndürücü uçurumlardan tırmanarak yol aldık. Sonunda, zorlu ve tehlikelerle dolu bu yolculuğumuz boyunca tanımadığımız bir alanda halkın yardımı sayesinde hedeflediğimiz yere vardık. Yol boyunca karşılaştığımız tüm insanlar bize güneydeki "savaş" hakkında sorular yöneltiliyorlardı. Gelecekleri konusunda karamsarlıkla umut karışımı düşünceler taşıyorlardı. Yaşlı kesimde ise, Türk devletinin eskiden yaptığı katliamların anısı canlanmış, o günlerin tekrar geri geleceği korkusu vardı. Genelde halk, tek yaşam güvencesi olarak örgütlerin ayakta kalmasını görüyordu.

Haziran ayının ortalarına doğru güney işgalinin etkisi dağılmaya başladı. Türk askerleri sınırı tamamen boşaltmış, korkudan eski sınır birliklerini de kaldırmışlardı. İçeriye çektiği gücünü de bir kaç kol üzerinde yürütecek çalışma alanlarımızı kuşatmaya almaya çalışıyordu. Bazı alanlarda halka aşırı zulüm uygularken, direniş beklediği kesimler üzerinde de yumuşak bir politika izliyordu. Hatta elbise, ayakkabı, çocuk şekeri bile dağıtıyordu. Karşılığında ise, Apocular'a destek olunmamasını, silahların teslimini, mahkum ve firarların da gelip teslim olmasını istiyordu. Bu isteklerine karşılık alamayınca, "bir daha görüşeceğiz" tehdidini savurarak çekip gidiyorlardı.

Birimlerimizin çalışmaları ise işgal ve operasyonlardan etkilenmemişti. İşgal olayını görüşmek üzere yaptığımız haftalık toplantılardan birinde, bu olay ve yarattığı etkileri geniş boyutlarıyla ele alıp şu sonuca vardık: "İşgal, ABD ile bir tip ortaya çıkıyordu, birlikte tezgahlanmış, bölge ilerici güçlerini tehdit ve ayrıca ileriki bir müdahalenin provası amacını taşımaktadır. Türk devleti önüne hedef olarak PKK'nın imha edilmesini koymuş. Fakat bu hedefine ulaşamamıştır. Ulaşabilmesinin koşulları da yoktur. Çünkü güçlerimiz çok sayıda birimlere bölünmüş vaziyette geniş alanlar üzerinde halkın arasına karışarak, gizli hareketli bir yapı içindedirler. Düşman, halkın desteğinden yoksun, araziye yabancı ve denetim kurmakta zorluk çekmektedir. Bu denetimi kurabilmesi de olanaksızdır." Vardığımız bu sonuçla daha o anda düşmana karşı ilk sınavımızı vermiş oluyorduk.

Örgütsel faaliyetlerimiz, yeni olayların da etkisiyle daha da hızla ve aksaksız yürümeye devam ediyordu. Keşif sonuçları alınmaya başlanmış, araziye yabancılaşma yavaş yavaş giderilmiş, elverişli noktalar belirlenmişti. Üs için uygun görülen alanlarda örgütsel ve teknik faaliyete ağırlık verildi. Yöre halkının özellikleri ve toplumsal sosyal yapısını incelediğimizde çok özgün bir gerçeklikle karşı karşıya olduğumuzu anladık. İnsanlar, üretim ve yaşam koşulları bambaşka olduğu gibi, doğa koşulları da değişmişti. Her şeyden önce ortada örgütlü bir toplumsal yapı vardı. Kabile çekirdeği üzerinde yükselen aşiretler ve onların da üzerinde aşiret federasyonları göze çarpıyordu. Fakat federasyonların pratik işlevi fazla geçerli değildi. Aşiret liderliği, hizmet temelinde yükselen gönüllülüğe ve saygınlığa dayalı bir otorite olarak klanlardaki liderliğin tipik bir benzerliğini oluşturuyordu. Ve bu liderlik, mülkiyet ve talan hakkı üzerinde geniş ayrıcalıklar edinmesiyle egemen sınıf özelliğine yaklaşmış durumdaydı. Ama henüz, taban ile liderlik arasında gelişmiş çelişkiler de söz konusu değildi. Bilinen en ağır çelişki, mera anlaşmazlığı, talan vb ihtilaflardan kaynaklanan aşiretler arasındaki kan davalarıydı. TC, toplumsal yapıya nüfuz edememiş, iç bölgelerde yarattığı tahribatı bu alanda fazla gerçekleştirememişti. Bu nedenle toplum, dinamikliğini, ulusal değerlerin ayakta kalmasına bağlı olarak koruyabilmiş ve güçlü insan özelliğini ortaya çıkarmıştır. İnsanlar, sömürgeciğin ağır yükü altında ezilip dağılmamış, aşiret birliği ve dayanışmasından ileri gelen kendini emin hissetme ve kendine güven duygusu hakimdi. Bunu da çetin doğa koşulları altında zorlu üretim ve sömürgeciğin

yok edemediği direniş geleneğinden kazanmışlardı. Ulusal dil, kültür ve değer yargıları yabancı etkilerden uzak, sade bir görüntü sunuyordu. Buna bir de millî kıyafetler üzerine kuşanılan silahlar da eklenince insanda saygı uyandıran canlı, atak bir tip ortaya çıkıyordu.

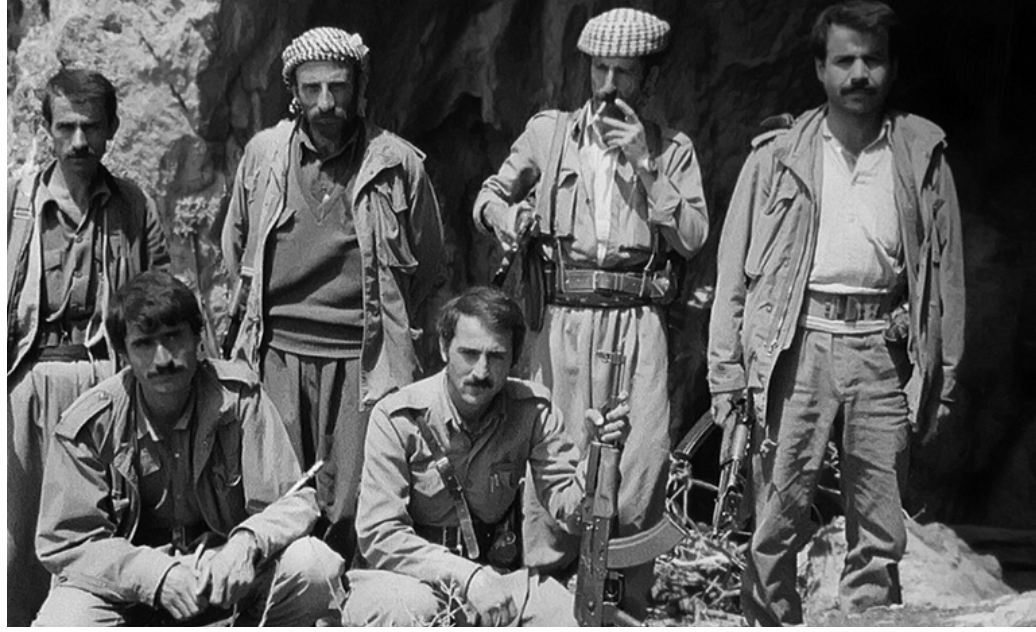
Bu alanda ulusal varlık bilinci ve kurtuluş özlemi derin köklere dayanıyordu. Özgür aşiret tutkusu ve özlemlerini daha da pekiştirerek, her türden ulusal mücadeleyi meşru kabul ediyorlardı. Daha önceleri de, Güney Kurdistan'daki mücadelenin ağır yüklerini uzun yıllar taşımayı salt Kürtlük gereği olarak kabullenmişlerdi ama, ilkel milliyetçiliğin ulusal hareketi çıkmaza sürükleyen yapısından da rahatsızlık duyuyorlardı. Ondan sonra da değişik bir alternatifle karşılaşmadıklarından, kurtuluşa dair umutları artık küllenmeye yüz tutmaktaydı.

Karşılaştığımız bu yapı, genel olarak olumlu bir görüntü sunuyorsa da, bireylerin özgür iradede yoksun, aşiret yapısının doğal ve ayrılmaz bir parçası durumunda oluşları bazı zorluklarla karşılaşmamızı da beraberinde getiriyordu. Bu yüzden de aşiret genelini kapsayan bir çalışma yapmanın gerekliliği daha ilk günden kendisini dayatmıştı.

Aşiretler, başlangıçta bizi tanımak ve anlamakta güçlük çektiler. Daha çok, Güney Kurdistan kaynaklı ilkel milliyetçilikle ve sahte örgütlerle tanışmış, bunların yarattığı bir yığın olumsuz etkinin şartlanması altında gelen her yeni siyasi güce karşı önyargıyla davranıyorlardı. Onları önder ve kurtarıcılar olarak değil, artık kendilerinden yararlanmak isteyen güçler olarak değerlendirmiyorlardı. Bu olumsuzluğun kaynağını bildiğimiz için onların tutumlarını değiştirmelerini kısa sürede sağlayabildik. Birçok küçük-burjuva ve ilkel milliyetçi güç bu bölgeyi kendi aralarında rekabet alanına dönüştürmüş, işi para ve silah karşılığında adam kazanmaya kadar vardırbilmişlerdi. Bu faydacı anlayışın yarattığı zararların en büyüğü, ulusal-siyasal mücadele itibarının kırılmış olmasıydı. Ama halk, bu durumu yaratan her iki tarafı da tiksintiyle karşılıyor, ülke çıkarlarını temel alan önderliği arzuluyordu.

Halkın kalbini yavaş yavaş kazanıyorduk

Çalışmalarımız, ağır da olsa ürün vermeye başlamış ve ulusal mücadelemizin itibarı PKK'nin şahsında tekrar yükselmeye başlamıştı. İlkel milliyetçiliğin, ulusal hareketin önünü tıkayan, gerici önderlik yapısı ve aşiretçi örgütlenmesine alternatif olan PKK'nin farklı siyasal yapısı kitleler tarafından kavrıldığı andan itibaren, bu güçlerle olan bağlarını da önemli oranda kopardılar. Köylüleri en çok rahatlatan da gizli hareket tarzımız oluyordu. Ağır koşullara rağmen köylerde kalmayıp ve ancak uygun zamanlarda köylere girip çıkmamızın anlamını kavradıklarından bize minnettar kalıyorlardı. Halkın kalbini yavaş yavaş kaza-

nyıyorduk. Artık birbirimize kuşkuyla bakan iki yabancı olarak değil, sadık dostlar, **onların deyimiyle "bizimkiler" veya "heval" olarak tanınıyorduk**. Bu ise bir devrimciyi rahatlatan ve arzulan bir durumdu. Gün boyu yürüme ve yorgunluktan sonra herhangi bir ailede sıcak ilgiyle ve sempatiyle karşılanmak, konuştuklarımızın ilgiyle dinlendiğini görmek, tüm yorgunluk ve sıkıntılarımızı bir anda gideriyordu.

Halkta en çok karşılaştığımız sorular, birlik, dış destek ve savaşta ailelerin bakımı meseleleri oluyordu. Yüzyıllar boyu ülkemizde süregelen iç çatışmalar ve bölünmeler, birliğin sağlanacağına dair inançsızlığa neden oluyordu. İnanışa göre, "mukadderat böyleymiş, iki Kürt bir araya gelmemeli, gelirlerse dünyayı bozarlar" deniliyordu. Bu sözler her ne kadar karamsarlık ve boyun eğmeyi ifade ediyorsa da aynı zamanda yaşanan bir gerçeği de yansıtıyordu. Kurdistanlıların düşmanları, onların birlik olması halinde sahip olabilecekleri gücü iyi hesaplamışlar ve birliği dağıtmak için yüzyıllar boyu parçalayıcı bir mekanizmayı işletmişlerdir. Gerek geçmişte olsun, gerekse de bugün olsun, bu gerçeği ortaya koyan birçok somut örnek hafızalarda oldukça canlıdır. İlkel milliyetçilik iç güç ilkesinden yoksun olduğu için bir fırsat ya da herhangi bir devletin himayesini kollamaktadır. Yöre halkına da empoze edilen bu anlayış, kendine güvensizliği geliştirmiş, dikkatleri somut mücadeleden uzaklara kaydırmıştır. Aynı şekilde bilinen birçok güç gelip parlak vaatlerde bulunarak halkı kayıt usulü örgüt üyesi yapmış, listelere yazmışlar ve bu listelerin birçoğunu da düşmana kaptırmışlar. Bu somut gerçeklik de insanlarımızda doğal olarak güvensizlik yaratmıştır. İşte daha dün Ömer Çetin'in (PPKK) polise sunduğu 400 kişilik liste, KUK'un, İslam Partisinin vd. verdiği listeler açık örneklerdir. Aynı şekilde köylülere ve göçerlere karşı davranışları da eşkiyayı aratmayacak nitelikte olduğundan, halk bunları ayırt edemez olmuştur. Bu uygulamalara da bir kaç örnek verecek olursak durum daha net anlaşılacaktır.

Bu güçlerin kadro diye ortaya saldıkları unsurlar, göçerlerin yolunu kesip, koyunların içine girmiş ve istedikleri koyunu işaretleyip "hizbin malıdır" diyerek toplamış götürmüşler, dağdaki çobana emredip koyun kestirip yemişler, genç-

leri Kuran'a yemin içirmiş ve buna da devrim andı demişler vb. Geçtiğimiz günlerde de hala devam ettirilen bu uygulamalara somut bir örneği Eruh'un Aval köyünden verebiliriz. Xurşo denilen ve KUK'un temsilcisi olarak bilinen bir unsur, geceleri sokağa çıkma yasağı ilan edip, bazı gençlere de nöbet tutturarak ahlaksızlık yapıyormuş. Yine, Resine köyünden bir başkasıda gençleri toplantımız var diyerek çağırıyor, sonra da ellerine kazmaküre vererek kendi inşaatında çalıştırıyormuş. Bu tipler aynı zamanda 12 Eylül sonrasında cuntanın da uşaklığını yapmışlardır. Örneğin Xurşo denilen unsur, yörenin namılı ajanlarından birisiydi ve yöre halkının talebiyle Kasım 1984'te **HRK Partizanları** tarafından ölümlle cezalandırıldı.

Tüm bu olup bitenleri, halk tek tek anlatarak "peşmerge diye bağrımıza bastıklarımız, bize bunları yaptılar" diyorlardı. Bizimle karşılaştıklarında taşıdıkları kuşkuları ise zamanla üzerlerinden attılar ve birbirlerine, "bunlar hepsinden farklıdır" demeye başladılar.

Ulusal kurtuluşun temel sorunlarını ve çözüm yollarını belirleyen Parti düşüncelerini kitlelere kavratmakta fazla zorluk çekmiyorduk. Çünkü halkımızın yaşam deneyiminden edindiği bilinç ve tecrübeler, anlattıklarımızı doğruluyordu. Yaşam pratiğinden çıkarılan, ama o güne kadar nitelik kazanmamış, dağınık düşünceleri, anlattıklarımız sayesinde sistemli ve net düşünceler haline geliyordu. Özellikle ihanete karşı büyük bir duyarlılık göze çarpıyordu. Bu o kadar aşırıya vardırmıştı ki, hainler baş hedef alınıyor, onlara duyulan kin, sömürgecilere duyulan kinin öne geçiyordu. Buna bir noktada hak vermek gerekiyor. Çünkü, kalelerimiz, tarihin derinliklerinden beri hep içten fethedilmişti. Halkın sürekli anlattığı ve isimlerini saydığı, Türk askerlerine engin dağlarımızın kapılarını açan Süleyman ağa (Şırnak'ta oturan Tatar'lar), isyancı kardeşini astıran Emîne Perîxanê (Ramanlılar), yörede sömürgeci askeri şeflere danışmanlık yapan Süleyman ağanın oğlu Alihan Tatar, jandarmayla birlik olup silahını yakaladığı adamı serbest bırakmak için kızını isteyen Ahmet Biryân, gümrük şefi gibi sınır kapısında dikilip haraç vermeyeni jandarma pususuna düşüren ve "devletin düşmanı benim de düşmanımdır" diyen Xelo Hacı, Irak rejiminden kaçtığı

evlerimizi ve silahlarımızın numaralarını nereden bilecekti. Düşman, kör ve sağır edilmeli ki vurabilelim deniyordu.

Ve sonunda hainler vurulmaya başlandı. Vuruldukça sanki zincirler kopuyor, gemler boşanıyor, bentler yıkılıyordu. Bastırılan yığıtlık, gizlenen düşünce, ezilmiş duygular kabarıyor, karanlıklar aydınlanıyordu. Halk yerli belalardan kurtulmaya başlamıştı ki, bu sefer de Karabela adıyla tanınan ve "anam bir, babam bin", "gökte Allah, yerde ben" diyerek ortalıkta nara atan bir faşist yüzbaşı ortaya çıkmıştı. Köylere baskın düzenleyip tüm köyün kadınlarını karakollara doldurarak günlerce bekleten, küçücük çocukları kış ortasında buzlu sulara daldıran, babasının silahını sorup bu çocukların parmak uçlarını çubuklayan, camiden çıkan ihtiyara, "Allah'a değil, bana namaz kıl" diyen ve köylüleri iyi dövmeyen erler'i kendisi döven, soyundurduğu kadınları şehrin ortasından karakola götüreren, silahla insanları kovalayan bu baş belası faşist, artık halkı bıktırmıştı. Ve halk birgün yeter diyerek bu alçağı da ölümlle cezalandırdı.

1984'e yaklaşıyorduk. Kış pek fena geçmemiş ve bu yüzden biraz daha açılarak ülkenin iç bölgelerine kadar uzanma olanağına kavuşmuştuk. Bir grup arkadaşla durum değerlendirmesi yaparak batıya doğru ilerlemeye başladık. Batıya doğru ilerledikçe, karla kaplı engin dağları da geride bırakıyor, yağmurlarla karşılaşılıyordu. Dicleye yaklaşıyorduk artık. Uygarlık suyu durgun ve masmavi akıyordu. Kıyısında duvar gibi yükselen yumuşak kayalıkta oyulan mağaralarda köy ve şehirler inşa edilmiş, Diyarbakır'dan Musul'a kadar kervan sallarını taşımış, çevresindeki verimli toprakları sulamıştı. İlk insan soyunun ve medeniyetin doğuş beşiği olan bu alan Dicle ile Botan suyunun oluşturduğu doğal sınır içinde kalıyordu. Bu alan sömürgeciliğin nüfuzundan korunmuş, doğal ulusal değerler bu çember içinde ayakta kalabilmişti. Batı ile doğuyu dağ ile ovayı birbirinden ayıran sınırlar, direniş ve teslimiyetin de sınırları olmuştu.

Artık halkın güveni kazanılmıştı

Suların berisinde bir süre beklememiz gerekiyordu. Bu ara çadırlarda yaşayan göçer ailelerden birisine uğradık. Perişan bir yaşam-

için köylülerimizin bağrına bastıkları ve daha sonra jandarmaları köy kadınlarına saldıran, namuslarına el attıran Casım Casım ve daha nice celeri ortalıkta boy verirken kıpırdanmanın olanağı yok deniliyordu. Her şeyin başında bunlar temizlenmeli diyorlardı. Onlar olmasa düşman yollarımızı, mağaralarımızı,

ları vardı. Hayvanlarıyla birlikte sarnıç suyunu içiyor, o sudan yemek yapıyor, onunla yıkıyorlardı. Yağmur sularının taşıdığı toprak ve sü-rülerin dışkısının doldurduğu bu sarnıçların içi yazın da kurtçuklarla doluyordu. Göçerler kendileri yazın burada kalmıyorlardı ama, yörede kalan arkadaşlar bu suyu kullanmak zorunda kalıyorlardı. Köyler dışında dağda su bulunmuyordu. Bu sular ve sürekli yenilen yağsız peynirden olacak ki, yöredeki arkadaşlar da can kalmamış gibiydi. Renkleri sararmış, bir hayli zayıflamışlardı. Ama moralleri bozulmamış, dinç duruyorlardı. Halkla ilişkileri de çok iyiydi. Onların güvenini kazanmışlardı. Buna örnek olabilecek bir olayı da burada anlatmak yerinde olacaktır. Yörede halkın sevgi ve saygısını kazanan ve 1984 Eylül'ünde hainler tarafından kalılaşça vurularak şehit düşen Kerim BAYTAR (Cemil) arkadaş, birgün dağda yürürken, arkadan bir kaç tane göçer kadın gelip kendisine yetişiyorlar. Arkadaş yol vermek isteyince onlar, "yok beraber yürüyelim, eskiden dağdaki eşkiyanın korkusundan rahat dolaşamıyorduk buralarda. Sizler de ilk geldiğinizde doğrusu yine korktuk, yavaşmadık ama, bir yıldan beri çevremizde kaldığınız halde herhangi bir kötülüğünüzü görmedik. Sizi artık kardeş ve evladımız olarak kabul ediyoruz" diyerek güvenlerini açıkça belli ediyorlar. Bu örnekte gösteriyordu ki, artık çevrede gerekli güven kazanılmıştı Oturduğumuz çadırdaki evin reisliği yaşlı kadının elindeydi. Yaşlı kocası hasta yatağında oturuyor, bir şeye karışmıyordu. Kadın da bir yandan yün sararken, bir yandan da bizimle ilgileniyor, sohbet etmeye çalışıyordu. Kendisine çalışmalarımızı nasıl değerlendirdiğini sorduğumuzda, cevabını bir olayı anlatarak verdi. Hemo denilen bir çete başı, kendilerinden zorla para ve hayvan alıyor, çetesiyle birlikte her yılbaşlarına musallat olarak, göz koyduğu genç kadınları, gelinleri dağa kaldırıyorlarmış. Birinde kendisine karşı koyan bir gelini de vurup öldürmüş. Arkadaşlarımızın yöreye varmalarından itibaren eşkiya oralara gelmez olmuş. Arkadaşlara olan güvenleri bir hayli fazlaydı ama, henüz bağımsızlığa olan inançları pekişmemişti.

Orada akşama kadar kaldıktan sonra Kerim arkadaş bizi alıp sığınağa götürdü. Sığınakta da diğer arkadaşlar vardı. Kalabalık bir sayı oluşturmuştuk. Kendileriyle siyasal gelişmeler üzerine biraz konuşup tartıştıktan sonra, örgütsel faaliyetlerini anlattılar. Açıklamalarına göre, direnişe hazırlık çalışmaları önemli ilerlemeler kaydetmişti. Yörenin geniş bir kesiminde destek bağları geliştirilmiş, çok sayıda savaşçı adayı genç belirlenmiş, depolar halkın sunduğu yardımlarla doldurulmuş, değişik noktalarda sığınaklar yapılarak, arazi geniş ölçüde tanınmıştı. Direnişi başlatmaya hazır ve istekliydiler. Tabii Eruh halkıyla birlikte.

Devam edecek

Rêber Apo'nun çözümlmelerinden derlenmiştir

HALKLARIN DİRENİŞ TARİHİNDE KAHRAMANLIK DÖNEMLERİ

Bugün lanet yağdırılan Nemrutların ve zalim Dehaqların takipçileri olduğu gibi, Kawaların takipçisi olan birçok soylu direniş kahramanları da vardır. Bunlar, bu geleneğin devam ettiricileridirler. Halkın canlı bilincinde, birçok geleneğinde, masalında ve hikayesinde bunun sayısız örnekleri vardır.

Bir halkın, kahramanlara, su ve hava kadar gereksinmesi vardır. Kurdistan halkı, tarihinin hiçbir döneminde, şimdi olduğu kadar buna ihtiyaç duymadı. Bu, son derece anlaşılır bir şeydir. Çünkü; Kurdistan halkı, tarihinde hiçbir zaman bu kadar düşürülmemiştir. Evet, o, "tarihte de kahramanlara ihtiyaç duymuş ve daha ilk dönemlerden başlayarak birçok kahramanlar yaratmıştır. Dehaq'ın kafasını parçalayan Kawa destanı boşuna yazılmamıştır. Tarihimizde benzer örnekler çoktur. Ama yine de diyoruz ki, özellikle bu dönem kahramanca olmalıdır. Yaşanılan dönem, düşkünlüğün ve karanlığın en çok yoğunlaştırıldığı bir dönemdir. Böyle dönemler ancak kahramanca direnişlerle aşılabılır.

Kahramanlık dönemlerinin, toplumların tarihinde mucizevi ya da kutsal dönemler olarak adlandırıldıklarını ve anıldıklarını söyledik. Bu dönemler, halkların sinesinde yüzyıllar boyu bayramlar ve kutsal anma günleri olarak yaşatılır; çözümsüzlükleri çoğu kez bu dönemlerden ilham alınarak aşılmaya çalışılır. Elbetteki bu, nedensiz ya da anlamsız değildir. Bu dönemler, halkların yaşamında son derece kritik noktaların ve dönemeçlerin mucizevi başarılar yaratılarak aşılmasını dile getirir ve sembolize ederler. Burada yaratılan büyüklüğün ölçütü, elbetteki ölüp ölmeme de değildir. Halkımız tarihte birçok kez öldürülmüş ve öldürmüştür. Şüphesiz ki bunların bir anlamı vardır. Ama eğer sorun, ülke ve halk üzerindeki ölümcül hükmün, çok ilerisinde perspektiflerle, öz çıkarlar ve öz güç temelinde yerle bir edilmesi, bunun da tamamen zayıf bir temele dayanarak, dört taraftan kuşatılmışlık parçalanarak ve bütünüyle halkın devrimci iradesinden kendi öz bi-

linci, çabası, fedakarlığı ve cesaretinden yola çıkılarak gerçekleştirilmesi ve burada büyüklüğün ölçüsünün değişik olduğu ise o zaman esas meselenin bütün bunları başarabilecek kapasiteye ulaşmak olduğu açıktır.

Kurdistan'da yaratılan kahramanlık dönemi ve büyük öncüler gerçeği, diğer halkların tarihinde yaratılan büyük kahramanlık ve büyük önderlerin durumunu aşan özellikler sergilemektedir. Bununla biz, kendini abartma ya da başka halkların ve insanlığın kazanımlarına saygısızlık etme gibi bir duruma düşmediğimizi çok iyi biliyoruz. Tersine, yaratılan bunca gelişme, onlara duyulan bağlılığın en açık ifadesidir. Öyleyse bizim, onunla, nasıl yaman bir gerçekliği dile getirmek istediğimiz iyi görülmeli, iyi kavranmalıdır. Tarihin ve çağın kendisi hakkındaki hükmü böylesine acımasız olan bir toplumda, dirilmek için büyük kahramanlar gerektiği açıktır.

Kahramanca yerine getirilen bu görevler karşısında, ne şaşırıyor ne de böbürleniyoruz

Kurdistan'da eğer ulusal ve toplumsal gerçeklik çağla bütünleştirilmek isteniliyorsa, bu kahramanca yapılmak zorundadır. Bu keyfi seçilen bir husus değil, yukarıdaki izahta anlamını bulan bir gerçekliktir.

Olağan gelişmelerde kahramanlık aranmaz. Olağan ulusal ve parti gelişmelerinde kahramanlık yoktur. Lügattaki anlamıyla kahramanlık, daha çok olağanüstü durumlarda bireyler, halklar, uluslar tarafından politik bir rolün oynanmasında yapılan fedakarlığa, gösterilen cesarete, harcanan emeğe ve bu temelde yaratılan esere verilen addır. İşte her şeyin böylesine kritik bir anı yaşadığı Kurdistan'da ilk ilerici bilinç tohumlarından, ilk belirleyici eylem alanlarına

kadar atılan adımların kahramanlık payesi ile değerlendirilmesinin nedeni budur.

Hareketimiz daha bir ideolojik grup olarak doğarken, azgın bir terörle karşı karşıya kalmış, en büyük değerlerinden birini bu dönemde yitirmiş, sömürgeci devletin, faşist güçlerin ve yerli gericilerin saldırılarıyla karşılaşmıştır. Açık ki bu saldırılar, yüzyıllardan beri halk üzerinde yaşatılan ve Kürt halkını, imhayı amaçlayan baskıların bir devamıdır. Eğer, Kurdistan'da gerçek durumun bu olduğu kabul ediliyorsa, devrimci örgütü elbetteki böylesine azgın bir saldırı bekleyecektir. Her gün acı, işkence, gasp, talan ve katliamı yaşayan bir halkı kurtarmak iddiasında olan bir örgüt, elbette ki kendisini terör ortamı içinde bulacak, bu terör ortamına karşı savaşacak ve en seçkin insanlarını şehit verecektir.

İnsanlık adına yapılan doğal işler, Kurdistan gibi bir ülkede yapıldı mı her şey olağanüstüleşir, her şey bambaşka anlamlara büründürülür. Biliniyor ki, bugüne kadar ulusal kurtuluş mücadelesi içinde her türlü fedakarlığın yapılmasına, büyük kahramanlık örnekleri yaratılmasına rağmen bunun etrafında bile kuşkular yaratılmak istenmektedir. Tarihin birçok soylu davasında da bu tür çabalar görülmektedir. Doğan her ilerici düşünce, örgüt ve eylem başlangıçta saldırıya uğramış, yok edilmek istenmiştir. Fakat bu tür saldırı ve hakaretlere uğrayan hareketlerin gelişme şansı da bu o kadar büyük olmuştur. Onun doğuşunda olduğu kadar, ister düşman, ister halk ve isterse kendisi tarafından yargılanmasında olsun tüm belirtilenlerin Kurdistan gerçeğine özgün olduğu bilinmektedir. Dikkatli bir gözlemci, bugünkü duruma bakarak geleceğin tüm izahını yapmakta fazla zorluk çekmeyecektir. Bugünkü belirtiler, aynı zamanda karanlığı, eylemsizliği, anlamsızlığı yırtan PKK hareketinin gele-

cekteki başarılı gelişiminin esas zeminini oluşturur. Dolayısıyla da en zor adımlardan birisinin başarıyla atıldığını kabul etmek gerekir. Bu anlamda, PKK'nin direniş şehitlerinin anılarının emredici tarihi görevini yerine getirdiğini söyleyebiliriz. Kahramanca yerine getirilen bu görevler karşısında, ne şaşırıyor ne de böbürleniyoruz.

Halkımız, bildiği gibi, daha MÖ 1000 yıllarında kendini doğuşa hazırlamakta, bir halk haline gelebilmenin sancılarını çekmekteydi. Ama karşısında, o dönemin en azgın temsilcileri olan köleci despot imparatorluklar vardı ve onların imhacı siyasetlerini her an ensesinde duymaktaydı. İşte Demirci Kawa, özgürlüğün ve yeniden doğuşun simgesi olarak, daha çok böyle bir dönemde ve bu despotlara karşı direnmeye sembolleşen, efsaneleşen bir isimdir ve bunun sadece sembolik bir anlamı vardır. Böyle bir efsanenin altında yatan gerçek ise halkın direnmesi, bu direnmenin sayısız başarıları ve zaferleridir. Bunun bugünkü anlamı ise, Dehaq diye sembolize edilen zalimlerin yok edici eylemlerine son verilmesi, Newroz'da yeni bir doğuşun gerçekleştirilmesidir; işte Newroz ve bunun efsanevi ismi Kawa'nın anlamı budur. Yani yeniye, bahara, özgürlüğe ve bağımsızlığa açılmanın, kısaca birçok halkta olduğu gibi Kurdistan halkının da, insan türünün geneldeki gelişimini kendi halk değerlerinde, milli geleneklerinde, milli yaşantısında gerçekleştirmesinin adıdır. Bugün lanet yağdırılan Nemrutların ve zalim Dehaqların takipçileri olduğu gibi, Kawaların takipçisi olan birçok soylu direniş kahramanları da vardır. Bunlar, bu geleneğin devam ettiricileridirler. Halkın canlı bilincinde, birçok geleneğinde, masalında ve hikayesinde bunun sayısız örnekleri vardır.

Bizim halk tarihimizde de Kawa'nın, insan yiyici zalim Dehaq'a karşı ayaklanması, yine buna benzer insanların beyinlerini yemekle uğraşan bir Nemrut'a karşı İbrahim Peygamberin direnişi sürekli yüceltilen efsanevi olaylardır. Görülmektedir ki, böyle alanlarda halklar, zalim sınıfın temsilcilerine ve vahşi toplulukların saldırılarına karşı direnebildikleri, bu direnmelerini zafere dönüştürebildikleri oranda büyük bir

düşünme kabiliyeti ve büyük bir moral gücüne ulaşmakta ve bunun sonucu olarak kültürel ve manevi gelişmede üstün bir konuma kavuşmaktadırlar. Bu duygudan yoksun olan halkların ise, en kötü tut-saklıklar altında kurtuluşu şu veya bu hayali güçte aradıktan, bu nedenle de geriledikleri, normal gelişmeye ayak uyduramadıkları görülmektedir. En büyük ve en kahraman insanlar her zaman tarihsel gelişmenin en hızlı alanlarında şekillenmişlerdir. Halkların isyan ve zalimleri ne pahasına olursa olsun başlarından atma duygu ve düşüncelerine tercüman oldukları, onlara yol gösterdikleri oranda ortaya bu tür kahramanların çıktığı; bunların kimi yerde peygamber, kimi yerde bilim adamı, kimi yerde din adamı, kimi yerde filozof, kimi yerde büyük bir komutan, kimi yerde ise büyük bir devlet adamı biçiminde belirdikleri tarihsel bir gerçektir.

Mazlum Doğan'ın direnişi

Partimizin Merkez Komitesi Üyesi ve kurucularından olan halkımızın en yiğit, en fedakar ve en bilinçli evlatlarından değerli komünist Mazlum Doğan Yoldaş halkımızın özgürlüğe, yeniden doğuşa ve bahara açılmasının sembolü olan Newroz gününde, aylar süren işkencelerden sonra eşine ender rastlanan bir direniş örneğiyle Diyarbakır Zindanlarındaki vahşeti protesto ederek yaşamına son vermiştir.

Direnme süreci içinde ortaya çıkan bu tip olaylar ve özellikle de bu olay, halkımızın ve direnme mücadelemizin içinde bulunduğu durumun kavranması, ileriye yönelik olarak devrimci mücadelenin gelişimi açısından temel teşkil etmesi, ders alınması ve üzerinde düşünülmesi gereken bir yığın öğretici hususla doludur. Bu vesileyle Mazlum Yoldaş'ın büyüklüğüne ve büyük geliştirici özelliğine bağlı olmamızın da bir gereği olarak, direniş mücadelemizden çıkarılması gereken sonuçları daha derin toplu bir biçimde yeniden sunmak bir yoldaşlık gereğidir.

Aranızdan Mazlum gibi büyük bir insanı çıkardığınız için, sadece varlığınızı kanıtlamakla kalmamakta, böylesine büyük insanları bağrından çıkarabilen bir halk olarak emsali az görülen bir özelliği de bünyenizde taşıdığınızı ispatlamaktasınız. Mazlum yoldaş sahip olduğunuz bir yığın olumlu özelliği kendi kişiliğinde somutlaştırarak, böyle bir direnişçi kişiliğe yükselebildi. Bugün dağlarda, köylerde ve kuytu köşelerdeki bir yığın insanın bağrında parça parça ve gizli duran, yoksul Kürt insanındaki mertlik, yiğitlik, dürüstlük, cesaret bir kişilikte somutlaştığında büyük bir güce dönüşebileceğini bu yoldaşımız kanıtlamıştır.

Direnmenin ilk tohumları, baskının en çok yoğunlaştığı zeminde atılmak zorundadır. Türk hakim sınıfları -özellikle Mazlum Yoldaş'ın olayında açıkça görüldüğü gibi- esirlikten de öteye sürekli işkence altında olan, tüm dünya ile irtibatı koparılan, bir avuç kemik ve deriden başka bir şeyi olmayan bu insanlara karşı, çağın ve tarihin her türlü gericiliğini arkalarına alarak saldırılarına ve bu anlamda baskı ve işkenceden ibaret olan güçlerini doruk noktasına çıkarmalarına rağmen, bu insanlara karşı işledikleri suçları gizlemeye çalışacak kadar büyük bir korku, telaş ve tükeniş içerisindeydiler.

Ama onların uygulamakta olduğu bu anlamsız, çılgın ve vahşi tutum, sadece birkaç kişiye uygulanmakla sınırlı kalan bir tutum değildir. Onlar, tarihsel ve çağdaş gelişimle ters düşen ve hiçbir toplumsal gelişim rolüyle izah edilmeyen bu baskı ve imha sürecini tümüyle bir halk üzerinde uygulamak, tarihteki bu yönlü uygulamalarını günümüzde de sürdürmek istemektedirler. Onlar, insanlığın dışladığı ve insan olmanın hiçbir özelliğiyle bağdaşmayan yöntemlerle halkımızın ve onun en değerli temsilcilerinin kökünü kazıyabilecekleri iddiasında bulunmaktadırlar. Bu konuda çağın en gerici, en azgın, en kanlı mihraklarıyla ittifak halinde oldukları gibi, bir yandan tarihin en gerici, en tortu, en vahşi eğilimlerini birleştirerek, diğer yandan ise her

türlü sahtekarlıkla kendilerini maskeleyerek, kuzu postunda bir kurt çehresine bürünerek, halkımıza karşı sinsi bir imha planını kendi önderliklerinde başarıya ulaştırmanın hesabını yapmaktadırlar.

Bu gerçekler tüm açıklığıyla ortaya konulmak, Mazlum Yoldaş'ın anısı dolayısıyla, halkın içinde bulunduğu bu vahim durumlar tüm özgüllükleriyle sergilenmek zorundadır. Biz bu konuda sınırlı da olsa açıklayıcı olabilirsek ve bu açıklamaları doğru bir örgütlenmeye dönüştürebilsek, kendimizi kısmen rahatlatmış hissedebiliriz. Mazlum yoldaşın mensup olduğu parti bunu yapmayı becerebilirse, kendi yapısını bu temelde daha da pekiştirebilir ve halka bu anlayışla önderlik edebilirse ancak acılarını biraz hafifletebilir.

Yiğit Kurdistan halkı!

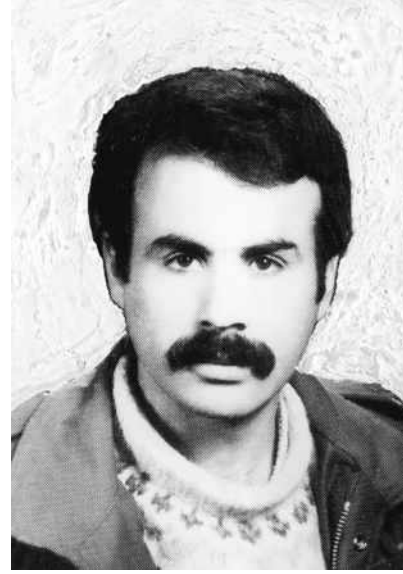
Aranızdan Mazlum gibi büyük bir insanı çıkardığınız için, sadece varlığınızı kanıtlamakla kalmamakta, böylesine büyük insanları bağrından çıkarabilen bir halk olarak emsali az görülen bir özelliği de bünyenizde taşıdığınızı ispatlamaktasınız. Mazlum Yoldaş gökten inmedi, sizin bağrınızdan çıktı. Sahip olduğunuz bir yığın olumlu özelliği kendi kişiliğinde somutlaştırarak, böyle bir direnişçi kişiliğe yükselebildi. Bugün dağlarda, köylerde ve kuytu köşelerdeki bir yığın insanın bağrında parça parça ve gizli duran, yoksul Kürt insanındaki mertlik, yiğitlik, dürüstlük, cesaret özelliklerinin bir kişilikte somutlaştığında ne büyük bir güce dönüşebileceğini en açık bu yoldaşımız kanıtlamıştır.

Sizin bu özellikleriniz yoğunlaştırdığında ve en somut ifadesi parti önderliğindeki ulusal kurtuluş cephesi olan birliğiniz yaratıldığında, bu direnişçi geleneğimizin nasıl harikalar yaratabileceğinden hiç kimsenin kuşusu yoktur. Bugün tek tek devrim şehitlerinde gözüken bu özelliklerin yarın tüm halkımızın kişiliğinin ayrılmaz bir parçası haline geleceğinden de yine kuşumuz yoktur. Özellikle Partimizin aydınlatıcı, örgütleyici ve eyleme geçirici özellikleri aranızda yaygınlaşıp mücadelesi geliştikçe, her birinizin Mazlum Yoldaş'ın anısına yakışır bir seviyeye ulaşacağınızdan yine kuşumuz yoktur. Yakından tanıdığımız bu yoldaşlarımızın anıları karşısında sizlerin de, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesine daha büyük bir coşkuyla sarılacağınız, yoldaşlarımızın ideolojik, politik, örgütsel yaşamını rehber edineceğiniz ve bu temelde daha büyük bir güvenle bağrından kopan ve engin özünüze temsil eden bu direnişçilerin anısına layık olarak onları tereddütsüz takip edeceğinizi kuşkusuzdur.

Sizler, böyle yoldaşlara sahip olmakla, sadece kurtuluşa duyduğunuz özlemi kanıtlamakla kalmıyor, bu konuda en güçlü dayanağa sahip olduğunuzu dosta da, düşmana da gösteriyorsunuz. Ve şuna çok iyi inanıyoruz ki; siz halkımızın bağrında bu özelliklerin milyonlarcası gizlidir. Bu yoldaşların önder kişiliğinde sınırlı olarak açığa çıkarılan bu özelliklerinizin bu temelde topyekun bir güce dönüşeceği ve düşmanın bu özellikleriniz karşısında baş eğeceği ke-

sindir. Ulusal değerlerinize kasteden, toplumsal gelişmenizi bin bir hile, düzenbazlık ve baskıyla ortadan kaldırmak durumunda olan bu düşmana karşı, sizin ancak bu temelde cevap verebileceğiniz ve gücünüzü konuşturabileceğiniz bugün daha da bir açıklık ve gerçeklik kazanmıştır. En zor ve zayıf bir dönemde direnmeye bu biçimde sahip çıkarak kendimizi ona adeta katık ederken, sizleri de birçok sıkıntının içine çektiğimizi biliyoruz. Ama bundan başka bir çaremizin olmadığı, acılarımızı şehitlerimiz anısına yaraşır, soylu ve güçlü bir direnmeye dönüştürerek mevcut durumdan kurtulabileceğimiz de bir o kadar açıktır.

Kurdistan ulusal kurtuluş mücadelesine önderlik yapmanın çok zorlu bir görev olduğunun bilincinde olan PKK hareketi, bu zorlukları göğüslemedeki kararlılığını, PKK'nin direniş çizgisini kanlarıyla yazan şehitlerinin mücadelesinde kanıtlamıştır. Sıcak mücadelenin içinde büyük bir cesaret ve inançla en öne atılan ve direniş çizgisinin hayata geçirilmesinde hiçbir fedakarlıktan çekinmeyen Şahin Kılavuz, Cahit Dayan, Fuat Ertürk, Veysi Şimşek, Veysi Hantaş, Hasan Özçelik, Musa İlk, Beşir Aksoy, Adnan Zincirkıran, Gürçan Özcan, Cevdet Günerhan ve diğer PKK militanları; yakın geçmişte direnişleriyle bir dönemi kapatan ve Türk sömürgeciliğini siyasal yenilgiye uğratan Mazlum Doğan, M. Hayri Durmuş, Kemal Pir, Ferhat Kurtay ve diğer yoldaşlar

yarattıkları eseri kendi kanlarıyla bezeyerek, PKK mücadelesinin artık yok edilemeyeceğini göstermişlerdir. Çünkü; bir dava, uğruna çekinmeden kan verilen ve elden ele yükseltlen bir bayrak haline gelmişse, onu yok etmek her türlü gerici ve saldırgan girişime rağmen artık mümkün değildir.

Halkımızın çağdaş kılıcı Mahsum Korkmaz (Egîd)

Partimiz ve halkımızın kahraman önderlerinden Mahsum yoldaş, 28 Mart'ın alaca şafağında, halkımızın yüce kurtuluş bayrağını dalgalandırıp hain düşman pusularını aşarken şehit vermiş bulunuyoruz. Agit yoldaşı anmak, O'nun mücadelesini anlatmak, gerçekte kurtuluş mücadelemizin önde gelen kahramanlarından birini anmak ve bu destanı anlatmaktır.

Mahsum yoldaş, yüzyıllardan beridir halkımızın bağrına, bilincine ve yüreğine saplanmış hain bıçağın çı-

kartılıp, düşmanın beynine ve yüreğine saplanması gereğine inanmış, bunu sonsuz bir çabayla kişiliğinde somutlaştırmış ve halkın ancak bu silahla kurtuluşa götürülebileceğinin zorunluluğunu görmüş olanların başında gelmekteydi.

Kahramanlık sıfatını en çok hak eden ve halkımızın çağdaş kılıcı olduğunu belirttiğimiz yiğit önderimizi, Egîdimizi, fiziki olarak yitirdiğimiz doğrudur. Ama bir halkın ve yine O'nun mazlum sınıflarının soylu geçmiş ve geleceğini kişiliğinde birleştirmiş olanların ölümünden ya da yitirmesinden bahsedilebilir mi? Egîd yoldaş, halkımızın parti, cephe ve orduda mutlaka somutlaşacak olan kurtuluş sürecindeki özelliklerini, kavuşulması gereken bilinç özellikleri olarak partiye ve halka, ulaşılması gereken ölçüler olarak sunabilecek kadar yüksek bir kişiliğe

Egîd yoldaş, halkımızın parti, cephe ve orduda mutlaka somutlaşacak olan kurtuluş sürecindeki özelliklerini, kavuşulması gereken bilinç özellikleri olarak partiye ve halka, ulaşılması gereken ölçüler olarak sunabilecek kadar yüksek bir kişiliğe ulaşmıştır. Halkımızın ufkuna bir kader gibi giren kölelik yaşamını kendi kişiliğinde parçalamış; devrimci atılımlar içinde yarattığı güçlü, özgür ve çekici kişiliğini, milyonları bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizme çağrıya dönüştürmüştür. O, bununla yetinmemiş, bu kişilik ve özellikleri halka mal etmenin büyük savaşını vermiş ve bunu önemli oranda başarmıştır.

ulaşmıştır. Halkımızın ufkuna bir kader gibi giren kölelik yaşamını kendi kişiliğinde parçalamış; devrimci atılımlar içinde yarattığı güçlü, özgür ve çekici kişiliğini, milyonları bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizme çağrıya dönüştürmüştür. O, bununla yetinmemiş, bu kişilik ve özellikleri halka mal etmenin büyük savaşını vermiş ve bunu önemli oranda başarmıştır. O, uyanmış, özgürlük bilincine ulaşmış ve parti, cephe, ordu silahıyla savaşımın içine çekilmiş Kurdistan halkının ölümsüzlük yürüyüşünün başında yer almıştır. Yoldaş olarak O, yüreğimizde ve bilin-

cimizde sonsuz canlılığıyla taçlanmış; halkımız ve Partimizin başında layık olduğu yere oturmuştur. Bu kahramanlar kahramanının anısı önünde büyük bir saygı ve sevgiyle eğiliyor; Ona olan vefa borcumuzu, ancak uğrunda büyük savaş yürüttüğü tüm halkımızı bir kurtuluş ordusu içinde örgütlemeye ve savaşırma görevini gerçekleştirerek yerine getirebileceğimizi biliyoruz.

Evet, O'nu tanımak ve anlamak gerekir. Egîd yoldaş, halkımızın parti, cephe ve orduda mutlaka somutlaşacak olan kurtuluş sürecindeki özelliklerini, kavuşulması gereken bilinç özellikleri olarak partiye ve halka, ulaşılması gereken ölçüler olarak sunabilecek kadar yüksek bir kişiliğe ulaşmıştır. Halkımızın ufku bir kader gibi giren kölelik yaşamını kendi kişiliğinde parçalamış; devrimci atımlar içinde yarattığı güçlü, özgür ve çekici kişiliğini, milyonları bağımsızlık, özgürlük ve sosyalizme çağırma dönüştürmüştür. O, bununla yetinmemiş, bu kişilik ve özellikleri halka mal etmenin büyük savaşını vermiş ve bunu önemli oranda başarmıştır. O, uyanmış, özgürlük bilincine ulaşmış ve parti, cephe, ordu silahıyla savaşımın içine çekilmiş Kurdistan halkının ölümsüzlük yürüyüşünün başında yer almıştır.

Yoldaş şirin, Egîd yoldaş cesur, Egîd yoldaş fedakar insan! Bu can yoldaşı anmak ve aramak gerekir. Hele hele günümüzde, tarihin o utanılası mirasını hala boynunda ve ayağında bir zincir gibi taşıyan halkımızın o katlanılmaz yaşam tablosu gözler önündeyken, böylesi bir kişilikle tanışmak, O'nun oluşturduğu akımın içinde yer almak, O'nun yoldaşı olmak ve büyüklüğüne erişmek, nefes alıp vermek gibi bir zorunluluktur.

Şehitler şehidi Egîd'in kişiliğinde dile gelen gerçek nedir? İlerici kim, gerici kimdir? Savaşan güçlerin durumu nedir? Hak, adalet nerededir? Egîd olayı, bu sorulara, hiçbir dönemde olmadığı kadar açık bir biçimde cevap vermektedir.

Bu olayda Egîd, milyonluk bir halkın içine sığıldığı bir yürek; milyonluk bir ordu ve teknik donanımın sahip, düşman ise elli bin kişiyle bir kişi ve bir gruba yönelebilecek kadar küçülmüş, sefil bir varlıktır. İnsanlık tarihinde bu tür zaferlere ender rastlanır. Tarihte, mazlumlar ve zalimler arasında, acımasız koşullarda gerçekleşmiş birçok savaş vardır. Yine mazlumların bu koşullarda yarattıkları birçok zafer vardır. Ama bu direniş kahramanlarının şahsında halkımız ve partimizin yaşadığı savaş ve yarattığı zaferler gibi savaşlar ve zaferler enderdir. Tereddütsüzce belirtebiliriz ki; en değerli varlıklarından birini yitirmiş olmasına rağmen halkımız, Egîd yoldaşın şahadetinde kendi direniş tarihinin en büyük zaferlerinden birisini yaşamıştır. Bu olay halkımıza, şahadet mertebesinde özgürlüğün doruğuna ulaşmayı birkez daha en dolaysız ve en güçlü bir biçimde göstermiş, bunun çağırışını ulaştırmıştır. Egîd yoldaşın direniş destanında açığa çıkarılan gerçekler ve bunun taşıdığı mesajlar, bütün bir ulusal kurtuluş sürecimize yansiyacak dev bir kazanımdır.

Her Newroz'u bir öncekinden daha anlamlı kılan yaşanan eşsiz kahramanlıklardır

Mücadelemizde gerçekleştirilen her atılımın temelinde yatan ve her Newroz'u bir öncekinden daha anlamlı kılan olgu yaşanan bu eşsiz kahramanlıklardır. PKK'nin doğuşu, ideolojik ve daha sonra politik mücadeleye alanına çıkışı bu temelde olmuştur. Ardından, bu olgu en çarpıcı şekliyle Newroz'u gerçek anlamına ulaştıran ve Çağdaş Kawa unvanıyla anılmayı hak eden Mazlum Doğan'ın kişiliğinde somutlaştı. O, en zor ve en olumsuz koşullarda sergilediği kahramanlıkla, yüce bir dava uğruna

meye bir çağrı oluyor. Mazlum yoldaş nasıl partiye bağlı kalıp PKK'yi yaşamının çağrısını yaptıysa, yine Mahsum yoldaş nasıl gerillaya bağlı kalıp onun çağrısı olduysa, bu genç kızlarımızın şehadeti de "serhildana başlayın, bağlı kalın, ülkeye yönelin, yurtseverliğe yönelin, kitleselleşin ve bu anlamda alevi tutuşturun" çağrısıdır.

Ferhat Kurtayların da kendilerini yakma olayı var. Yine Kemal Pirlerin ölüm orucu direnişi var. Onlar "Mazlum'un görevini biz yerine getiremiyedik. Dolayısıyla ölüm orucumuz bizim özeleştirimizdir" derler. Ferhatlar da "bu eylemleri biz yapıyorduk; bizim eylemimiz de bir özeleştiridir" biçiminde açıklamada bu-

lesinin burçlarında bir meşaledir. Onun direnişi, metropoldeki Kürt kitlesine "vatana dönün yurtseverlikten vazgeçmeyin, dönüşünüz kesin olmalıdır" çağrısıdır. Onun eylemi kesinlikle bizim metropol kitlesine yaptığımız "ülkenize bağlı kalın, devrimci savaşa bağlı kalın" çağrısının yankı bulmasıdır. Bu direniş onun meşalesi oluyor. Büyük bir kahramanlık eylemidir.

Son olarak Avrupa'daki Newroz şehitlerimiz var. Bunların üzerinde biraz daha durulmaya değer. Bêrivan (Nilgün Yıldırım) ve Ronahî (Bedriye Taş) yoldaşlar, bu Kurdistan kızları anlamlı mektuplar bırakmışlar. Ben bazı röportajlarına da tanık oldum.

rinde yoğunlaşılması gereken, mutlak bazı derslerin çıkarılması gereken bir eylemdir. Öz iradeleriyle, kendini ateşle yıkama, gücünü ve güçsüzlüğünü, temizliğini ve kirliliğini ateşle ayırtma, netleştirme olarakta değerlendirebiliriz. Sema Yüce'yi bizde tanıdık. Aramızda da belli bir eğitimi almıştı. Sanıyorum dönemimizdeki ismi Serhildan'dı ve sürekli serhildan ruhunda yaşamıştır. Boyun eğmez, başkaldırıdan vazgeçmez ve onu gittikçe anlamılaştırmak isteyen bir kişilik olduğu kesin.

Zilan kişiliğiyle aynı tarzda bir kişilik, eylemindeki güçlü, güzel yönler fazlasıyla mevcuttur. Aynı karakterdedir. Örgüt içi yetersizliklere duyduğu tepkinin olduğu anlaşıldığı gibi, esas itibarıyla düşmana ve ihanete sürekli büyük bir tepki, tepkiden de öteye sonuna kadar sürekli bir savaş kişiliği olduğu söylenebilir. Zindan yaşamındaki mücadele daha da büyük bir önem taşıyor. Onu rastgele bir yaşam olmaktan çıkarmak, dolu dolu yaşamak ona bu kadar dayandı demeyeceğiz, onunla bu kadar savaştı ve savaşımını doruk noktasına kadar taşırdı. Bu anlamıyla da, zindan direnişçiliğine de kesin bir örnektir. Zindanda "Nasıl Yaşanmalı" sorusuna kesin bir yanıtı.

Günümüz Kurdistanı'nda yaşam düşüncede, örgütlenmede ve eylemde kahramanca olmak zorundadır. Kahramanlık Kurdistan gerçekliğinin devrimle değiştirilmesinin alfabesidir. Tarihsel ve güncel dünya koşulları bunu zorla dayatmaktadır; bu tip adımlar büyük zorluklar pahasına atılır. Ve hele bu durumda bulunan bir halkın düşmanları çok barbar, dostları çok vefasız, bireyleri kendilerine karşı bir yabancılaşma içinde bulunuyorlarsa, burada acımasızlık son derece gelişmiştir. İşte kahramanlık, böylesi zorluklar karşısında zafer elde etmeyi içerir. Olağan dönemlerdekinden farklı bir mücadeleyi, fedakarlığı ve cesareti zorunlu kılar. Günümüz Kurdistanı'nda ulusal oluşumların geliştirilmesinde, bağımsızlık ve özgürlüğün sağlanmasında öncülük eden bir örgütün çıkışları eğer kahramanca olmazsa mevcut gerçekliği değiştirmek mümkün olmayacaktır. Diyalektiğin zorunlu bir kuralı olarak kahramanlığın ilk bilince çıkartılış adımı tutalım da zafer anına dek, böyle çetin bir mücadeleyle karşı karşıya olmak zorunludur. Bunun dışındaki tüm yaklaşım ve eylemler sahtedir ve hiçbir biçimde gelişme sağlayamayacaktır.

Bu temelde büyük bir Newroz hamlesine daha giriyoruz. Bahar hamlesine. Ne mutlu size ki bu günleri böyle yakaladınız. Bu gerçekten kurtuluş için gerekli zafer hamlesidir. Büyük bir şanstır. Sonuna kadar üstün bir sorumlulukla yaratıcılıkla kullanmayı mutlaka bilmelisiniz. Zafersiz, değil bir gününüz bir ayınız, bir anınızın bile olmamasına anlam vererek adımlar atmamalısınız. Mutlaka başarmalısınız. Bu temelde hepinizi olanca coşkuyla selamlıyorum, sevgilerimi sunuyorum.

ölümü kolaylaştırırken zafere giden yolu da açık-seçik ve şaşmaz bir biçimde işaret etti. Ve gelişen mücadelemiz bu ışıklı yolda ilerleyerek daha büyük Newroz'lara ulaştı. Bu anlamda '85 Newroz'u halkımızın siyasal birliğinin somut ifadesi olan ulusal kurtuluş cephemiz ERNK'nin ilanı ile karşılandı. '86 Newroz'unda ise büyük komutan Mahsum Korkmaz önderliğinde yaratılan güçlü atılımla, ulusal kurtuluş mücadelemiz çok daha geniş boyutlara vardı. O'nun şehadeti mücadelemiz ve halkımız için çok büyük bir kayıp olsa da, düşmanın beklentileri gerçekleşmemiş, tam tersine direniş daha da büyümüştür. Ve böylelikle de zindan direnişi dağ direnişiyle bütünleşmiş, 21-28 Mart haftası Kahramanlık haftası olarak nitelendirilerek gerçek anlamını bulmuştur.

Daha sonra gelişen kitleselleşmemizin arkasından, Newroz'larda genç kızların kendilerini yakma olayları meydana geldi. Bu eylemler büyük kahramanlık eylemleridir. 1990 Newroz'unda **Zekiye Alkan** yoldaşın isyan ateşini bedeninde tutuşturmasıyla başlayan, 1992 Newroz'unda **Rahşan Demirel** yoldaşla, 1994 Newroz'unda da **Ronahî ve Bêrivan** yoldaşlarla devam eden bu gelenek, kitleselleş-

lunurlar. Özeleştiriler daha sonraki süreçte böyle telafi edilir.

Kendini yakma, düşman çevreler veya yüzeysel bakanlar tarafından bir intihar biçiminde değerlendirilir, yazılıp-çizilir. Hayır! Nereden bakılırsa bakılsın, böyle bir eylem kalkışan bir insanın, kendindeki direnme gücünü azamileştirmek ve sonsuzlaştırmak gibi bir özleminden geçtiğini biliyoruz. Genç kızlar fazla silahlı değiller. Böyle bir istekte bir örgütlenme, bilinçlendirme ve eyleme geçme gücünde olamıyorlar. Bunun nedenleri çok çeşitlidir.

Zekiye Alkan Diyarbakır'da devrimin zayıf olduğu gerçeğini görüyor. O zamanlar Diyarbakır sağırdır, fazla heyecana gelecek durumda değildir. Bir Newroz'u kutlayacak durumda bile değildir. Bir ateş gerekiyor, bir meşale gerekiyor. Zekiye yoldaş bunu böyle yorumlayıp kendini yakmayı uygun görüyor. Onun bu direnişi kitleselleşmek için olmuştur. Daha sonra vuku bulan Vedat Aydın'ın katledilmesinde, onun anlamlı bir gelişmenin ilk habercisi olduğu da anlaşılmıştır. Yüz binlerce Diyarbakırlı meydanlara taşarak kutsal bir sürece damgasını vurmuştur.

İzmir'de Rahşan Demirel'in kendini yakması vardır; o da İzmir ka-

Yine herhalde epeyce mektupları, bazı değerlendirmeleri ve raporları da vardır. Bazılarını biz de gördük.

Bu arkadaşlar özellikle bizim istediğimiz militan tipi olmaya büyük özen gösterdikleri gibi, buna layıkıyla karşılık verilmemesinin hayretleri içerisinde kalan arkadaşlar oluyorlar. Yani bu arkadaşlarımızın yaşam özelliklerinden biri de sahte olmama, Avrupa'nın o düşürülmüş ve düşürülmeye elverişli ortamı kadar yaşamını oradaki zeminde kolayca yitirenlere rağmen kendilerini böyle diri tutmaları, çözümlemelerden güç alarak kendilerini böyle militanlaştırmaya çok açık hale getirmeleri oluyor. Bu tutum gerçekten de örnek düzeyinde. Burada önemli olan sadelik, özlü olma ve bu yönleriyle sahteliğe fırsat vermemedir. Bu kişilikleri bu anlamıyla kesin bilmek gerekiyor.

Sema Yüce Boyun eğmez bir kişilik

Sema Yüce yoldaşın eylemi kahramanlık türü eylemlerden birisidir. Bilindiği üzere bu tarihte Fikri Baygeldi yoldaşta, bu arkadaşımızın anısına, aynı türde bir eylem düzenleyip şehit olmuştu. İkisinde de eylemliliği anlamlıdır. Şüphesiz üye-

PARTİYİ SAVUNMAK

VE DÖNEM GÖREVLERİNİ BAŞARIYLA YERİNE GETİRMEK GEREKİR

Önder Apo da PKK'ye bir ömür biçmektedir:
“Kapitalist modernite koşullarında toplum kendi kendini yönetir duruma gelinceye kadar PKK gereklidir.” Bunun gerekçesini de şu şekilde ortaya koymaktadır: “Örgüt ve mücadele söz konusu olduğunda kadro sorunu öne çıkmaktadır. Modern toplumda önderler ve kadrolar önemlerini yitirmezler. Tersine, toplum daha da karmaşıktığı için rolleri daha çok önem kazanır. Burada önemli olan, yine hangi perspektifleri esas aldıklarıdır.” Böylelikle kapitalist modernite koşullarında genelde toplumun öncülük sorunlarına, özelde ise Kürtlerin varlık ve özgürlük sorununa Önder Apo'nun bulduğu çare PKK'nin kuruluşu ve mücadelesi olurken, bu öncülüğün ne zamana kadar süreceği de ortaya konmuştur.

Xebat Andok

Soykırımcı sömürgecilik, ihanetçilik ve kapitalist modernite güçleri PKK'yi ne kadar sürede tasfiye edeceklerini hesaplayarak ona ömür biçerken, Önder Apo da PKK'ye bir ömür biçmektedir: “Kapitalist modernite koşullarında toplum kendi kendini yönetir duruma gelinceye kadar PKK gereklidir.” Bunun gerekçesini de şu şekilde ortaya koymaktadır: “Örgüt ve mücadele söz konusu olduğunda kadro sorunu öne çıkmaktadır. Modern toplumda önderler ve kadrolar önemlerini yitirmezler. Tersine, toplum daha da karmaşıktığı için rolleri daha çok önem kazanır. Burada önemli olan, yine hangi perspektifleri esas aldıklarıdır.” Böylelikle kapitalist modernite koşullarında genelde toplumun öncülük sorunlarına, özelde ise Kürtlerin varlık ve özgürlük sorununa Önder Apo'nun bulduğu çare PKK'nin kuruluşu ve mücadelesi olurken, bu öncülüğün ne zamana kadar süreceği de ortaya konmuş oluyor.

Kapitalist modernite güçlerinin hegemonya iddialarından ve başta soykırımcı TC olmak üzere sömürgeciliğin Kürtlere dayattığı soykırım politikalarından vazgeçmeyeceği gözetildiğinde, PKK'ye ve onun öncü militan kadrosuna ne denli ihtiyaç duyulduğu kendiliğinden açığa çıkar.

Düz çizgisel ilerlemeci mantıkla günümüz insanının geçmiş insana göre daha bilinçli, kendine güvenen ve yeten olarak düşünülmemesi gerekir. Zira hakikat öyle değildir. Kapitalist modernite beş bin yıllık hiyerarşik devletçi sistemin en son halidir ve onun tüm birikimini taşır. Tarih boyu egemenlerin toplum, insan ve yaşam karşıtı buldukları tüm kırılıkları bağrında taşıdığı gibi onlara yenilerini de eklemiştir. Bu yönüyle tarihin en kapsamlı, tehlikeli ve sis-

tematik hegemonyasıdır. Toplumu lime lime edip dağıtırken, bireyi temel güç kaynağı olan toplumdan, komünal yaşamdan kopararak tarihte hiç görülmediği kadar zayıf, kendine güvensiz ve çaresiz kılmıştır. O nedenle öncüye tarihin hiçbir aşamasında olmadığı kadar günümüzde ihtiyaç vardır. Hem parti-örgüt şeklinde öncüye hem de özgür bireyler-önderler biçimindeki öncülere fazlasıyla ihtiyaç vardır.

Bu tüm insanlık için genel bir doğru olurken, aynı şey daha yerel düzeyde Kürtler için de fazlasıyla geçerlidir. Kürtler de tarihlerinin en örgütsüz halini kapitalist modernite döneminde, ulus-devletlerce soykırım kaskacına alındıkları dönemde yaşamaktadırlar. Mevcut durumda Kürtlerin varlık ve özgürlük sorunları derinlemesine yaşanmaktadır ve mücadeleleriyle varlıklarını garantiye alıp özgürlüklerini sağlamamaları halinde yok olmaları kaçınılmazdır. Bu yönüyle Kürtler açısından da gerek parti-örgüt, gerekse özgür birey-önder kadro şeklindeki öncülklere ihtiyaç hayati önemdedir.

İşte PKK'nin ve onun militan kadrolarının varlık gerekçesi de budur. Amaç, kapitalist modernite koşullarında genelde insanı, toplumu ve yaşamı, özelde ise Kürtleri savunmak; insan ve toplumun doğasına uygun varoluşu mümkün kılmak, yaşamı ise özgür ve eşit olan doğasına uygun olarak yeniden inşa etmektir. PKK bu amaçlarından vazgeçmediği müddetçe, kendisine ihtiyaç duyulacaktır. Bu insan olmak ve insan kalmak için bir zorunluluktur. Bu durum aynı zamanda PKK'yi bir insanlık hareketi, verdiği mücadeleyi de insan olma ve insan kalma mücadelesi haline getirmektedir. Yine bu, PKK'nin ve mücadelesinin hem yerel (Kürtler bağlamında) hem de evrensel (genel insanlık bağlamında) karakterini ortaya koymaktadır.

PKK öncüllerinden farklı olarak sistemiçileşmemenin yolunu bulmuştur

Hiç kuşku yok ki bu çok tarihi ve yerine getirilmesi oldukça güç bir görev ve sorumluluktur. Çünkü kendisi gibi genelde iktidarcı-devletçi sisteme, özelde ise onun günümüzdeki versiyonu kapitalist moderniteye karşı mücadele eden onca örgüt, önder, parti gerçek anlamda amaçlarına ulaşamamıştır. Siyasi ve askeri anlamda amacına ulaşsa da yaşamı özgür ve eşit kılmada başarısız olmaktan ve sistemiçileşmekten kurtulamamıştır. Kapitalist modernite çağında dünyanın tüm ezilenlerini birleştirmeyi amaçlayan, onların ideolojik ve politik sesi olan Marksizm'in sosyal demokrasi, ulusal kurtuluşçuluk ve reel sosyalizm versiyonlarına bakıldığında da bu rahatlıkla görülebilir. Dünyanın neredeyse yarısında siyasi ve askeri olarak kontrol sağlamalarına karşın, ideolojik ve kültürel olarak modernite aşılamamış ve sistemin bir dişlisi olmaktan kurtulunamamıştır.

Demek ki salt egemenlikçi sisteme karşı mücadele etmek, dahası ona karşı olan mücadeleyi askeri ve siyasi olarak kazanmak yetmiyormuş. Esas olarak ideolojik düzlemde, duyguda, düşüncede, yaşam tarzında yenmek gerekiyormuş. Siyasi ve askeri kazanımlara karşın özgür yaşamın inşa edilememesinin, dolayısıyla ezilenlerin dünyasının yaratılamamasının nedeni tam olarak budur. Benzer örnekleri tarihin farklı dönemlerinde ve mekanlarında fazlasıyla görmek mümkündür.

O halde PKK kendisinden önceki tüm eşitlikçi, özgürlükçü mücadelelerin deneyiminden dersler çıkarmak, onların nerede hata yaptıklarını doğru tespit etmek, büyük çaba ve bedellere karşın başarısızlığa götüren yol-

dan gitmemek ve amaca uygun yol ve yöntemler bulmak durumundadır. İşte PKK'nin mücadele tarihinde bu, 2003 yılı ve sonrasındır.

2003 yılı Önder Apo açısından ‘üçüncü doğuş’, hareketimiz ve tüm sistem karşıtı hareketler açısından da yeni paradigma diye adlandırığımız dönemdir. Bu adından da anlaşıldığı gibi yeni bir doğuştur. Doğurtulan olmaktan çıkıp; özgürce, amaca uygun ve bizzat doğuran hale gelişir. Bu dönem o güne kadar etkisinde kalan reel sosyalizmden dolayı esas alınan devletçi paradigmadan kesin bir kopuşun sağlandığı ve yeni bir paradigmaya ulaşıldığı bir dönemdir. Demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü bu yeni paradigmayla eşitlikçi, özgürlükçü mücadeleleri devlete taşıma pratiğine son verilmiş; ezilenlerin özgürlükçü, eşitlikçi amaçlarına uygun demokratik özerkliğe dayalı demokratik konfederalizm sistemine zihinsel düzeyde ulaşılmıştır. Böylelikle amaç kadar aracın da temiz olduğu bir düzeye bütün insanlık adına ulaşılmıştır. Nitekim Önder Apo da bu gerçekliği “genelde devlet odaklı, özelde kapitalist modernist yaşamdan kopuşu üçüncü doğuşum olarak adlandırıyorum” ve “hiyerarşik-devletçi sistemden tam kopuş en büyük özleştiridir” şeklinde ifade etmiştir.

Demek ki üçüncü doğuş, genelde devlet odaklı olmaktan kurtulmak anlamına geliyormuş.

Demek ki Önder Apo'nun önderlik ettiği PKK ve Önder Apo'ya katılmış militanların devleti amaçlamaması, devletçi sistemden, yani onun duygusundan, düşüncesinden, ruh halinden, istemlerinden ve bir bütün halinde onun yaşam tarzından kopması gerekiyormuş. Aksi taktirde tıpkı kendisinden önceki eşitlik ve özgürlük arayışçıları gibi sistemiçileşmekten ve devletçi sistem tara-

fından yutulmaktan kurtulmak mümkün olmuyormuş.

Tanımdan devam edersek, demek ki kapitalist modernist yaşamdan kopmak gerekiyormuş. Beş bin yıllık iktidarcı-devletçi sistemin son hali olan kapitalist modernist yaşamdan, kapitalist sistemden, onun ruh halinden, duygusundan, düşüncesinden, en genel anlamıyla da bireyciliğinden kopmak gerekiyormuş. Aksi taktirde insanlık tarihinin bu en vahşi, saldırgan, değer tanımaz ve her şeye düşman sisteminin içinde erimekten, sistemin basit bir nesnesi olmaktan kurtulmak mümkün değilmiş.

Demek ki tüm toplumsal sorunları ve var oluş sorunu yaşayan Kürt halkının varlık ve özgürlük sorunlarını çözmek isteyenlerin tıpkı Önder Apo'nun yaptığı gibi hiyerarşik devletçi sistemden tam bir kopuşu yaşamaması gerekiyormuş.

Demek ki bu yapılmadığı müddetçe özleştirilemiyor ve sisteme karşı mücadele eden tutarlı, başarılı bir devrimci haline gelinmiyormuş.

Tam da bu noktada genelde devletçi sistemden, özelde de kapitalist modernist yaşamdan kopmuş, kendisini yeniden doğurmuş ve mevcut durumda da kapitalist moderniteye karşı en güçlü savaşı yürüten Önder Apo gerçekliğine rağmen, onun Önderlik ettiği partisi ve ona bağlı olan militanları olarak bizim sistem karşındaki duruşumuzun Önder Apo gerçekliğine ne kadar uygun olduğunu ele almaya ihtiyacımız var.

Öncü parti ve kadro zor olanı başarmak için vardır

Kuşkusuz hem kapitalist moderniteyi hem de soykırımcı sömürgeciliği alt etmek, özgür yaşam sistemini inşa etmek kolay değildir, yaşamın her alanında çok büyük ve çok yönlü bir savaşı gerektirmektedir. Bu yö-

nüyle devrimi geçmişteki gibi kısa süreli bir süreç, dahası askeri-siyasi zafer olarak ele almak doğru olmayacaktır. Devrim, insan ve toplum doğasına uygun demokratik komünal yaşamın ve özgür bireyin anı anı inşa edilmesi ve böylelikle beş bin yıllık iktidarcı-erkek egemenlikçi-devletçi sistemin kişide ve toplumsal yaşamda geriletilmesi, giderek ortadan kaldırılmasıdır. Günümüzde 'demokratik ulusun inşa edilmesi' diye tanımladığımız bu süreç, yaşamın her anında ve yerinde sürekli savaşı gerektirmektedir. Çünkü bu mevcut olandan farklı bir inşadır ve bunun için yeni duygular, düşünceler, duruşlar, temsiller gereklidir.

Önder Apo, bunu: "PKK'nin yeni dönemdeki temel görevi eski dönemlerdekenden farklıdır. Grup dönemindeki ideolojik etkiyle eylem ve savaşın esas olduğu dönemdeki politik etkiyi yine yaşamak ve yaşatmakla birlikte, kazanılmış Kürt kimliğini ve özgür yaşam arzusunu demokratik ulus inşasına çevirmek durumundadır. İlk iki aşama demokratik ulus inşası için çok değer biriktirdi. Ama demokratik ulus inşası halen bir görev olarak önünde durmaktadır. Dolayısıyla yeni dönemin program,

mek istenen özgür yaşamın, demokratik ulusun prototipi haline gelmesini gerektirmektedir. Bu da partinin ve öncü kadronun savunulan teorik ve pratik çerçevenin özeti olan demokratik modernite kuramı temelinde kendisini oluşturması anlamına gelir. Öncü parti PKK ve onun öncü kadrosunun nasıl olması gerektiği, hangi hallerde başarılı olabileceği böylelikle ortaya çıkar. Yine başarıya ulaşılmışsa bunun nedeninin ne olduğunu da gösterir. Demek ki 2005 yılında ilan edildiği halde bugüne kadar Kürt demokratik uluslaşması anlamına gelen KCK'nin henüz yeterince örgütlendirilmemesinin temel nedeni, bu sistemi inşa etmeye öncülük edecek olan PKK'nin ve onun öncü kadrosunun kendisini demokratik ulus haline getirememiş oluşudur.

PKK ve öncü kadro toplumda gerçekleştirmek istediği değişimi, yaratmak istediği devrimi her şeyden önce kendi bünyesinde sağlamak durumundadır. Zira başkasını özgürleştirmek isteyenlerin, öncelikle kendilerini özgürleştirmek durumunda oldukları açıktır. Önder Apo bu konuda yaşayan bir hakikattir. Kendisinde gerçekleştirmediyi, başarmadığını, görünür kılmadığını baş-

her şeyden önce kişiliklerimizde oluşturmamızdır. Yine demokratik modernitenin, ahlaki – politik toplum boyutu, eko-endüstriyel toplum boyutu ve demokratik konfederalist toplum boyutu, şeklinde özetlenen boyutlarının ne anlama geldiğini kavramalı ve kişiliklerimizde bunu yaşatmalıyız. Açık ki tüm bunların derinlemesine incelendiği ve Önder Apo'nun deyişiyle bize 'süzülmüş bal kıvamında' verildiği savunmaları çok daha fazla okumalı, anlamaya çalışmalı ve kişiliklerimize, çalışma ve yaşam tarzımıza yedirmeliyiz.

Partiyi savunma görevi başkasına devredilemez

Kuşkusuz kendimizle mücadelemiz var, ama kapitalist moderniteden tam kopamayan halimiz, yürüttüğümüz iç mücadelenin yetersiz olduğunu gösteriyor. Demek ki kişilik devrimini yapabilmemiz, hiyerarşik devletçi sistemden tam kopuşu sağlayabilmemiz için daha fazla ideolojik mücadele yürütmemiz gerekiyor. Sınıf ve cins mücadelesi şeklinde özetlenebilecek olan bu mücadelenin çok daha yeterli verilmesine kesinkes ihtiyaç vardır. Bizi kapitalist moderniteye açık ve

ama buna karşı yeterince mücadele edilmiyor. Demek ki mücadele ederek gerekli düzeltmeleri yapması gereken kadroda ölçüde kaymalar, liberalizm etkili ki bunlar oluyor. Aksi taktirde bunların olması mümkün olamaz.

Bu kapsamda sınıf ve cins mücadelesini mutlaka en yetkin ve yeterli şekilde yapmak durumundayız. Sınıflaşmayı insanlıktan düşme olarak tanımlayarak, sınıflı uygarlığa karşı mücadele eden, sınıfsız topluma ulaşmayı amaç edinen bir partinin kadrolarının başta küçük burjuva olmak üzere iktidarcı sınıf etkilerine karşı en keskin duruşu sergilemesi gerektiği açıktır. Sınıf mücadelesi parti içinde geliştirilmek istenen iktidarcı, maddiyatçı, bireyci, özel mülkiyetçi, oportünist duruşların aşılması için bir zorunluluktur. Sınıf mücadelesinin yürütülmesinde yetersiz kalınırsa, partinin fedai çizgisinde, yaşamında ciddi aşınmalar olur; bireysel hesaplar, farklı yaşam arayışları ortaya çıkar ki, bu da partinin özünü yitirmesine sebep olur. O açıdan sınıf mücadelesini yeterince yapmak mutlaka gereklidir.

Önder Apo'nun toplumun salt sınıflarla izah edilemeyeceğini söylemesi ayrıdır, sınıf mücadelesini yü-

Kadın da dahil kendine özeller oluşturma ilk bireyci-iktidarcıların en büyük çabasıydı. Nitekim önüne geçilemeyen ve sonu gelmez bu iştahları sonucu insanlık tarihi, hiyerarşik-devletçi sistem şeklindeki tarihin sapmasını yaşadı ve hala da bu sapkınlığın yarattığı yıkımlarla uğraşıyor. O açıdan bireyciliği ve onu besleyen özel mülkiyeti çok önemsemek, en toplum karşıtı şey olarak görüp ona karşı sonuç alıcı bir ideolojik mücadele yürütmek gerekir.

Uzun süredir Bakur'da, Rojava Devrimi'nin ardından da Rojava'da imkanların artması, parti kadrolarında maddiyatçı, mülkiyetçi yaklaşımları önemli ölçüde geliştirmiştir. Varoluşsal olarak fedai bir hareket olan, yaşam felsefesi olarak ise 'bir lokma bir hırka' şeklindeki dervişane yaşamı esas alan bu hareketin kadroları, ne yazık ki geline aşamada özel mülkiyet gibi şeylere de tenezzül etmeye başlamışlardır. Halbuki bu harekete katılan herkes, başta özel mülkiyet olmak üzere bireyciliğin her türünü reddederek fedai çizgide harekete katılır. Ama kendisini parti çizgisi temelinde eğitmeyenler, kişilikte devrimi gerçekleştiremeyenler, kadro duruşunda fedai duruştan düşenler imkanlar oluştuğu parti çizgisinden sapabilmektedir. Bu anlayış halkın yaşam standartlarının üzerine çıkılması, hesapçı yaklaşımla kendisine maddi imkan sunan kişilere göre olunarak partinin imkanlarıyla bir orta sınıfın oluşturulması, partinin kitle çizgisinden kopulması gibi ciddi etkilere neden olmaktadır.

Parti tüzüğünde parti kadrolarına bireysel fonun verileceği maddesi olmadığı gibi, parti yaşamının kurulduğu günden bugüne böyle bir geleneği de yoktur. Bu yönüyle bir yerde mülkiyet ya özel olur ya da kamusal. Tepeden turnağa toplumsal bir hareket olan PKK'de mülkiyet olacaksa, bu ancak ve ancak kamu mülkiyeti olur. Yani her şey komüne ait olur. O açıdan bireysel fon adı altında verilen para, ne kadar olduğuna bakılmaksızın özel mülkiyete ve bağlantılı olarak bireyciliğe kapıyı ardına kadar açmaktadır. Bu da komünal yaşamı dinamitlemektedir ki, yaşam felsefemiz yaşamın ancak ve ancak komünal olduğunda özüne uygun ve özgür olacağını belirtir.

strateji ve taktik bütünlüğü bu inşayı gerçekleştirmekle yükümlüdür" şeklinde ele almaktadır.

Demek ki yeni paradigma döneminde, bir başka deyişle adı demokratik uluslaşma süreci olan üçüncü partileşme döneminde temel görevimiz demokratik ulusu inşa etmekmiş. Bu da demokratik ulusun yaşamın tüm boyutlarında demokratik konfederalizm sistemi temelinde örgütlendirilmesi anlamına gelir. Önder Apo'nun demokratik konfederalizmi 2005 Newroz'unda ilan ettiği ve bu sistemin hali hazırda yeterince inşa edilmemiş olduğu gerçeğini gözettiğimizde parti ve kadrolar olarak gerçek çalışmamızı ne kadar yürüttüğümüz de anlaşılır. Açık ki çok büyük bir yetersizlik içindeyiz ve güncelde yaşanan tüm sıkıntıların ana nedeni de budur.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi kapitalist modernite koşullarında, toplumun bu kadar dağıldığı, bireyciliğin bu kadar geliştirildiği, ideolojik hegemonyanın bu kadar hakim olduğu bir ortamda özgür yaşamı yeniden inşa etmenin zorlukları oldukça fazladır. Ama zaten öncü partiye ve önder kadrolara ihtiyaç duyulması da tam olarak bundandır. Bu durumda beş bin yıldır iktidarcı-erkek egemenlikçi-devletçi sistemin etkisine maruz kalmış toplumun tümü birlikte değiştirilemeyeceğine, toplumsal yaşamın olduğu her yerde özgür yaşam birlikte örülemeyeceğine göre, bunu öncelikle öncü partinin ve kadronun kendinde gerçekleştirmesi bir zorunluluktur. Bu da öncü partiyi ve kadroyu inşa edil-

kasından istememesi, en temel Önderlik özelliklerindendir. Önder Apo'nun partisi ve onun militanları da onun gibi olmak durumundadır. O halde demokratik moderniteyi tüm unsurlarıyla parti olarak bünyemizde, kadrolar olarak da kişiliklerimizde gerçekleştirememiş olmamız, temel tespit olmak durumundadır. Demek ki kapitalist modernitenin alternatifi olan demokratik moderniteyi bünyemizde ve kişiliklerimizde yeterince temsil edemiyoruz.

Demek ki kapitalist modernitenin etkisinden tam kurtulmuş değiliz. Onun ruh hali, yarattığı duygular, düşünceler, yaşam tarzı bizi etkiliyor; bizi alternatifi temsil etmekten alıkoyuyor. Bu da demokratik uluslaşmayı, bu temelde üçüncü partileşme döneminin görevlerinin başarılmasını engelliyor. Açık ki kendimizi bu durumdan kurtarmak durumundayız, aksi taktirde çok büyük ihtiyaç olduğu halde öncü parti ve öncü kadro tartışmalı hale gelir, toplumsal sorunlar çözülmez, Kürtlerin soykırımın kısırcındaki hali süreklilik kazanır ve yok oluşa doğru gidilir.

O halde kendimizi her iki moderniteyi (kapitalist ve demokratik modernite) aynı anda yaşayan olmaktan çıkarmalıyız. Önder Apo'nun yaptığı gibi genelde devlet odaklı, özelde de kapitalist modern yaşamdan kopmalıyız. Kendimizi demokratik, ekolojik ve kadın özgürlükçü toplum paradigması temelinde inşa etmeliyiz. Bu paradigmanın her bir kavramının ne anlama geldiğini derinden anlamalı, içini doldurmalı, kavramalı ve

parti içinde onun işbirlikçisi haline getiren özellikler, ruh halleri, duygular, düşünceler, istemler üzerinde yoğunlaşmalıyız. Bizi kapitalist moderniteye karşı başarı temelinde mücadele etmekten alıkoyan şeyler üzerinde durmalı, kişiliğimizi daha derinlemesine ele almalıyız. Bir taraftan kendimizle kişilik devrimi yapma temelinde uğraşırken, öte yandan parti içinde çok keskin bir **ideolojik – örgütsel mücadele** yürütmeliyiz. Zira dıştan etkilenmeler, farklı ideolojilerin etkisine girmeler, farklı sınıf anlayışlarını içe taşıyarak parti içini muğlaklaştırmalar çok fazladır.

Hiç kuşku yok ki parti içi ideolojik-örgütsel mücadeleyi yürütme düzeyimizi, her bir kadronun kendisiyle parti çizgisi temelinde girdiği iç mücadelenin düzeyi belirleyecektir. Yani bir kadro kendisinde demokratik modernitenin gerektirdiği ideolojik, politik duruşu geliştirdiği ölçüde parti içinde de bunun mücadelesini verecektir. Mevcut durumda partiye yapılan ideolojik saldırıların karşılık bulmasının nedeni, parti kadrosunun partiye yeterince sahip çıkmaması, çözümünü hep başkasında, yönetimlerde aramasıdır. Halbuki öncü kadro partinin çizgisi temelinde partiyi savunmaktan sorumludur. Bu öyle bir sorumluluktur ki bir başkasına devredilemezdir. Açık ki kadro duruşundaki yetersizlik, partiyi sahiplenmede de yetersizliklere neden olmaktadır. Öyle ki pek çok alanda çok aleni parti suçları işleniyor, ama buna karşı düzeltici bir mücadele verilmiyor. Bizi farklı kılan yaşamımıza, ilkelerimize saldırılar oluyor,

rütmek ayrıdır. Kuşkusuz sınıflaşmak yukarıda da belirttiğimiz gibi insanlıktan düşmedir ve sağlıklı-doğal toplum sınıflaşmayan veya sınıflaşmaya kapalı toplumdur. Ama ne yazık ki iktidarcı-devletçi sistemin gelişmesiyle birlikte sınıflaşma da yaşanan bir realiteye dönüşmüştür. O açıdan sınıflar vardır ve etkileri de her yerdedir. Devletli çağda yaşadığımızdan bizi de etkilemektedir. Bu nedenle de partimizi, yaşamamızı ve kendimizi bu sınıf etkilerine karşı korumak durumundayız.

Parti içinde sınıf mücadelesi yürütmek demek, parti içinden kapitalist modernite, feodalizm vb iktidarcı-devletçi sistemin varyantlarının etkilerini atmak, kendimizi temizlemek demektir. Zira kapitalizm küçük burjuvalık, orta sınıfcılık, liberalizm, bireycilik, maddiyatçılık, özel mülkiyetçilik üzerinden partiye saldırıyor. Benzer şekilde feodalizm daha zayıf bir şekilde ağa vari ve yontulmamış iktidarcılık şeklinde kendisini hissettirmeye çalışıyor.

Özel mülkiyetçi eğilimler partiyi özünden saptırma çabasıdır

Burada özenle üzerinde durulması gereken bir konu, kimi alanlarda parti ve kimi parti kadrolarında özel mülkiyete olan eğilimdir. Varoluşsal olarak toplumsal olan insan türünün yaşadığı en büyük sapma bireyciliktir. Bu yönüyle bireycilik tüm kötülüklerin ata babasıdır. Bireyciliğin de kendisini en açık ve iştahlı şekilde görünür kıldığı alan özel mülkiyet alanıdır.

İmkân devrimciliği dış kaynaklı bir çizgi saldırısıdır

Öte yandan 'imkân devrimciliği' gibi partinin kimyasıyla uyuşmayan yeni bir gerçeklik ortaya çıkarmaktadır. En az imkanla en çok iş yapma veya yoktan var etme anlamına gelen gerilla tarzının yerini, bazı yerlerde giderek maddi imkanlara dayalı iş yapma anlayışı almaktadır ki, bu da çalışmaların parti tarzıyla yapılmamasına neden olmaktadır. 'İmkân devrimciliği'ne alışan, bunun temsilini yapanlar giderek imkanların bol olduğu alanların dışında çalışmamak ve bu alanlardan kopmak istemektedir. Açık ki tüm bunlar partinin ideolojik çizgisine yapılan birer saldırdır ve kaynağında kapitalist modernite etkileri vardır.

Bu duruma düşmemek kadar, düşmüş kişilere karşı parti çizgisinde mücadele yürütmek de bir o kadar önemlidir. Bu konuda da yeterli ve sonuç alıcı ideolojik-örgütsel mücadele yoktur. Kuşkusuz yaşanan bu yetersizliklerden çok ciddi düzeyde rahatsız olan, bunu kabul etmeyen kadro duruşları oldukça fazladır ve hakimdir. Aksi taktirde zaten partinin varlığını özüne uygun şekilde sürdürmesi mümkün olamazdı. Bu yönüyle parti kadrolarının ezici çoğunluğunun maddiyatçılıktan, özel mülkiyetçilikten uzak ve fedai çizgide olduğunu belirtmek mümkündür. Yetersizlik, kadronun sorunların çözümünü sürekli üstten, örgüt yönetiminin beklemesidir. Halbuki doğru olan her parti kadrosunun bulunduğu

her yerde son derece açık ve net olan parti çizgisinin fedailiğini yapması, parti dışı tüm anlayış, duruş ve tutumlara karşı sonuç alıcı bir mücadele yürütmesidir.

Açık ki parti, kadrosu üzerinden gerekli düzeltmeleri yapacaktır. Kadro bulunduğu yerde partiyi temsil etmek durumundadır ve partinin savunulmasını bir ikinci kişiye bırakmamalıdır. Bu yönüyle parti kadrosu üstten, örgüt yönetiminden bekleyen değil yapılmaması gerekenleri bizzat kendisi yapan olmalıdır. Bunu yapmalı ki parti çizgisi söz konusu yerde başarıyla uygulansın ve hakim olsun. Aksi takdirde parti kadrosunda gerçekleşecek olan sızlanma, şikayetçilik ve serzeniş olacaktır. Önü alınmazsa bu önce negatif üsluba, giderek de parti yönetimine tepkiye dönüşecektir. Çünkü yaşanan onca sorunun parti yönetimi tarafından neden çözülmediğini sorgulayıp duracaktır. Halbuki doğru olan parti kadrosunun parti çizgisi temelinde yapılması gerekenleri bizzat yapması, partiyi bulunduğu her yerde temsil etmesi ve sonucu partiye aktarmasıdır. Bu görevlerin başarıyla yerine getirilmesi için de fazlasıyla örgütsel mekanizmamız mevcuttur. Bir kez daha Önder Apo'nun Mazlum arkadaş için "Mazlum partidir" sözünün neden söylendiğini idrak etmemizi gerektiren bir durumla karşı karşıyayız.

'İmkân devrimciliği'nin öz güç ilkesinden uzaklaştıran, uzaklaştırdıkça işbirlikçiye dönüşen bir karakteri de vardır. Bu yönüyle oldukça tehlikeli ve çizgiden sapırtıcı bir özelliği vardır. Gerilla mücadele tarzı esas olarak imkan yaratmaya, öz güç ve yaratıcılığa dayanır. 'İmkân devrimciliği' ise imkanlarla iş yapmak, maddiyatçılık anlamına geldiğinden gerillacılıktan, gerilla yaşam tarzından kopmak anlamına gelir. Bu ise, gerçekte parti yaşamından ve partiden kopmak anlamındadır. Çünkü parti tarzı gerilla tarzıdır.

Bu yeni ama çizgi dışı anlayışta mücadele ve çalışma imkanlar varsa olur, yoksa olmaz. Yani mücadele etmeyi iradi duruşa, eğitime, yetkinleşmeye, ideolojik temsile, parti ve toplumun örgütlülük düzeyine değil; maddi imkanların olup olmadığına, diplomasiye, dış güçlerin destek verip vermemesine bağlıdır. Bu yönüyle gerçekte yaşanan bir iradi kırılma olur. Bu duruş, Devrimci Halk Savaşı stratejisinin, örgütlü toplumun ve uzmanlaşmış gerillanın savaşarak kazanacağına değil, tıpkı KDP gibi dış güçlerin vereceği destekle sonuç alınabileceğine inanır. Bu nedenle de Devrimci Halk Savaşı stratejisi kapsamında üzerine düşen görev ve sorumlulukları başarıyla yerine getirmeyen, toplumu Kürtlerin varlığını ve özgürlüğünü garantileyecek yegane yol olan savaşa hazırlamaz; neredeyse tüm zamanını ciddi bir toplumsal örgütlülüğe ve hazırlığa dayanmadan dış güçlerle olan ilişkilerde harcar. Efrîn, Serêkaniyê, Girê Spî'nin işgalinde bu anlayışın çok büyük etkisinin olduğunu söylemek, yanlış olmayacaktır. Çünkü bu üç yerde de savaşma kapasitesinin çok azı kullanılmıştır.

Çok açık ki bu halkın, PKK kadrolarının ve hemen herkesin alıştığı PKK tarzı değildir. PKK varlığını öz

güce dayanarak ve toplumu örgütlenme düzeyi temelinde korudu ve tüm gelişmeleri de bu duruşu sayesinde yarattı. Bunun tersi olan çizgiyi ise, Kürtlerde KDP temsil etmektedir. Bu siyasete göre başarının ölçüsü en fazla devlet tarafından muhatap alınmak ve bu devletlerden maddi imkan elde etmektir. Önder Apo ABD'nin Kobanê'deki büyük savaşa

dahil olduğu süreçte, yaptığı tarihi uyarılar asla unutulmamalıdır. Önder Apo, ABD'nin tükürüğünü bile bedavaya vermediğini, belirterek bu konuda azami düzeyde dikkat edilmesi gerektiğini belirtti. Aradan geçen zamanda ABD'nin verdiği yardımların, yarattığı imkanların Rojava devrimcilerinde önemli aşınmalar yarattığı görülmüştür. Bu nedenle Kurdistan'da kazandıran tek çizgi olan Apocu çizginin dışındaki her türden gelişme ve eğilimi önemsemek ve devrimin demokratik komünalizm temelinde ve gerilla tarzında varlığını sürdürmesini sağlamak hayati önem taşır.

PKK'de yaşam komünaldır her şey komüne aittir

Özel mülkiyet bir de toplum içinde çalışma yürüten parti kadrolarına verilen fonlar üzerinden geliştirilmektedir. Gerçekte tasfiyeciliğin uzun süre boyunca hareketin içine yerleştirmek için mücadele ettiği kadroya bireysel fon verilmesi hususu, geline aşamada bazı alanlarda yaşamın normal haline gelmiştir. Ne kadar verildiğine bakılmaksızın partinin kadrosuna bireysel fonun verilmesini, parti tüzüğü yasaklar. Parti tüzüğünde parti kadrolarına bireysel fonun verileceği maddesi olmadığı gibi, parti yaşamının kurulduğu günden bugüne böyle bir geleneği de yoktur. Bu yönüyle bir yerde mülkiyet ya özel olur ya da kamusal. Tepeden tırnağa toplumsal bir hareket olan PKK'de mülkiyet olacaksa, bu ancak ve ancak kamu mülkiyeti olur. Yani her şey komüne ait olur. O açıdan bireysel fon adı altında verilen para, ne kadar olduğuna bakılmaksızın özel mülkiyete ve bağlantılı olarak bireyciliğe kapıyı ardına kadar açmaktadır. Bu da komünal yaşamı dinamitlemektedir ki, yaşam felsefemiz yaşamın ancak ve ancak komünal olduğunda özüne uygun ve özgür olacağını belirtir.

Verilen bireysel fonlarla yaşamımız biraz komünal biraz da özel oluyor. Yani kapitalist modernite ile demokratik moderniteyi aynı anda, aynı yaşamda ve kişilikte buluşturuyoruz. İşte demokratik modernite bu nedenle inşa edilememektedir. Zira de-

mokratik modernite parti kadrosunun yaşamında inşa edildiği kadar inşa edilir. PKK kadrosunun kendisinde gerçekleştirdiği devrim düzeyi, toplumda oluşturacağı düzeydir.

Kadronun kendisinde yaşadığı her iki moderniteyi harmanlama hali, toplumsal çalışmalarda da kendisini olduğu gibi göstermektedir. Bu açıdan Kurdistan'ın her yerindeki

demokratik moderniteyi inşa çalışmalarına bakıldığında hep karşıma bir kargaşa ve her iki modernitenin bir karması çıkar. Gerçekte bu PKK kadrosunun kendisinde yarattığı ve yaşadığı kargaşadır, karma haldir. Bunun arılaşması ancak öncü kadronun kendisini kapitalist modernite etkisinden kurtarması ve demokratik modernite temelinde inşa etmesiyle gerçekleşecektir.

Yaşam tarzında komünal olmama, bireycilik beraberinde çalışma tarzında da kolektivizmin gelişmemesine neden olmaktadır. Nitekim pek çok çalışma alanında parti yönetimi olan kadroların yeterince kolektif olamadıkları, birlikte çalışmadıkları yönünde bilgiler gelmektedir. Önder Apo 'komünal olan demokratiktir, demokratik olan komünaldır' dedi. Demek ki demokratik olabilmek, dolayısıyla kolektif çalışabilmek için komünal olmak yetiyormuş ve bu gerekliliği. Zaten komünal olan birisi, bireycilikten kurtulmuş ve toplumsal olduğundan demokratik olacak ve bağlantılı olarak kolektif çalışmayı becerecektir.

Dolayısıyla hemen her alanda yaşanan kolektif çalışma sorununu aşmanın tek yolu, komünal yaşayabilmektir. Bu yönüyle her yerde kolektivizm kapsamında yaşanan sorunun temel nedeni, bireyciliktir. Kolektivizm sorunu komünallik ve bireycilik arasındaki savaşın sonucuna göre ya ortaya çıkmakta ya da aşılmaktadır. Bu açıdan yönetimlerin birlikte çalışma sorunu eş deyişle kolektivizm sorunu yaşadığı her yerde anlayış ve duruş bireycilik olurken, edinmeleri gereken anlayış ve duruş ise komünallik olmaktadır. Zira demokratik komünalizmin olduğu bir yerde iktidarlığın, bireyciliğin, özel mülkiyetçiliğin, erkek egemenlikçi yaklaşımların olması mümkün değildir. Bunların olmadığı yerde de kolektivizm olur, birlikte yaşam ve çalışma olur.

Cins mücadelesi en rafine ideolojik mücadeledir

Cins mücadelesini ise ideolojik mücadelenin en rafine şekli olarak ele alıp yürütmek gerekmektedir. İnsan yaşamında ezen-ezilen, özne-

nesne ilişkilerinin çıkış noktası olan cinsler arasındaki ilişki eşit ve özgür temele yani fabrika ayarlarına döndürülemezse, insanlığın yaşadığı hiçbir toplumsal soruna çözüm bulunamaz. Bu yönüyle tüm toplumsal sorunların temel kaynağı cins sorunudur. Tüm sorunlardan kurtulmak da özne-nesne cenderesine alınmış olan kadın ve erkeğin eşit ve özgür temelde tekrardan ilişkilenebilmesi, yaşamı bu temelde kurmasıyla mümkün olacaktır. O açıdan parti içindeki kadın-erkek ilişkileri salt partiyi değil, tüm insanlığı ilgilendirmekte ve etkilemektedir. Kendimizi prototip haline getirme zorunluluğumuz en fazla da burada kendini göstermek durumundadır. İnsanlığın uğraştığı en büyük sorun olması, kadınlar başta olmak üzere tüm özgürlükçü insanlığı büyük bir arayış içine koymuştur. Kürt kadınının ve bağlantılı olarak Kürt erkeğinin yaşadığı sınırlı değişim ve devrimin dünya kadınları başta olmak üzere tüm insanlığı bu denli etkilemesi de bundan kaynaklanmaktadır. Evrensel ve en temel bir sorundur, dolayısıyla ona bulunacak çözüm de evrensel bir çözüm anlamına geleceği gibi, partiyi tüm insanlık içinde çok büyük bir güce dönüştürecektir. O nedenle kadın-erkek ilişkilerinin özgür-eş yaşam temelinde kurulması, hayati önemdedir. Bu hem tüm kişilik sorunlarımızı çözmemiz hem yürüttüğümüz çalışmalarda başarılı olmamız hem de mücadelemizin zafere ulaşması için her şeyden önce gelir.

Kadın-erkek ilişkilerinin ne denli önemli olduğunu bilen kapitalist modernite, bu nedenledir ki en fazla kendisini bu alanda örgütlemekte, kadına en sistematik saldırıyı geliştirirken, erkekliği ise alabildiğine hortlatmaktadır. Kapitalist moderniteden mutlak kopuşu sağlayacak olan esas alandır, bu alandır.

Kapitalist modernitenin değil, demokratik modernitenin kadınları ve erkekleri olmamız halinde etkilemeyeceğimiz bir kişi ve başaramayacağımız bir görev olamaz. O açıdan alabildiğine bastırılmış, nesneleştirilmiş, kendisine güveni yok edilmiş kadının özünü bulması, yaşamın öncüsü haline gelmesi; kadına tüm bunları yaşatan ve bir şekilde erkek egemenlikçi sisteme ortak edilen erkeğin de erkekliğini her an sorgulaması, bu erkekliği mutlak surette öldürmesi, her iki cinsin 'Xwebûn'luğunu bulması ve özgür yaşamı birlikte kurması için zorunlu. Özgür yaşam kadın ve erkeğin eşit ve özgür ilişkilerini geliştirebildikleri ölçüde gerçekleşecektir. Özgürlüğe niyet etmiş, yaşamın her anını özgür kılmak için çabalayan kadın ve erkek olmadan bir özgür yaşamın kurulması söz konusu olamaz. Çünkü insan yaşamı toplumsal bir yaşamdır ve toplumsal yaşam kadın ve erkeğin ilişkileri üzerine kuruludur. Toplum ne salt kadından ne de salt erkekten oluşabilir. Sağlıklı ve özgür toplum özgür kadın ve erkeğin yaşamı birlikte kurduğu yaşamdır.

Parti ortamımız bu açıdan özgür yaşamın en yoğun yaşandığı ortam olmak durumundadır. Parti yaşamını yaşayan kadınlar ve erkekler olarak kadrolar ideolojik yoldaşlık temelinde

her anlarını birbirini güçlendiren, güzelleştiren, büyüten kılmak durumundadır. Bunun olabilmesi için de her iki cinsin esas olarak erkek egemenlikçi sistemle çok keskin ve mutlak kopuşu amaçlayan bir mücadele içine girmesi gerekiyor. Yani erkeklik öldürülmeden, onun yarattığı etkilerden kopulmadan ne sağlıklı kadın ne erkek olunabilir.

Açık ki bu konuda da çok yoğun yetersizlikler yaşanmakta ve mutlaka aşmayı gerektirmektedir. Kendisiyle yüzleşmeyen, ne yaşadığını tam anlamayan, buna yoğunlaşmayan, kendisini bastıran, biyolojik sınırlarda seyreden duruşlar görülmektedir. Cins çelişkisini, mücadelesini hem kişisel hem de örgütsel düzlemde merkeze almak, sorunların çözümünü burada aramak doğrudur ve oldukça da gereklidir. Zira hem kişisel hem de örgütsel düzlemde her şeyi cins mücadelesindeki düzey belirleyecektir. Diğer bir deyişle her şey, erkek egemenlikçi zihniyet ve sistemin erkek ve kadında yarattığı etkilerden kurtulmaya bağlıdır. İnsan toplumsallığının, bağlantılı olarak parti yaşamının genetiğini oluşturduğundan kadın-erkek ilişkileri her şeyi belirlemektedir.

Rahatlıkla denilebilir ki PKK'nin diğer örgütlerden farklı olarak toplumsal yaşamda devrimsel gelişmeler yaratmasının ve büyük güç haline gelmesinin en temel nedeni kadının potansiyelini bir nebze de olsa açığa çıkarabilmiş olmasıdır. Kadın erkek egemenlikçi zihniyet ve sistemle mücadele edip kendi özünü buluştukça, geliştikçe, güçlendikçe bu en başta da parti içindeki erkeği değiştirmiş, onun da özgürlük ölçülerinde gelişme yaşamasını sağlamıştır. Hem kadındaki hem de erkekteki bu değişim bir taraftan hiçbir örgütte olmayan bir sinerji yaratarak partiyi güçlendirirken, öte yandan toplumsal yaşamı da önemli ölçüde etkilemiş ve toplum yaşamında da önemli değişimler yaratmıştır.

PKK'deki tüm gelişmeler buna bağlı olarak gerçekleşmişse de bu henüz kapitalist moderniteyi kesinkes aşacak, demokratik moderniteyi hem ideolojik-politik hem de kültürel olarak inşa edecek bir düzeye gelmemiştir. Demokratik modernitenin gerçek anlamda inşa edilememesinin esas nedeninin bu konuda yaşanan yetersizlik olduğunu söylemek yanlış olmayacaktır. Bu yönüyle önemli bir düzey yakalanmış olsa da henüz devrime yetecek ve devrimi kalıcı kılabilecek düzeyde değildir.

Toparlarsak her parti kadrosunun önünde kendisindeki özgürlük düzeyini yükseltecek, kendisini başarılı kılabilecek cins mücadelesini erkek egemenlikçi zihniyet ve sistemi aşacak düzeyde geliştirme görevi bulunmaktadır. Bunun olmadığı ortamlarda ve kişiliklerde ciddi aşınmalar olmakta ve sistemin içinde erimeler yaşanmaktadır. Kuşkusuz bunun tersi de doğrudur. Kadın-erkek yoldaşlığında, kadın özgürlük çizgisi temelinde yaşanan gelişme hem özgür yaşamın inşasını hem de özgür kadın ve özgür erkeğin hakikate dönüşmesini sağlamaktadır. O açıdan cins mücadelesi ne kadar önemsenirse ve üzerinde durulsa yeridir.

Hem çok hem de doğru çalışmak gerekir

Kuşkusuz öncü kadrolar olarak çalışıyoruz, büyük emek veriyor ve her an kendimizi özgürlük davası uğruna feda etmekten geri durmuyoruz. Zaten bu kadar büyük saldırıya rağmen bizi bugüne kadar mücadele eder halde tutan da bu emek ve fedai çizgideki duruş olmuştur. Böyle de olsa, Önder Apo'nun hala İmralı tabutluğunda bulunuyor oluşu, Kürtlerin hala varlık ve özgürlük sorunu yaşıyor olması ve arzulanan özgür yaşamın henüz inşa edilememiş olması, yürüttüğümüz mücadelenin yeterli olmadığını da ortaya koymaktadır. Toplamda devrimci çabalarımızın, çalışmalarımızın yetmediği görülüyor.

Peki, az mı çalışıyoruz? Kuşkusuz az çalışıldığından da bahsedilebilir, ama esas olarak sorun doğru çalışmama konusunda yaşanmaktadır. Evet, çalışıyoruz ama ne kadar sonuç alıyoruz, çalışmamız ne kadar partinin bize verdiği görevler temelinde ve parti tarzında, ne kadar kendimize göre? Açık ki bu konuda da ciddi yetersizlikler, dahası büyük yanlışlıklar yaşanmaktadır. Bu da partiye göre olunması gerektiği halde, kendine göre olma gibi bir gerçeklik anlamına gelmektedir.

Normal koşullarda herhangi bir partinin kadroları, üyesi oldukları partinin program esaslarına göre ve parti tarzında çalışırlar. Bu partimiz açısından Kurdistan'da demokratik ulusu inşa etmek anlamına gelen KCK'yi örgütlemektir. Stratejik olarak ise Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde çalışmaktır. Yine bu stratejinin nasıl başarılabileceğine ilişkin belirlenmiş bir taktik çerçeve de vardır. Çizgiden sapmamak kaydıyla her türden yaratıcılığa da sonuna kadar açıklık vardır. Tarz ve tempo olarak da Önderlik gerçekliği Kurdistan'da sonuç alıcılığı ispatlanmış bir hakikat olarak gözler önündedir. Kısacası program esasları, strateji, taktik ve tarz her yönüyle net ve açık olduğu halde partinin örgütlü olduğu her yerde ve tüm parti kadroları bu temelde çalışmamaktadır.

Parti ideolojikleşme dönemi olarak ele aldığımız birinci partileşme dönemi, askerileşme dönemi dediğimiz ikinci partileşme döneminden sonra, yeni paradigma ışığında demokratik uluslaşma dönemi dediğimiz üçüncü partileşme dönemini yaşamaktadır. Yukarıda da belirttiğimiz 2003 yılı sonrası, partileşmemizin üçüncü dönemi anlamına gelmektedir. Demek ki günümüzde birinci ve ikinci partileşme döneminin yarattığı kazanımlara ve buradan çıkarılacak derslere dayanarak üçüncü partileşme döneminin görev ve sorumluluklarını yerine getirmemiz gerekiyor. Bu da kendisini kabul ettirmiş, herkese tanıtmış, dirilmiş Kürt gerçekliğini demokratik ulus zihniyetine uygun olarak demokratik konfederalizm temelinde yeniden inşa etmektir. Yani Kürtlerin varlık ve özgürlük sorunlarını çözmek üzere toplumsal doğadan çıkarılmış teorik çerçeveyi demokratik özerkliğe dayalı demokratik konfederalizm şeklinde bir bedene ka-

vuşturmaktır. Böylelikle var oluş için gerekli olan zihniyet ve beden birlikteliğini oluşturmak ve Kürt soykırımını hedefleyen politikaları kesin yenilgiye uğratarak Kurdistan'da özgür yaşamı inşa etmektir.

Çerçevesi çok net olarak belirlenmesine karşın, parti kadrosu bu temelde çalışmamaktadır. Yukarıda demokratik ulusun neden inşa edilmediğine yer vermeye çalıştık. Gördük ki Rojava da dahil Kurdistan'ın hiçbir yerinde henüz demokratik ulus inşası özüne uygun şekilde inşa edilmiş olmaktan oldukça uzaktır. Bu nedenle de bugün Kurdistan'ın her parçasında hala varlık ve özgürlük sorunu yaşanmaktadır. Açık ki bu düşmanın yönelimleriyle izah edilecek bir konu değildir, zira Önder Apo demokratik ulusun düşmanın saldırmadığı, rahat koşullarda inşa edileceğini hiç belirtmedi. Tam

de demokratik ulus inşası gerçekleşir. Bu yönüyle her şey Devrimci Halk Savaşı'nın ne kadar başarıyla verildiğine, verileceğine bağlıdır.

Kürt sorununun özgünlüğü, Kürt halkının soykırımın kısılcasına alınmış olan bir halk olmasından dolayı, PKK soykırımcı sömürgeci rejime karşı savaşmak durumunda kalmıştır. Kürt sorununun özgünlüğü, kapitalist modernitenin hegemon güçlerince çıkarılmış olması, soykırımcı TC'nin NATO'nun üyesi olması, Kürt Özgürlük Hareketi'nin demokratik sosyalizmi temsil etme düzeyi gibi nedenlerle PKK benzerlerinden çok daha farklı bir savaşı vermek zorunda kalmıştır. Güncel Medya Savunma Alanları'na yönelik gerçekleştirilen saldırılar, Önder Apo üzerindeki mutlak tecrit, Hareketimizin tasfiyesinin uluslararası bir konsept temelinde yürütülüyor oluşu,

melinde eğitilip hazır hale gelmesinde belli mesafeler alınabilmiştir. Ancak bu konu üzerinde de ne kadar durulsa o kadar yeridir ve hayati önemdedir.

Kadro toplumun öz yönetimini sağlayan olmalıdır

Önder Apo insanın varoluşsal olarak ahlaki ve politik bir varlık, toplumsal doğanın da ahlaki-politik toplum olduğunu belirtti. Politikayı toplum sorunları üzerinde kafa yormak, çözüm yollarını araştırmak ve bulmak olarak tanımlarken; ahlaki ise politikayla toplumun güzelleşmesi ve gelişmesi için bulunanı uygulamak olarak ele aldı. Hem bulma hem de yapma işini toplum içinde birilerinin değil toplumun tüm üyelerinin işi, dahası insan olmanın temel kıstası olarak ele aldı. Diğer

ise devletçi paradigmanın tam zıt kutbunda yer almakta ve yönetimin öz yönetim temelinde olmasını zorunlu kılmaktadır. Bu paradigmaya göre öncü parti ve kadronun temel görevi toplumun kendi kendisine yetmesini sağlamanın, kendisini yönetmesinin önündeki engelleri kaldırmak, insan ve toplumda varoluşsal olarak bulunan büyük gücün açığa çıkmasını sağlamaktır. Bunun için de halkı eğitmektir. Eğitilen halk örgütlenecek, örgütlenen halk da eyleme geçecektir. Bu açıdan parti kadrosunun toplum çalışmalarındaki en büyük ve öncelikli görevi toplumu eğitmek, örgütlemek ve eyleme kaldırmaktır.

Ne yazık ki pek çok alanda yürütülen demokratik toplumu inşa çalışmalarının bu şekilde olmadığı görülmektedir. Eski ERNK tarzı çalışma hayli yaygın ve hatta hakimdir. Halbuki temelinde paradigma değiş-

Cins mücadelesini ise ideolojik mücadelenin en rafine şekli olarak ele alıp yürütmek gerekmektedir. İnsan yaşamında ezen-ezilen, özne-nesne ilişkilerinin çıkış noktası olan cinsler arasındaki ilişki eşit ve özgür temele yani fabrika ayarlarına döndürülemezse, insanlığın yaşadığı hiçbir toplumsal soruna çözüm bulunamaz. Bu yönüyle tüm toplumsal sorunların temel kaynağı cins sorunudur. Tüm sorunlardan kurtulmak da özne-nesne cenderesine alınmış olan kadın ve erkeğin eşit ve özgür temelde tekrardan ilişkileneceği, yaşamı bu temelde kurmasıyla mümkün olacaktır

tersine demokratik ulusun inşasıyla varlık ve özgürlük savaşının aynı anda yürütüleceğini belirtti ve demokratik ulusun inşasıyla savaşmanın doğru orantılı olduğunu söyledi. Yani ne kadar inşa o kadar devrimci halk savaşı, ne kadar devrimci halk savaşı o kadar inşa diyalektiği işlemeliydi. Ama gerçekleşen bu olmadı ve geline aşamada ne yeterince inşa yapılabildi ne de yeterince savaşılabilmiştir. İşte bu kendine göre çalışmadır.

Düşmanın saldırmadığı, rahat koşulların ve imkanların çok fazla olduğu dönemlerde inşa çalışmalarına ağırlık verildi ama bu inşa da kendine göre gerçekleşti. Önder Apo'nun belirttiği öz savunmayı içermedi. Düşmanın hiç saldırmayacağı düsturulla hareket edildi ve tüm inşa öz savunmasız yapılmaya çalışıldı. Düşman yönelince de inşa denilen şeyin pek de inşa olmadığı, düşman saldırıları karşısında tutunamadığı ortaya çıktı. Bu açıdan insanın Önder Apo'nun demokratik ulusun boyutları olarak belirttiği tüm boyutlarda ama esas olarak da soykırım gerçekliğinden dolayı öz savunma temelinde yapılması gerekiyor. Bu yönüyle öz savunmaya dayanmayan bir inşa çalışmasının gerçek anlamda inşa çalışması olması mümkün değildir, kalıcılaşması da mümkün olamaz.

Devrimci Halk Savaşı yeterince verilmeden hiçbir gelişme yaratılamaz

Öz savunma çalışmalarının ise strateji temelinde yürütülmesi gerekir. Kürt sorunu çözme, Kürt halkı için hayati önemdeki siyasi statüyü elde etme ve demokratik ulusu inşa etme Devrimci Halk Savaşı stratejisi temelinde yapılacak çalışmalarla mümkün olacaktır. Devrimci Halk Savaşı yeterince verilmeden ne Kürt sorunu çözülür ne siyasi statü elde edilir ne

bunu gözler önüne sermektedir. Fedailikte zirve olarak tanımladığımız savaşımız bu yönüyle tarihidir, büyük kahramanlıklarla doludur. Ancak fedai çizgide yürütülebilecek bir savaştır. Savaşımızın bir yönü bu olurken, diğer yönü ise yürütülen savaşın Devrimci Halk Savaşı stratejisine yeterince uygun olmamasıdır. Hareketimiz ve halkımız için hayati önemine rağmen hala yürüttüğümüz savaş Devrimci Halk Savaşı stratejisine tam uymamaktadır. Yani savaşan profesyonel gerilla olurken; soykırımcı rejimin düşman olarak görüp soykırımı uğratmaya çalıştığı Kürt halkı henüz savaşın bir tarafı olamamıştır. Hala pozisyonunu askerileşme olarak tanımladığımız ikinci partileşme dönemindeki gibi ele almaktadır. Yani kendisini savaşan bir halk haline getirmek yerine, özgürlük savaşını destekleyen, lojistik imkan sunan bir pozisyonunda tutmaktadır. Ama halkın bu şekilde davranmasının temel nedeni ise halka öncülük eden parti kadrolarıdır.

Öncülük yani parti ve kadro, halkı savaşması gerektiği, zaferin Devrimci Halk Savaşı stratejisi kapsamında verilecek topyekün bir savaş temelinde elde edileceği konusunda yeterince eğitmemiştir. Hala söylemde Devrimci Halk Savaşı varsa da pratikte halkın sunacağı lojistik destek, halkın içinden çıkan milis savaşçıyla bu büyük savaşın kazanılacağı yaklaşımı esas alınmaktadır. İşte bu da stratejiye göre değil de kendine göre çalışmadır. Savaşın bu kadar uzamasının, bu kadar büyük bedeller ödenmesinin, soykırımcı rejimin hareketimizi tasfiye edip Kürt soykırımını başaracağına dair umutlanmasının nedeni işte bu kendine göreliktir. Savaş stratejiye göre yapmamaktır.

Gelinen aşamada üzerinde özenle durulmasından dolayı Devrimci Halk Savaşı stratejisi daha fazla gündem olabilmiş, halkın öz savunma te-

bir deyişle insan varoluşsal olarak politik ve ahlakidir. Yani sıra insanın 'evrenin özeti', 'mikro-kosmos', 'ikinci doğa' vb olduğu yönündeki bilimsel-felsefi tespitler insanın varoluşsal olarak ne denli potansiyelli ve güçlü bir varlık olduğunu ortaya koyar. İnsan ve toplum hakkında yapılmış bu tespitler insan ve topluma egemenlerin yaptığı gibi sıradan ve basit yaklaşılamayacağını ispatlar. İnsan ve toplum varoluşsal olarak güçlüdür ve her şeyi yapabilme kapasitesine sahiptir.

İnsana ve topluma yaklaşımı bu temelde olduğundan Önder Apo insan ve toplum açısından öz yönetim, doğrudan demokrasi kavramlarını ve bunlara dayalı demokratik konfederalizm sistemini insanın ve toplumun doğasına uygun sistem olarak gördü. Doğrudan demokrasinin sistemi olan demokratik konfederalizmin bizim açımızdan yaşanan tüm toplumsal sorunların çözümü anahtarı olması, böylesi bir hakikat rejimine dayanmaktadır.

Tüm bunlar PKK kadrosunun insana ve topluma nasıl yaklaşılması gerektiğini de ortaya koyar. Yani PKK kadrosu egemenlerin yaptığı gibi değil, Önder Apo'nun yaptığı gibi yaklaşmak durumundadır. Yani insandaki ve toplumdaki gücü görmeli ve bunun açığa çıkması için çalışmalıdır. PKK kadrosu yöneten değil, toplumun kendi kendisini yönetmesini sağlayan olmak durumundadır. Zira insan ve toplum ahlaki ve politiktir. O hem bulabilir hem yapabilir hem de kendisini yönetebilir.

Eski paradigmamız devletçi paradigma olduğundan, birinci ve ikinci partileşme dönemlerinde öncü parti tıpkı kendinden öncekiler gibi iktidarı hedeflemekteydi ve toplumu yönetecek olan da parti ve onun kadrosuydu. Ama üçüncü partileşme dönemi böyle olmayıp yeni paradigmaya dayanmaktadır. Bu paradigma

minin olduğu üçüncü partileşme döneminin toplumsal örgütlenmesi KCK'dir. Bu niteliksel olarak farklıdır. Öncü parti ve kadroya, topluma, toplumsal çalışmaya, toplumun örgütlenme biçimine, iktidar ve yönetim olgularına ve daha pek çok konuya ilişkin tespitlerde farklılaşma yaşanmıştır. Bu durumda KCK'yi örgütleme görevi bulunan PKK kadrolarının kaynağında devletçi paradigmanın olduğu eski alışkanlıklarına göre değil, üçüncü partileşme döneminin gereklerine göre çalışma gibi bir zorunluluğu vardır. Aksi takdirde ne kadar koşuturlsa, çalışılsa ve emek verilse de bunun sonuç alması mümkün olmaz. Nitekim mevcut durumda hiç kimse parti kadrolarının çalışmadığını belirtmez. Bu konuda hiçbir parti ve örgütle kıyaslamayı bile kabul etmeyecek düzeyde bir çalışma yürütülmektedir. Ama dikkat edelim, hala örgütlü demokratik toplum; kendi kendini yöneten, kendini savunan, kendine yeten bir toplumsal gerçeklik oluşabilmiş değildir. Yani KCK henüz inşa edilmiş değildir.

Demek ki sorun çok çalışmakta değil, doğru çalışmaktır. Doğru çalışabilmek için de hem örgütsel olmak, yani parti işleyişi temelinde partinin verdiği görevleri parti tarzıyla yapmak hem de zihniyette doğru olmak gerekir. Gerekli zihniyeti de Önder Apo vermektedir. O halde sıkıştığımızda, başımız dara düştüğünde, daraldığımızda, neyi nasıl yapacağımızı kestiremediğimizde dönüp dolaşıp Önder Apo'yu okumalı, Önder Apo'nun ne dediğine ve nasıl yaptığına bakmalıyız. Bunun için de yine kendine göreliği aşmalıyız, zira Önder Apo'nun militanlarının zaten yapması gereken budur.

Toplumsal ekoloji üzerine

İnsanlığın geçmişindeki tüm bilme biçimlerini, bilimsellik olarak sunan tarih anlayışını aşmadan toplumsal gerçekliği tanımak ve tanımlamak mümkün değildir. Onun için öncelikle tüm zihniyet yapılanmalarımızın içine sızmış olan ve kendisini, “gözlem ve deney” sonucuna dayanan mutlak bilme formülü olarak sunan verili sosyal bilim yöntemlerini aşarak ancak toplumsal ekolojinin ne olduğunu anlayabiliriz.

Çünkü sosyal bilim yöntemi olan gözlem ve deney, gerçeği öznesne biçiminde parçaladığından tanımlama ve anlamayı daha baştan anlaşılmaz kılmaktadır. Onun içindir ki sosyal bilim yöntemi gerçeği özne ve nesne ikilemi üzerinden param parça ederek insanlığa sunduğu için birçok yanlış da içermektedir. Sosyal bilimin doğanın kendisini nesne, insanı da doğanın öznesi olarak ilan etmesi insanın her şeye hakim olma istencini yaratmıştır. Geliştirdiği hakimiyet üzerinden insanın kendisini doğanın efendisi kılabilecek olan canlı türü olarak tanımlaması birinci doğa ile ikinci doğa olarak tanımlanan toplumun çatışmasını da beraberinde getirmiştir.

Ekoloji sorunu insan eliyle üretilmiş bir sorundur

Oysa hakikat bir bütündür. Dolayısıyla hakikatin bütünlüğünü yok sayarak doğru sonuçlara gidilemez. Sosyal bilim yöntemi daha baştan bu bölme ve parçalama yöntemiyle oluştuğundan hastalıklı olarak doğmuştur. Tüm canlı türlerinin içinden insan, düşünme yeteneğine dayanarak kendisini “nesne olmaktan çıkarma” ve “Doğanın efendisi” kılma adına saldırmadığı hemen hemen hiçbir şey kalmamıştır. Bu bakımdan doğal yaşam ortamında evcilleştirme kültür bitkileri yetiştirme bakımından diğer canlılardan ayrılarak insansal doğayı yaratmıştır. İkinci Doğa denilen yaratım tamamen insana aittir.

Elbette ikinci doğanın kendisi olan insan, kendi tarihi boyunca ne öğrenmişse hepsini doğadan öğrenmiştir. Korkuyu da sevinç ve kaygıyı da hepsini öğrendiği yer yine insan gibi canlı olan doğanın kendisinden öğrenmiştir. İnsanlığın kendisi, tarihin uzun bir evresinde doğanın ona sunduklarıyla var olmuştur. Bu bakımdan insanlık tarihinin büyük bir bölümünde “toplumsal sorun” diye tanımladığımız sorunlar yoktur. Toplumun kendisi doğayla yaşadığı uyum bakımından zaten ekolojiktir. Toplumun ekoloji sorunu insan eliyle üretilmiş bir sorundur.

Onun için Önderliğimiz; “İlk toplum tarzı doğal akışla uyum içinde, doğru bir anlayışla ekolojiyle yaşamı esas almaktadır. Günümüzde çevre sorununu en büyük tehlike olarak insanlığın karşısına çıkaran, bu temel ilkedeki kopuş gerçeğidir” demektedir. Yani, toplum daha başından

itibaren doğayla kurduğu büyük uyum üzerinden kendisini var edebilmiştir. Hatta salt uyumlanmayı da aşarak insanlık tarihinin uzun bir evresini hiçbir karşılık beklemezsin tüm nimetlerini insana sunan ana olarak görülmüştür. Özellikle doğal toplum zamanının tümünde bir canlı türü olarak insan her şeyi canlı olarak görmüş ve tanımlamıştır. Başkan Apo, insanın doğaya bu bağlılığını; “İlkel komünal toplumda doğayla bağ çocuğun anayla bağı gibiydi. Toplum doğayı canlı olarak algılıyor. Ona karşı olmamak, ondan ceza almamak dinin temel kuralı haline getirilmiştir. Doğa dini ilkel komünal toplumun dinidir. Toplumun oluşumunda doğal bir anormallik ve çelişki yoktur” diye tanımlamaktadır.

Kendi dışındaki her şeyi, kendisi gibi canlı varlıklar olarak tanımlayan doğal toplumun kendisi, önce kendisini yarattı. Nitekim felsefe, doğayla toplumu birbirinden ayırıştırırken “kendi farkına varan doğa” olarak tanımlamıştır insanı. Bu farkını da alet üretmeyle göstermiştir. Korunmak için güvenli alanlarda barınaklar yapmaya, kendini doyurmak için üretim yapmaya başlayarak diğer biyolojik ve maddi evrenden kendisini ayırmaya başlamış, ayırtırdıkça da düşünce sistemi değişmeye ve olgunlaşmaya başlamıştır. Ama buna rağmen doğayla ilişkisini bozmadır. Dolayısıyla insan, neolitik devrim sonuna kadar doğayla uyum içerisinde yaşamını sürdürmüştür.

Başkan Apo bu uyum sürecini tanımlarken şöyle demektedir; “Doğal çevreyle bütünlük sadece ekonomik ve sosyal içerikli değildir. Felsefi olarak da doğayı kavramak vazgeçilmez bir tutkudur. Aslında bu karşılıklıdır. Doğa insanlaşarak büyük merakını ve yaratım gücünü kanıtlarken, insan da doğayı -Sümerlerin özgürlüğü (amargi) anaya (doğaya) dönüş olarak anlamaları düşündürücüdür- kavrayarak kendi farkına varmaktadır. İkisi arasında aşık-maşuk ilişkisi vardır. Bu büyük bir aşk serüvenidir. Bozmak, ayırmak herhalde dini tabirle en büyük günahıdır. Çünkü ondan daha değerli bir anlam gücü yaratılamaz. Konuyla ilintililik anlamında kadın kanamasını

hem doğayla ayrı düşüşün, hem de ondan gelişin bir işareti olarak yorumlamamızın çarpıcı anlamı bir kez daha kendini hissettiriyor. Kadının doğallığı doğaya yakınlığından ileri gelmektedir. Sırlı çekiciliği de anlamını da bu gerçeklikte bulur.”

Neolitik çağın kendisi de dahil olmak üzere insan soyu bu büyük uyuma dayanarak varlığını sürdürme gelmiştir. Özellikle ana kadın etrafında örülen doğayla iç içe yaşam giderek kadın yaratımlarının da güçlenmesine imkan sunmuştur. Ana kadın, doğayı tanıdıkça, doğanın kendisi de ana kadın şahsında adeta insanı anlamaya ve tanımaya başlamıştır. “Bakarsan bağ, bakmazsan dağ olur” sözü belki de en iyi bu gerçeği ifade etmek için üretilmiştir.

Dolayısıyla neolitik çağda varolan birinci doğa ile ikinci doğa arasındaki ahenk, ana kadın etrafında sürdürülen bu büyük uyum, toplumun bağrında şekillenen ve devletin de temellerini oluşturan hiyerarşiyle bozulmaya başlamıştır. Çünkü hiyerarşi, toplumdan sürekli değer sızdırmış ve giderek de iktidarı yaratmıştır. Bu bakımdan hiyerarşi ve iktidar kavramları önce toplumun komünallığına saldırmış, komünalitesini kaybettiği oranda da toplumu, toplum olmaktan çıkarmış, ardından ise tüm gücüyle toplumların yarattığı değerlere karşı saldırıya geçmiştir.

Böylece önce toplumsal doğallığın kendisi parçalanmaya başlanmıştır. Toplum, doğal halindeyken kendisinin dışındaki her şeyle belli bir uyum ve ahenk içerisinde yaşarken, hiyerarşi ve iktidar gibi kavramlarla birlikte toplumsal sorunlar olarak tarif edilen sorunların yavaş yavaş toplumsal yaşamın içinde oluşmaya başladıkları da görülür. Sümerlerde olduğu gibi hiyerarşi ve iktidar kendisini daha üst bir forma taşımak için “Şamandan rahip, bilgeden kral, şeften komutan” yaratarak devleti icat etmiştir. Böylece hem daha fazla değer sızdırma olanağı yakalamış hem de onu kutsayarak toplum içinde hiyerarşi eliyle belli bir gönüllülük yaratmayı başarmışlardır. Hiyerarşinin kendisi bile kutsalın yönetimi olarak “toplumsal olgunun ilk kavramsal ve ahlaksal yönetim

biçimi” olarak toplumun karanlık dehizlerinde yaratılmıştır.

Toplumun ekoloji sorunu bu büyük yıkımın ardından sorun olarak belirmeye başlamıştır. Toplum başından itibaren aslında ekolojiktir. Yani bir bilim dalı olarak insanlığın ekoloji kavramıyla tanışmasından önce de toplum ekolojiktir. Zaten bilim dalı olarak ekoloji, toplumla çevresini inceleyen bir bilimdir. Onun için Başkan Apo'nun deyişiyle, “Doğal toplum, ekolojik toplumun kendiliğinden bir hali olarak tanımlanmaktadır.” Yani toplumun hem kendisinin içinde hem de yaşadığı çevreyle oluşturduğu uyum sorunlarını inceleyen bir bilimdir.

Bu anlamda insanlık tarihinin evrimsel sürecinde ekoloji kavramı yeni tanımlanmış ve toplumla doğa çelişkinin aşılmasında en belirleyici bilimlerden olacaktır. Onun için Başkan Apo, 21. yüzyıl paradigmasını oluştururken “Bu gerçeklerle devrimimize Demokratik ve Ekolojik Devrim demek gerçekçi olduğu kadar özgürlük niteliğinin de bir gereğidir” tanımlamasıyla çok daha anlamlı rol atfetmiş durumdadır.

Zigguratlardan plazalara

Toplumsal ekoloji sorununun derinleşip yaygınlaşmasında en büyük payı kent oluşturmaktadır. Ekolojik toplumun komünal değerler etrafındaki özgür kendiliği parçalanarak oluşturulan kentlere taşıma ön görülmüştür.

Çevreden gasp edilmiş ürünleriyle ambarları dolu, her katı ihtişam yüklü tarihin ilk kentleşmesi Zigguratır. Üst katında tanrılara, alt katı üretkenlere, orta katlar ise ara katmanlara dağıtılmış Ziggurat, aynı zamanda devletin de kendisi olmuştur.

Elbette bu bir anda ön görülen ve tasarlanan bir model değildir. Doğal toplumun en derinliklerinden süzülerek çalınan tüm yaratımların yararlı olanları toplanmış, yararsız görülenler ise atılmıştır. Sümerlerin Uruk'ta kurduğu bu Ziggurat, tarihe yepyeni bir ivme de kazandırmıştır. Doğal topluma karşı bir üst toplum, yani sınıflı, devletli bir toplumun icadı da böyle gerçekleşmiştir.

Dolayısıyla bu toplum modelinin yerleşim alanı da kent olmuştur. Biraz uzun da olsa bu geçiş sürecini Başkan Apo'dan aktarmak gerekiyor. “Bu üst toplumun mekanı kent olmaktadır. Medeni, sivil, uygar toplum da denilen bu mekan insanlığın zihniyetinde olduğu kadar maddi üretim yapısında da büyük devrimci değişiklikler getirmekte, daha doğrusu doğal topluma göre büyük bir karşıdevrimin temelini teşkil etmektedir. Kent-devlet zihniyeti henüz çözümlenmiş olmaktan uzaktır. Akıl düzenini, yazıyı, birçok zanaatı ve sanatı geliştirmiştir. Ancak ne pahasına? Kent devrimi mi, karşıdevrim mi yargısı, üzerinde kapsamlı düşünmeyi gerektirecek kadar önemini halen korumaktadır. Unutmamak gerekir ki, başta büyük tek tanrılı dinler olmak üzere birçok tarihi çıkış, bu yapılanmaya karşı geliştirilmiştir. İnsan soyunu içine soktuğu cendere cennetten çok cehenneme benzemektedir. Daha doğrusu çok azına cenneti sunduğu, ezici çoğunluğa cehennem yaşamı getirdiği günümüze kadarki örnekleri açıklayıcı niteliktedir. Kent-devlet toplumu her bakımdan hakimiyet, mülkiyet ve baskıyı davet eden bir içeriğe sahiptir. Doğal toplum insanını bu düzene alıştırmak kolay olmamıştır. Bir yandan tüm kent insanlarının zihnine korkutucu tanrılarla hükmetmek, diğer yandan kadını baştan çıkarıcı bir araç halinde sunmak -ilk fahişelik- bu sistemin olmazsa olmazlarıdır. Kulluğu benimsetmek günlük denetim kadar ancak bu köklü kurumlarla mümkün olmaktadır. Her iki kurum da köklü afyonlama özelliklerini taşır.

“Kent-devlet toplumunun bu ilk orijinali etrafında oluşan zihniyet yapısıyla üretim yapısı daha sonraki süreçte tüm alanlarda sürekli yetkinleştirilmiştir. Sümer'de doğup kaybolmamıştır. Zincirleme halkalar halinde günümüze kadar erişen yapıdır, bu yapının zihniyetidir. Mısır, Hitit ve Yunan sitelerindeki örnekler bu orijinalin biraz daha değişik versiyonlarıdır. Bu üçlü yapının ilk halka olarak Sümer orijini esas aldığı tarihsel belgelerle gittikçe kanıtlanmaktadır. Bu üçlü halkadan sonraki ilaveler ise Çin, Hint ve Roma halkaları olarak evrenselliğe ulaşacaktır. Amacımız tarih yazma olmadığı için bu süreçleri işlemeyeceğiz. Kanıtlamak istediğimiz husus, devletin teklifi ve sürekliliğidir. Varlık anlamında teklik, zaman bakımından süreklilik devlette çok etkindir. Tekrarlamalara ayrı devlet kuruluşu demek fazla çözümleyici değildir. Aynı özü tekrar tekrar çözmek anlamı geliştirmez, sadece tekrarlar.”

19. yüzyılda bu ulus devletlerle ve endüstriyalizm ile birlikte kent, biriktirdiği aşırı nüfusla kanser uru gibi sürekli büyümüştür. Büyüyen kent, büyüyen ve devasa boyutlara ulaşan sorunlar yumağı demektir. Havasından suyuna, günlük gıdasından ekmeğine kadar insan türünün alabileceği temel gıda alanları

adeta zehirlenmiştir. Sadece bununla da kalmamış, yakılan-yok edilen ormanlarla milyonluk, onlarca milyonluk kentleriyle adeta insanlığın ve doğanın sonunu getirir gibi çoğalan beton yığını kentler habitat üzerinde ağır sonuçlar yaratmış, hayvan ve bitki türlerinde sürekli bir azalmaya neden olmuştur. Çılgınlık düzeyine ulaşmış endüstriyalizmin azami kar hırsı dünyamızı yaşanmaz hale getirmiştir.

Başkan Apo'nun "Gezegenimizin ne kadar kent, insan, fabrika, ulaşım aracı, sentetik madde, kirli hava ve su kaldıracağı hesaplanmadan, azami kar peşinde koşan gözü kara bir gidiş vardır" dediği gibi ortaya çıkan mega kentlerle dünya artık çöp dağlarına dönüşmüştür. Kentlerin bu çılgınca büyüklüğü karşısında kırlar ve köyler bile bu devasa çevre kirliliği karşısında sürekli kriz yaşayan alanlara dönüşmüştür. Dolayısıyla devletli ve sınıflı sistemle oluşan toplumsal krizler kendilerini birer kaosa dönüştürmüşse, çevre ve eko-sitem de sürekli bir SOS işareti vermeye başlamıştır.

Dolayısıyla doğal afet olarak tanımlanan deprem, sel, heyelan gibi yer hareketlilikleri karşısında insan hiçbir zaman kent gerçeğinde olduğu gibi çaresiz kalmamıştır. Doğal toplumun henüz kendini bilme aşamasında bile topluluklar doğal afetlere karşı kendilerini korumak için daha korunaklı alanlar yaratmayı başarmışsalar da en azından "daha korunaklı yerlere" yerleşme çabası içinde olmuşlardır. Nitekim arkeolojik kazıların açığa çıkardığı kazı alanlarından da bunların böyle olduğunu anlayabiliyoruz. İşte Urfa sınırları içinde bulunan "Göbekli Tepe" buna, en anlaşılır cevabı vermektedir.

Basit hayvan sürüleri bile yuva yapacakları yerleri önceden seçmeyi, sürekliliğini koruyup koruyamayacağını yuva yapmadan test etmeyi öğrendiğine göre analitik zekaya sahip insan türünün onlardan daha ileri olması gerekirdi. Büyük bedellerle de olsa ekolojik toplumda bunlar bir biçimde bilince çıkarılmış ve ona göre yerleşim alanları seçilmiştir. Ama sınıflı ve devletli toplum yaratıcıları olan azami kar peşinde koşan bir avuç egemen eliyle dünya tam bir kanserli gibi her gün, her saniye kendi biyolojik denge unsurlarından birisini yok ediyor. Dünya üzerinde insan eliyle yaratılan tahribat bir yana, ozon tabakasında oluşan tahribat nedeniyle artık gezegenin kendisi infilak aşamasına gelmiştir.

Aç gözlü sermaye gruplarının elinde kent, devlet yerleşkesi olduğu kadar köy toplumunun komünal yaşamı da saldırı aracına dönüşmüştür. Bu anlamda kentin tarihi aslında ekolojik toplum olarak tanımladığımız doğal toplumla sürekli bir savaş halinde olmuştur. Doğal toplumun komünal ahlakına saldırarak onu içerden parçalamayı, parçalayarak kendisine çekmeyi sürdürmüştür. Günümüzde köyden kente doğru yoğun gerçekleşen akışta da bu savaşın çok daha görünmez kılınan özellikleriyle karşı karşıya olduğumuzu da belirtmek gerekmektedir. "Uygarlık", "medeniyet" gibi kav-

ramlarla köyden kente doğru bir akış sağlanmaktadır.

Kent, rahat yaşam vaadiyle tuzağına düşürdüğü köy toplumunu uzun bir zaman hazmedemediği için bu savaş hali kentte de sürmektedir. Sınıflaşma, bu savaşta başat rolü oynasa da sınıflaşmaya paralel olarak yoğun bir zihniyet değişimi de kentte yaşanmaktadır. Kentin toplumsal düşünce tarzında hızlandırıcı bir etkisi olmuştur. Ancak bu etki kentin tanınmasıyla da paralel olmuştur. Hiç de vaat ettiği gibi, yaşam alanlarının birer cennet olmadığı anlaşıldıkça cehennem gazabından kurtulmak için arayışlar da başlar.

Nasıl ki, ilk kentin sembolü olan ziggurat, görkemli görüntüsüyle göklere doğru uzanırken etrafında da üreten toplum barakalara yerleştirilmişse, bugünün kenti de aslında

Nedeni açıktır. Ne de olsa Nemrutlar ve Firavunlar da gerek kişi gerek düzen olarak, tanrısal idealar taşıyan birer 'tek' idiler. Evet, hep kâr peşinde koşan sermaye tekellerinin ilkçağda en görkemli örnekleriydiler. Şimdiki kentlerde plazalara çekilen tekellere nasıl da benziyorlar! Tabii ki aralarında özde olmasa da biçimde farklar vardır. Kale ve piramitler tüm görkemliliklerine rağmen günümüz plazalarıyla yarışamazlar. Kaldı ki, sayı olarak hiç yarışamazlar. Toplasanız, tüm firavunlar ve nemrutların sayısı birkaç yüzü geçmez. Ama çağdaş firavunlar ve nemrutların sayısı şimdiden herhalde yüz binleri geçmiştir. İnsanlık eski çağlarda birkaç nemrut ve firavunun ağırlığını çekemedi. Bu kadar inleyip durdu. Peki, tüm çevre ve toplumu çözülmüşe uğratan yüz binlercesinin ağırlığını daha ne kadar çekecek?

gelişim seyri izlemiştir. İnsanın kendi gücünün neye kadar olabileceğini fark ettiği mekandır kent. Güvenlik getirir. Kendine güvenen daha rasyonel düşünür. Düşünce-deki gelişme yeni buluşlara yol açar. Üretim artışının yöntem ve tekniklerini geliştirir. Bunları deneyimleyen insan kenti ışık kaynağı bilmiş ve hep oraya koşmak istemiştir. Kentin tapınak etrafında gelişimi, kendi döneminde tapınağın kutsal akıl ve ruhların toplandığı yer olmasıyla bağlantılıdır. Toplum aklını ve kimliğini burada daha çok keşfediyor, yaratıyor. Kent lehine güçlü varsayımlardır bahsettiklerimiz dediği yerdir kent.

Ama madalyonun öteki yüzünde ise kent, kısırlatılmış güdülerıyla tuzağa düşürülmüş modern köle toplumunun yaşam alanıdır. Kentin doğasında komünallik asla yer bul-

şehirde doğuşunun altında bu gerçeklik yatıyor" demektedir.

Onun içindir ki kent, emeğin değerini düşürerek insanları tümenden kendine yabancılaştırmaktadır. Kentler, kendine yabancılaşmış insan sürülerinin mekanı olarak her hangi bir ahlaki kaygıya girmeden topluma karşı geliştirilen suç alanlarına dönüştürülmüştür. Kentle birlikte doğal toplumun tanımadığı, fuhuş, uyuşturucu, hırsızlık, yağma ve gasp gibi suç türleriyle tanışmıştır. Modernlik adına sunulan her şey aslında bu tür ahlak dışı yaşamı teşvik etmektedir.

Başkan Apo, kentin yeni sömürgeci karakterini "Kentlerin bu yapısıyla toplum gerçekten sosyal kansere yakalanmıştı. Aristo bile on bin nüfuslu kenti tahayyül etmemişti. Yüz bin, bir milyon, beş milyon, on milyon, on beş milyon, yirmi milyon ve hedef yirmi beş milyon nüfuslu kent! Bu, gerçek bir kanser tarzı büyüme değil de nedir? Böyle bir kenti sadece beslemek için orta boy bir ülkeyi çevresiyle kısa sürede yok etmek mümkündür. Bu büyümenin hiçbir mantığı yoktur. Toplumun ve kentin doğasıyla birlikte birinci doğayı tahrip etmekten başka bir sonuç vermeyeceği açıktır. Hiçbir ülke ve çevre, halkıyla birlikte bu büyüklükleri uzun süre taşıyamaz. Çevrenin gerçek yıkım nedeni bu kanser tarzı büyümedir. Artık bir kent kendi ülkesini halkıyla birlikte işgal, istila ve tahrip edip adeta sömürgeleştirmektedir. Yeni sömürgeci güç kenttir; kentlerdeki küresel ticaret, finans ve sanayi tekelleridir, onların üsleri olan plazalardır. Bu plazalardaki eskinin kale ve surlarını aratmayan güvenlik tedbirleri bu gerçeği doğrulamaktadır" diye tanımlamaktadır.

Tarihte kentin bu yok edici sömürücü karakterini ilk hisseden Kürt halkı olmuştur. Beş bin yıllık devlet ve kent geleneği içinde halkımız kentin bu karakterinden hareketle, kentten her zaman uzak kalmıştır. Uzak kaldığı için de bu sömürgeci vahşete karşı her zaman kendisini koruyabilmiştir. Geleneksel halk tarihimizde kentler, ihanetle özdeş kılınmış, dağ ve köy yaşamı özgür alanlar olarak tercih edildiği için bugüne kendisini ulaştırmayı başarmıştır. Kürt için bajari olmaktansa dağılı olmak her zaman yeğ tutulmuştur.

Doğa, bu aç gözlü leviathana daha fazla dayanamayacaktır

Dolayısıyla beton yığınlarına dönüştürülmüş, besleyemeyeceğinden daha fazlası yedirilmiş aşırı nüfusuyla kent şahsında birinci doğa, bu kanserli kentlere artık dayanamaz hale gelmiştir. Kentin siyasal iktidarlar tarafından rant alanına dönüştürülmesi, aşırı nüfusuyla kanser gibi büyüyen tüm bedene yayılması nedeniyle zaten bir patlama aşamasına gelmiş bulunan kent, deprem gibi doğal afet karşısında tam da bir toplum kırım yeridir. Sermaye ve siyasal iktidarlar için

Basit hayvan sürüleri bile yuva yapacakları yerleri önceden seçmeyi, sürekliliğini koruyup koruyamayacağını yuva yapmadan test etmeyi öğrendiğine göre analitik zekaya sahip insan türünün onlardan daha ileri olması gerekirdi. Büyük bedellerle de olsa ekolojik toplumda bunlar bir biçimde bilince çıkarılmış ve ona göre yerleşim alanları seçilmiştir. Ama sınıflı ve devletli toplum yaratıcıları olan azami kar peşinde koşan bir avuç egemen eliyle dünya tam bir kanserli gibi her gün, her saniye kendi biyolojik denge unsurlarından birisini yok ediyor. Dünya üzerinde insan eliyle yaratılan tahribat bir yana, ozon tabakasında oluşan tahribat nedeniyle artık gezegenin kendisi infilak aşamasına gelmiştir.

bu ilk kentten çok farklı değildir. Varlığın ve gücün sembolü olarak inşa edilen gökdelenler, sermayenin de güvenlik alanları olarak inşa edilmektedir. Yani kentin tuzağına düşmüş toplumların psikolojisi üzerinde aşılamayacak, yıkılamayacak güç sembolleri olarak gökdelenler inşa edilmektedir. Bu anlamda inşa edilen bütün kentlerin önceliği sermayenin güvenliği üzerine inşa edilmişlerdir. Onun için kentin biriktirdiği sermaye gücü, kentin şehir planlamasını belirlemektedir. Ordusundan polisine kadar tüm sermayenin koruyucu gücü, "güvenlik" adına kentin her yerine anında hakim olacak biçimde yerleştirilmektedir. Bu anlamda bütün kentler bir savaş sahnesi olarak dizayn edilmektedir.

Doğal toplumla kentin tarih boyu süren savaşları elbette doğal toplum güçlerine kazandırdıkları kadar, kentin sahiplerine de çok şey kazandırmıştır. Örneğin 1800'lerde Avrupa kıtasını boydan boya sarsan ve "1848 Barikat Savaşları" olarak bilinen ezilen ve sömürülen yoksul topluluklarının büyük başkaldırısından sermaye grupları yeni bir kent modeliyle çıkmışlardır. Barikatlara yaklaşip aşamayan egemenler kenti, yeni savaş konseptine göre planlamaya başlamıştır. Düz ve geniş bulvarlar, barikatlara saldırabilecek top atışlarına göre icat edilmiş, yeni kentler, kentte esir alınmış toplulukların olası başkaldırılarını bastırmaya uygun hale getirilmiştir.

Başkan Apo'nun "İnsanlık tarihinde kendi kale ve piramitlerine çekilen Nemrutlar ve Firavunların akıbetine ilişkin çok şey anlatılır.

Yol açtıkları bunca savaşın, işsizliğin, açlığın, yoksulluğun neden olduğu acıları ve ahları nasıl dindirecek?" dediği gibi kent, toplumsal sorunların temel zemini olmuştur.

Kent, doğal topluma yöneltilmiş bir savaş aracıdır

Doğal toplumun yaşam biçimi komünaldır. Dolayısıyla ekolojik toplumun da yaşam alanı köydür. Köy toplulukları, içinde bulundukları doğal çevreye en uyumlu topluluklardır. Neolitik toplum yaşamından bu yana yarattığı tüm birikimleriyle; kentten ve endüstriyalizmin azami kar hırsından koruduğu organik bitkileriyle, evcilleştirdiği hayvanlarıyla birlikte muazzam bir uyum içinde varlıklarını sürdürmektedirler.

Elbette sömürü aygıtı olan devlet gibi kentin de ikili karakteri vardır. Bir madalyonun iki yüzü gibidir. Birinde ürettiği arza göre talep yaratıp sömürüyü derinliğine ve genişliğine yaymak; diğerinde ise kamusal yararlılık olarak kendisini tarifleyip güçlendirmektir. Onun içindir ki, ilk kentin tapınak etrafında doğması gibi her kentte de kamusal alan aygıtları olarak ibadethaneler, okullar ve hastaneler de vardır. Başkan Apo'nun "İnsanlık köy inşa etmek kadar kent inşa etmenin de toplumun doğasına uygun olduğunu düşünmüş ve uygulamıştır. Kent toplumsal zekanın yoğunlaştığı mekanların başında gelir. Kent insandaki zeka yeteneğini tahrik eder, açığa çıkarır. Akıl kentle oldukça bağlantılı bir

mamıştır. Onun için kent, "yeni yaşam" şatafatıyla sürekli kısırlattığı güdü ve duyguların köle kampları gibidir. Toplamların ana kadın etrafında oluşturduğu komünal ve doğal yaşam birliktelikleri parçalanarak yalnızlaştırılıp sermayenin emrine verilmiş köle topluluklarının yaşam alanlarına dönüşmüştür.

Kentle birlikte toplumlar, doğallında olan tüm alile, kabile, aşiret ve ulus kimliklerinden arındırılarak işçi, memur gibi sermayenin ihtiyaçlarına göre eğitilmekte ve hazırlanmaktadır. Aslında bununla ulaşmak istenen ve amaçlanan komünal yaşam etrafında örülmüş olan toplumun ahlaki değerlerini aşındırarak yaratmak istedikleri bencil, bireyci, asosyal yoz insan türünü oluşturmaktır. Dolayısıyla doğal toplumun yaşam alanlarına dönük sürdürülen bu ahlak dışı savaş sonucunda köyden kente doğru sürekli bir akış sağlanmıştır. Kent, zamanla bu akışı karşılayamaz duruma gelmişse de sermaye grupları bundan daha güçlü yararlanmayı da becermiştir. Yani kent, biriktirdiği emek gücü sayesinde emek değerini düşürmenin de bir aracı olarak kullanmıştır.

Kent, yığıldığı bu nüfus yoğunluğuyla devlet için kolay sömürü alanı oluşturmıştır. Başkan Apo, buna "Devlete fazlayı derleme örgütü demek daha anlamlı olabilir. Şehir buna da uygun mekandır." derken bu gerçeği ifade etmektedir. Dolayısıyla Başkan Apo, "Kabile ve köy toplumunda son derece güçlü bu tür ilişkiler. Kabile ve köy yapısı buna el vermez. Devletin

aşırı nüfus biriktirmiş kent, doğal seleksiyon yeri olarak görülmektedir.

Elbette kentlerin bu hale gelmesinde iktidarların büyük payı bulunmaktadır. Özellikle her şeyi rantla dönüştürmüş iktidarlar için bu bir anlamda kendini yenileme ve güçlendirme imkanı da yaratmaktadır. Siyasal iktidarların rant ilişkisinden kaynaklı olarak kendi bilim etiğini ve ahlakını yitirmiş bilim insanlarının da bunda büyük rolü vardır. Başta da vurguladığımız gibi, esas olarak sosyal bilimin özgürlük ahlakından yoksunluğu dünyayı atom bombasıyla tanıştırmıştır.

Sadece atom bombası da değil, aslında günümüz bilim ve tekniğin ahlak yoksunluğu, onu öyle bir yetkinleştirmiş ki, sadece afetlerin zamanını bilememektedir. Diğer her şeyi bilinebilir hale getirilmiştir. Örneğin jeoloji mühendisleri bir deprem alanının yani fay hattı denilen kırılma noktalarının hemen hemen hepsine bilgi olarak sahip bulunmaktadırlar. Bu bilgiye göre yerleşim alanları seçilse deprem önlenemez ama depremin zararları engellenebilir konumdadır. Ama iktidar aygıtları bu noktada tamamen rant ve kar üzerinden hesap yaptıkları için bu konuda önlem almamaktadırlar.

Örneğin bir Japonya, “başka bir Japonya mümkün değil” dediği için tüm inşasını depreme göre gerçekleştirmektedir. Bunu yapmasa ne sermaye gruplarının kendilerini sürdürmeleri ne de sermayenin sıcak pazarı olarak tuttuğu halkı yaşamını idame ettirebilir. Japonya onun için toplum olarak kendisini depreme göre inşa etmiştir.

Dünyanın bu somut örneğine rağmen birkaç on yılda bir deprem yaşayan ülkelerin bu kadar büyük felaketle karşılaşması zaten anormal bir durumu ifade etmektedir. Özellikle Türkiye gibi insan ve toplum merkezli olmayan devlet yapılanmaları için bu felaketlere adeta davetiye çıkarılmaktadır. Son felaketin vurduğu kentlerden biri olan Malatya buna net bir örnektir. Malatya, 12.146 km kare yüz ölçümüne sahiptir. Ama aynı Malatya’da şu an itibarıyla 1074 tane yeraltı maden işletmesi bulunmaktadır. Tıpkı okyanuslarda denenilen nükleer silahların tsunami olarak dönmesi gibi, her şantiye her gün yeraltındaki patlamalar demektir. İçerden sürekli kanser gibi büyüyen, dışardan ise sürekli kuşatmaya alınan bir kent. Felaketin kendisi bu değilse başka neye felaket denilebilir ki? Neredeyse her kilo metre karesine bir şantiye demek bu. Bundan daha büyük bir felaket olamaz her halde.

Türk sömürgeci soy kırım rejimi için bu tür felaketler süreklileşmiş felaketlerdir. Nitekim Maraş merkezli deprem demografik yapısı gereği sürekli faşist devletin saldırısı altında bulunan bir hatırı. Maraş, Adıyaman, Malatya Kürt toplumunun Toros-Zağros altın üçgenini oluşturan en eski yerleşim alanlarından biridir. Maraş, Adıyaman, Malatya kentleri demografik olarak Kürt Alevi toplumunun yoğun bulunduğu bir alandır. Buna bir de Arap Alevilerinin yaşam alanı olan Hatay eklenince tam da

faşist siyasal rejimin gerçekleştirmek istediği katliamlara deprem, “allahın lütfu” olarak eklenmektedir.

6 Şubat depreminden sonra yaşananlar da bu gerçeği yansıtmıştır. Jeoloji Mühendisleri Odasının geçen Temmuz ayında yayınladıkları raporda depremin büyüklüğü ve merkez üssü zaten açıklanmıştı. 6 Şubat depremi, biraz bilim ahlakı ve etiğine sahip uzmanlar tarafından öyle fazla afet olarak tanımlanmamıştı. Çünkü afet insan iradesinin dışında bir hareketlilik. 6 Şubat depreminin hareketliliği aylar öncesinden bilinmesine rağmen hiçbir önlem alınmamıştır. Bırakalım önlem almayı, bilerek deprem felaketinde kurtarma çalışmalarını bile geciktirmiş, felaketin boyutlarını güçlendirme çabası içinde olunmuştur.

Dünyanın neresinde olursa olsun bu tür büyük felaketler karşısında bütün devletler felaket alanını afet bölgesi ilan ederken, faşist sömürgeci Türk devleti OHAL ilan etmiştir. Bununla sömürgeci faşist soykırım rejimi olarak AKP-MHP iktidarı bu büyük felaketten bile 4. Nesil afet ilanıyla rant devşirmenin çabası içinde olmuştur. 6 Şubat depreminde ilginç bir gelişme daha olmuş, NATO Genel Sekreterliği sömürgeci soykırım rejiminden önce seferberlik çağrısında bulunmuştur.

Bu çağrı, depremi bile Kürt soykırımının bir devamı olarak kullanmak istediklerini apaçık göstermiştir. Kurdistan’ın dağıtımını NATO bombalarıyla bombalayan faşist rejimin, NATO ile nasıl bir kirli ortaklık içinde olduklarını da yansıtmaktadır. Bu kirli ortaklıkla yürütülen soykırım savaşında ülkenin her şeyini savaş finansmanına kullanan AKP-MHP faşizmi tam da batağa saplanmışken, deprem yardımlarını savaş alanlarında kullanabileceği bir can simidi olarak görmüştür.

Nitekim Erdoğan, bu faşist rejimin başı olarak muhalefete yönelik “bir merminin kaç lira olduğunu biliyorlar mı” derken; ardından gelen çömezleri savaşta kullandıkları “akıllı bir roketin tanesi 400 bin dolar ile 1,2 milyon dolar olduğunu” övünerek anlatıyordu. Bu kadar ağır mali yıkıma neden olan bu soykırım savaşında kullandıkları mermi ve bombaların hesabını yaparken insan ve insana ait olan her şeyi unut-

tukları depremle birlikte çok net açığa çıkmış bulunmaktadır.

Sömürgeci soykırım rejiminin kendisinde insanlık bitmiştir. Ne doğa ne de insanlık bu leviathanlara tahammül edemez duruma gelmiştir. Onun için Başkan Apo’nun “*Yeni demokratik-ekolojik arayış rijit, kesin sınıf, ulus ve devlet kategorilerinden hareket etmez. Umudunu salt geleceğe taşımaz. Kuru bir geçmiş inancına da dayanamaz. ‘Tarih ve gelenek neyse, günümüz ve gelecek odur’ büyük ilkesine göre düşünme ve davranmayı bilmek gerekir. Tarih ve geleceği ne kadar doğru biliyorsan, bu tarihi içselleştirdiğinde, üstüne ekleyeceğin kadar günümüzü ve geleceği değiştirebilir, dönüştürebilirsin. Değişim ve devrimin altın kuralı, büyük harfle yazılan bu formülün uygulanmasından geçer*” derken, devrimin de anda yaşanması gerektiğini söylemiş olmaktadır. Geçmiş ve gelecek şimdidedir.

Dayanışma özgürleştirir

“Hiç şüphesiz kentin bu durumundan sınıfsal iktidar ve devletsel yapılar sorumludur. Kentin müthiş rantı onları amansız barbar haline getirip kent canavarlığını (yeni Leviathan’ı) yarattı. Bundan tümüyle kent halkının, toplumunun sorumlu tutulamayacağı açıktır. Ama kurunun yanında yaş da yanıyor. Varoşlar, kentin ‘yeni Hristiyanları’ bir yol bulmak zorundalar. Yoksa Neron’lardan daha tehlikeli binlerce Neron tarafından yakılmaktan beter halleri yaşamaya mahkumlar. Sınırlı ölçüde kalmış kent güzelliğini, ahlak ve aklını kurtarmayı düşünmek gerekir. Her toplumsal proje, merkezine artık kent kaynaklı sorunları (çoktan hastalık haline geldiler) almak durumundadır. Tüm toplumsal ve ekolojik sorunlara ancak bu çerçevede anlamlı çözümler geliştirebileceğimiz asla göz ardı edilemez. Dünyanın ve toplumun çöküşüne gitmesi için başka nedenler aramayalım, yalnızca kent kaynaklı olan sorunlar daha şimdiden bu rolü fazlasıyla oynuyorlar.”

Nasıl ki, sömürgeci soykırım rejimi depremi “allahın bir lütfu” olarak görüp ona sarılarak halkımızı cezalandırıyorsa, Başkan Apo’nun söylediği gibi varoşların yoksulları

olarak bir yol bulmak zorundayız. Hemen belirtmek gerekir ki yol aslında bulunmuştur da. Yirmi beş yıla yakındır, sömürgeci soykırım rejiminin ağır baskı ve denetiminde gerçekleştirilen sınırlı birkaç belediye deneyimi yolu göstermiştir. Örgütlü toplum devletin bütün yalnızlaştırma ve böylece denetiminde tutmak istediği engelleri de aşarak insana ve insanlığa temas etmeyi başaramıştır.

Kurdistan halkı, en ağır savaş koşullarında bütün kentleriyle birlikte hızla örgütlenerek deprem bölgesine en erken ulaşan halk olmayı başarmıştır. “Kentimizi de kendimizi de kendimiz yöneteceğiz” diyerek çıktığı yolda böyle bir başarının da sahibi olmuştur. Onun için başka yollar aramaya gerek olmadığına inanıyoruz. Halkımızın bu başarısı etrafında güçlü örgütlenme ağları oluşturulur ve harekete geçirilirse, düşmanın gerçekleştirmek istediği demografyayı bozarak tamamlamak istediği soykırımı engelleyebiliriz.

Yine Başkan Apo’nun söylediği gibi; “*Kentlinin zaten pek gelişmeye asaleti daha doğmadan kadükleşti. Modernlik, modalık gösterimleriyle gerçek canavarlığını gizlemek istiyor. Asıl barbar (faşizm, soykırım, sınırsız kültürkırım, nihayet toplumsıkırım) kenttir. Eski barbarlara (Göçmen kabilelerin barbar olduklarına hiç inanmıyorum) rahmet okutturan her tür barbar kişi ve grup (spor fanatiklerinden çılgın partilerin içi boş müzik gruplarına, imhacı bürokrasiden piyasa vurguncularına, ahlakın hiçbir ilkesine bağlı olmayanlardan robotlaşmış olanlara kadar sanal, simülakr, hayalet çılgınları, medyakeş toplum) artık kır merkezli değil kent merkezlidir, bizzat kentin kendisidir.*

“*Modern çağın Babil’leri (Babil’e yazık, çünkü yıkılana kadar soylu ve kutsaldı. Yozlaşma sınırlıydı) yaşanıyor. Sonunun nasıl geleceği kestirilemez. Ama gezegenimizin bu dünyayı (kendisine ihanet eden, ekolojisini imha etmekte kararlı ucube dünya) taşıyamayacağını tüm bilimsel veriler göstermektedir. Tekrar kıra taşınmalar da, her bakımdan da çok hastalıklıdır. Kent toplumunun ‘toplumsıkırım’ sınırında seyrettiğini çok iyi kavramak gerekir.*” Halkımızı kendi güvenli topraklarında yeniden

inşa edeceğimiz ekolojik köy-kent projeleriyle yaşatabiliriz.

6 Şubat depremi göstermiştir ki, halkımızın içinde yaşadığı şehirler aşırı nüfusuyla tam bir kanser alanıdır. Onun için kentlerimizin acil tedaviye ihtiyacının olduğu gerçeğinden hareketle depremi de doğanın bir uyarısı olarak kabul edip yeni yerleşim alanlarımızı tarım ve üretim arazilerimizi de yok etmeden ekolojik köy-kent projeleri geliştirmek zorundayız. Böylece faşist iktidarların rant alanlarını da yok edebiliriz.

Halkların söz ve karar gücü olabilmesi için deprem alanlarında acil kent meclisleri oluşturarak deprem mağduru halkımızın acılarını hızla sağıltmak gerekiyor. Sömürgeci soykırım rejiminin rantçı “yeniden inşa” projelerinin esas olarak gelecekteki mezarlarımız olduğu bilinciyle hareket edip halkın kendi meclislerinin yapacağı zemin etütlerini esas alarak bilimin ve yaşam tecrübelerinin ışığında yeni yaşam alanlarımızı veya yerleşim yerlerini seçmek gerekmektedir.

Özellikle depremin üs bölgesi olan Pazarcık’tan itibaren Hatay’da Amik ovasıyla birleşen İslahiye Ovasını da özgürleştirip insanlığın cennetine dönüştürmek gerekmektedir. Tarihten de biliyoruz ki ilk tarım devrimi de Kürtlerin ataları tarafından bu coğrafyada gerçekleştirildi. Yukarı Mezopotamya’nın bolluk ve bereketinin destanları bu coğrafyada oluşturuldu. Neolitik toplumun ana kadın etrafındaki yaratımlarının tümü burada yaratıldı. Ama tarihin trajedisi, insanlık uygarlığı buradan çalıp gitti ve o kutsal coğrafya insanlıktan tekrar kendi yarattığı değerleri yine bu topraklarda yeşertmeye adaydır.

Bu nedenle başta ekoloji hareketleri olmak üzere yüreğinin en küçük noktasında özgürlük düşü olanların hızla kendisini İslahiye ovasına ve o ovanın etrafındaki halklarla özgürlük düşlerini yenilemeli ve geleceğe ilişkin ne umut ediyorsa orada inşa etmelidir.

“*Özcesi, Kurdistan halkının demokratik çözüm projesi heyecan veriyor. Kürtler nasıl ilk Sümer sınıflı ve devletli toplum uygarlığının gelişmesinde ana (neolitik) kaynak rolünü oynayıp tarihe dev bir katkı bulundularsa, günümüzde de aynı alanda, gelişmiş son ‘ABD vahşi uygarlık’ güçleriyle kendi öz demokrasi deneyimlerini ilişki ve çelişki içinde geliştirmeye çalışıyorlar. Yeni bir Helen sentezinde Ortadoğu’nun kimliğini dokuyorlar. ‘Kürt Teşisi’ dönecek ve Ortadoğu’yu demokratik uygarlık çağına ulaştıracaktır. Bize düşen, ‘Yeni Gılgamış ve İskenderlere’ kul olmadan, bu sefer uygarlığa halkların efendisiz katılımlarının umut kaynağı olabilmektir. Evrensel özellikleri bağrında taşıyan, ‘halkların demokratik ve ekolojik uygarlığının’ şafak vaktinde, aydınlığın ilk ışıklarını bu kez de ilk olarak çakabilmektir*” diyerek Başkan Apo, hepimizi demokratik ve ekolojik uygarlığın şafak vaktine çağırıyor.

HBDH

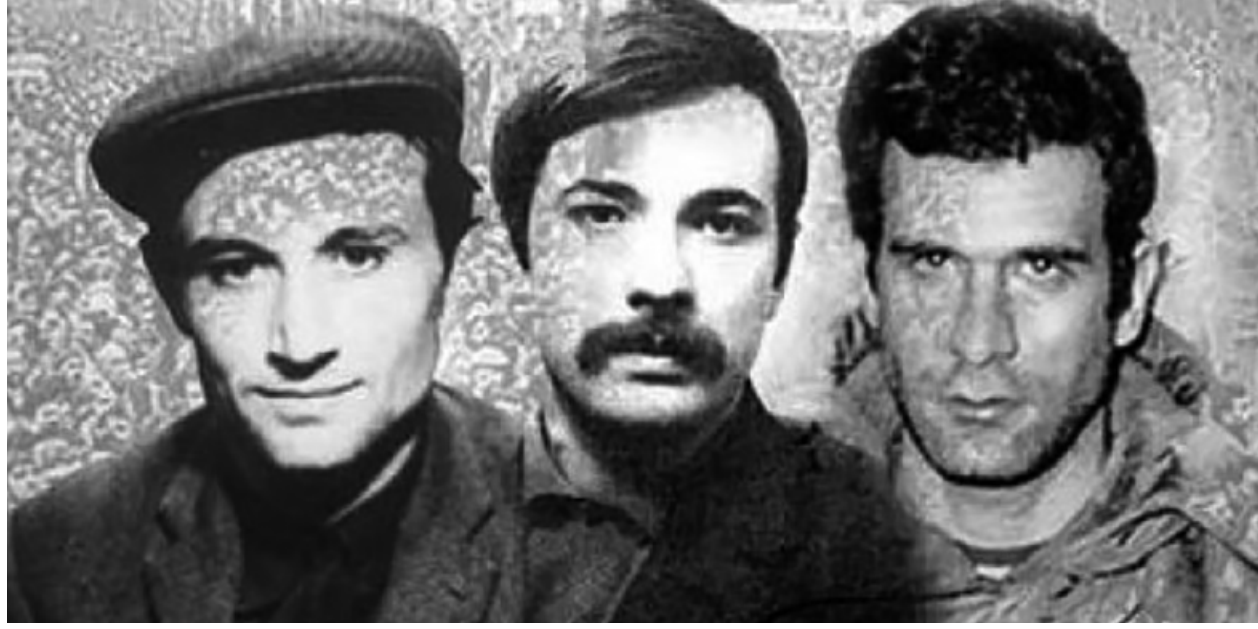
TÜRKİYE HALKLARININ DEMOKRATİK SOSYALİST DEVRİM İTTİFAKIDIR

12 Mart tarihinde ilan edilen HBDH, devrimci gençlik hareketinin önderlerini tasfiye eden darbeye karşı gecikmiş de olsa tarihsel bir cevap olduğunu gönül rahatlığı ile belirtebiliriz. Şüphesiz aradan geçen 45 yıl boyunca Türkiye’de devrimci hareket durmamıştır. Fakat devrimci önderlerin katledilmesinin çok ağır bedelleri olmuş, devrimci hareketler parçalı, dağınık çoğu zaman var olan fırsatları değerlendiremeyen bir konuma düşmüştür. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin son mesajları ise adı bile yasaklanan Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile Türkiye devrimci mücadelesinin birlikte yürütülmesi ve sonuç alacağına yöneliktir. HBDH, devrimci önderliğin son nefeslerinde dile getirdikleri bu hakikati yüksek bir bilinç, sarsılmaz bir irade ve aynı onlar gibi fedai bir cesaretle pratikleştirme kararlılığı olarak şekillenmiştir.

Hêlîn Ümit

Ortadoğu’da özellikle de üzerinde yaşadığımız Kurdistan ve Anadolu coğrafyasında baharın gelişine hep büyük umutlar yüklenmiştir. Bunun tarihsel bir temeli olmalı, toplumsal hafızada ilk cemenin havaya düşmesi sadece toprağa bereketin gelişi değil toplumsal canlanışın, hareketliliğin, bir araya gelişlerin, dayanışmanın, zorluklara karşı birlikte durmanın habercisi olarak görülmüştür. Binlerce yıla dayanan toplumsal hafıza, asla yarılmayan duygusal zeka ve gözlem gücü ile kutsallıklarını oluşturmuştur. İşte Mart ayı ve bu ay içerisinde yakın tarihimize de damgasını vuran olayların böyle bir bağlantısının olduğu tartışmasızdır. Dikkat edilirse baharın bu ilk ayı toplumsal mücadeleler açısından derin izler bırakan olaylarla dopdoludur. Ana kadın kültürünün takviminde bu aya verilen önem, bereket törenleri, kutsal birliklikler çeşitli ritüellerle günümüze kadar ulaşmıştır. Erkek egemenliğine, zulmüne ve yalanına dayalı uygar dünya, bu gerçekliği sürekli baskılamış ve mümkünse ortadan kaldırmaya çalışmıştır. Belki de bu nedenden ki toplumsal çatışma ve uygarlık tanrılarının kılıcını kuşanan yerdeki temsilcileri baharın bu toplumsallaştırıcı etkisini katliamlarla engellemek, ortadan kaldırmak istemişlerdir. Bu yorumu şunun için ifade ediyorum. Mart ayında biriken bu kadar gelişme bir tesadüf olmaz. Toplumlar açısından evrensel yaşam ve ölüm döngüsünün tamamlanarak yeniden yaşama dönüşün takvimini içeren bir zaman diliminde bu kadar saldırının olması gerçekten tesadüf müdür? Anlamalı insan yaşadığı zamanlara da anlam verebilendir. Mekan ve zamandan muaf bir var oluş hele hele toplum ve insan var oluşu düşünemediğimize göre anlam gücümüzü zorlamalıyız. Bu temelde 2023 baharını 8 Mart’ta kadınların ‘Jin, Jiyan, Azadî’ kavramlaştırması ile karşılaması temelinde selamlıyor, 21 Mart Newroz’unu binlerce şehidin oluşturduğu ateşten köprüde yürüyerek özgürleşen halkımıza kutluyorum.

2023 yılının baharını da ancak mitolojik anlatımlarla izah edebileceğimiz korkunç bir yıkım sonrası karşıladık. Adeta zalim bir tanrı toprağı ikiye böldü ve insanları tüm değerleriyle hallaç pamuğu gibi havaya savurdu, böldüğü toprağın içine gömdü. Toplumsallığın ilklerinin yaşandığı ve insanın insan olduğu bu coğrafyada binlerce yıldır tekrar

eden bir doğa olayında bu kadar ağır bir yıkımın, can kaybının yaşanmasının sebebi bu mekanı yurt edinenlerde değildi elbette. Her türlü kutsallığa temel teşkil etmiş, bereket ve sevgi dolu yaşamın inşa edildiği bu güzelim yurtda da hiçbir sorun yok. Toplumsal sorunlara kaynaklık eden iktidar gerçekliği oluyor. Toplum hafızasız ve kendi doğasını oluşturan olgulardan koparak çaresiz kılan, toplumsal akılda yol açtığı sapmalarla yolunu kaybettiren, maddi ve manevi tüm değerlere kölecî, mülkiyetçi devlet formları ile hükmeden iktidar, yaşananların tek ve gerçek sorumlusudur. Bu vesileyle bir kez daha 6 Şubat’ta gerçekleşen deprem felaketini anıyor, güçlü sonuçlar çıkararak doğru toplumsallaşmanın gerekçesi haline getireceğimizi belirtiyoruz. Newroz ruhuyla özgür halk olarak gerçekleştirdiğimiz inşayı, demokratik uluslaşma süreci ile sisteme kavuşturacağız.

HBDH halklarımızın öz özgürlük sistemini geliştirme hareketidir

Halkların Birleşik Devrim Hareketinin 8. Kuruluş Yılı Dönümü’ne bu tarihsel ve güncel gelişmeler ışığında bakmak ve değerlendirmek gerektiği açıktır. Gerçekten halkların birlikte mücadele etmesine en fazla ihtiyaç duyduğumuz bir gerçekliğin içindeyiz. Türkiye ve Kurdistan halkları, cennet olarak insanlığın hafızasında yer alan bir coğrafyada azap içinde yaşıyor. Her geçen gün bir karabasan gibi akla hayale gelmeyen bir siyasi, askeri, ekonomik, kültürel ve sosyal kabusu yaşam diye göğüslemeye çalışıyor. Çare diye önüne sunulan tüm çözümler yaşadığı sorunlara cevap olmadığı gibi başta ulus devlet olmak üzere milliyetçi, dinci ideolojilerin ağır etkisi

ile sorunlarının daha da ağırlaştığını ciddi bir çaresizlikle karşılıyor. Bu kendi ‘iyisini, doğrusunu ve güzelini’ kaybetmiş, ahlaki-politik tablo karşısında nasıl yeniden toplumsal faydayı, yararlılığı, üreticiliği ve yaratıcılığı açığa çıkaracağını bilemeyen gerçekliğimize en radikal yanıt oluşturan bir devrimci çıkıştan, Halkların Birleşik Devrim Hareketi’nden bahsediyoruz. Üzerinde yaşadığımız mekanları birer cehenneme dönüştüren, zaman gibi oluşturuca, inşa edici bir olguyu her geçen en yıkım ve acı ile yoğuran Türk ulus devletinin radikal değişimi için oluşturulan bir hareketten bahsediyoruz. Bu vesileyle HBDH’nin kuruluşunda eşsiz emeklere sahip olan büyük şehidimiz Delal Amed yoldaşı ve yine her türlü riski göze olarak HBDH’nin gelişimi için ağır savaş koşullarında bir saniye bile durmayan Sinan Dersim yoldaşı saygı, sevgi, özlem ve minnetle anıyoruz. Anılarına bağlılığın gereği olarak Halkların Birleşik Devrim Hareketi’nin devrim ve mücadele programını hayata geçirmedeki ısrarımızdan vazgeçmeyeceğimizi, halk ve hareket olarak her türlü fedakarlığı ve emeği sarf etmekten çekinmeyeceğimizi bir kez daha belirtiyoruz. Başta bu yoldaşlarımız olmak üzere Ulaşların, Alperlerin, Aynurların, Baranların ve Ahmetlerin başlattıkları ve geliştirmek için titizlikle, büyük bir disiplin ve cesaretle adım attıkları Halkların Birleşik Devrim Hareketi, faşizmin her türden gerici ittifakına karşı halklarımızın kendi öz özgürlük sistemlerini geliştirmenin umut hareketi olmuştur. Yoldaşlık, bayrak yarışı gibi bir mücadele ve şehidin kaldırıldığı özgürlük bayrağını asla yere düşürmemektir. Bu temelde 9. HBDH yılında, mücadele pratiğimizle Türkiye ve Kurdistan halklarının devrimci ittifakının, ilk yılların hasasiyetlerini, kırılganlıklarını, bilin-

mezliklerini aşarak sadece halkların değil devrimci sosyalist örgütlerin de gerektiğinde ayrı ama en vazgeçilmez konularda birlikte mücadele edebileceğinin en güzel örneğini açığa çıkarmış olmanın gururunu, onurunu yaşıyoruz.

Devrim bir örgütlenme ve ittifak sorunudur

Tüm devrimcilerin çok iyi bildiği bir gerçeklik vardır. İdeolojik-politik çizgilerinde farklılıklar olsa da tüm devrimciler, sosyalistler usta Lenin’in ifade ettiği örgüt konusunda hem fikirdir. Önder Apo, iktidar ve devlet odaklı toplum paradigmalarına yönelik çözümlemelerini gerçekleştirir ve bunları reddederken Lenin’de olduğu gibi ‘örgüt, örgüt, örgüt’ ilkesinin, özellikle özgürlük mücadeleleri ve ezilenlerin kurtuluşunda vazgeçilmez olduğunu vurgulamaktadır. Örgütlenme sorunu bu anlamda tüm stratejik Önderlerin üzerinde bıkıp usanmadan yoğunlaştıkları konu olmuştur. Güncel olduğu kadar tarihsel bir sorundan bahsediyoruz. Ellerinden her şeyi alınmış geniş kitleler nasıl bir araya getirilecek ve var olacaklar? Yazımızın konusu olmadığı için bu tartışmayı farklı şekillerde sürdürmenin önemini belirterek geçiyorum. Fakat konumuzla bağlantısı Türkiye ve Kurdistan halkları başta olmak üzere dünya halklarının, ezilenlerinin, yoksullarının, kadınlarının, işçi ve geniş işsiz topluluklarının kapitalist sömürü sistemi altında örgütlenme sorunlarının azalmadığı, arttığı tespittir. En az 5 bin yıllık bir geçmişi olan iktidar oluşumlarının ve devletçi geleneğin günümüze kadar yetkinleşerek getirdiği en klasik ama bir o kadar da etkili politikası ‘böl-yönet’ olmaktadır. Toplum, bir araya gelerek kendi öz örgütlerini kurdukça sömürü mekanizmaları asla rahat çalışmaz.

Neo-sömürgecilik politikalarının tavan yaptığı finans kapital çağında iktidar ve sömürü güçleri kendilerini başta devlet kurumları olmak üzere her düzeyde katı örgütlenmelere kavuşturur ve kendilerine bağımlı bürokrasiyi dev gibi büyütürken toplumlar atomlarına kadar parçalanmışlığı yaşamaktadır. Burjuva yaşam özemleri sanki olabilir gibi özgürlük ölçülerinin yerine geçirilmekte ve toplum sahte hayallerle, içi boş beklentilerle ve yine ‘spor, seks ve sanat’ endüstrileri ile manipüle edilmektedir. Sadece birkaç özelliği ile dikkat çektiğimiz bu gerçeklik, özgür, eşit, ‘herkesin ihtiyacına, herkesin emeğine göre’ olacak adil bir sosyalist yaşam için örgütleri daha ciddi bir şekilde mücadele sorunları ile yüzleşmeye çağırıyor. Günümüzde ütopya bile diyemeyeceğimiz bir duruma düşürülen ‘sosyalizm’ yani toplumculuk ideolojisine yeniden can suyunu vermek ve yeşertmek gerekir. Sadece modern zamanlarda değil insanlık tarihi kadar eski olan demokratik komünal değerlere bağlılığımızı bunu şart kılmaktadır. Ağaç benzetmemizi sürdürürsek, sosyalizm ağacı tüm saldırılara rağmen ayakta kalmış ve direnmişse bu tarihsel toplumla kurduğu bağ ile mümkün olmuştur. Güncelde bu ağacı büyütmek ve yeşil kalmasını sağlamakla görevli devrimcilerin görevlerine yeterince sahip çıkmamasının getirdiği sonuç, kendisinden beklenen ürünü, meyveyi, çiçeklenmeyi yeşertememesidir. İşte tüm bu nedenlerle devrim bir örgütlenme sorunudur. Sadece toplumların örgütlenme sorunu değil devrimcilerin kendilerini örgütleme ve ittifak sorunudur.

Türkiyeli devrimcilerin Kürt halkının meşru mücadelesinin yanında yer alması ölçü haline gelmiştir

Bu durum, Türkiye’deki devrimci mücadele için ele alındığında çok daha geçerli olmaktadır. 2023 yılıyla birlikte Cumhuriyetin 100. yılını karşılıyoruz. Bu süreç devrimci demokratik güçler açısından da birçok yönüyle değerlendirmeyi gerekli kılıyor. Dünya sistemi olan kapitalist sömürü sistemine tam bir bağımlılık içerisinde var olan ve günümüze kadar da bu sisteme sunduğu katkılarla önemini gösteren bir ulus-devlet olgusunun kurumuş olduğu tartışma götürmez bir gerçekliktir. Dikkat edilirse I. Dünya Savaşı sonrası inşa edilen bölgedeki ulus devletler, örneğin Irak ve Suriye yı-

kimla, birçok Arap devleti uygulanan neo liberal politikalarla teslim alınmıştır. İran'ın geleceği meçhuldür. Kafkaslar ve Balkanlar'da çelişki ve çatışmalar durdurulamamıştır. Bölge halkları kapitalist sömürü sisteminin politikaları ile tam bir kuşatılmışlık yaşarken uluslararası güçler, emperyalist yapılar gerek ulusal gerekse küreselci kanatlarıyla Türkiye'de sistem değişikliğini değil iktidar değişikliklerini bile göze alamamaktadırlar. Bu durum Türkiye'deki devrim sorununun hiçbir coğrafyadaki gibi değerlendirilemeyeceğini gözler önüne sermektedir. Jeo-stratejik, jeo-politik gerçekliği, bu coğrafyadaki kültürleri, geleneği, tarihsel gelişim süreci içerisinde yaşadığı değişimleri ve farkları göz önünde tutmadan çeşitli ülke devrimlerini esas alan modellemelerin yanıt olmadığı çoktan görülmüş durumdadır. Kurdistan ve Türkiye halklarının birlikte, toplumsal varlıklarını daha ileriye taşımak için inşa ettiği Türkiye Cumhuriyeti kuruluşundan itibaren halklara karşı komplo ve darbe dinamiği ile çalışmış, 100. yılında bu ulus devlet Türkiye'deki tüm topluluklar açısından taşınamaz bir yük haline dönmüştür. Tüm bu süreçler boyunca M. Suphilerden başlayarak hatta belki biraz daha gerilerden getirirsek Prens Sabahattinlere kadar sistem tartışmaları ile demokrasi ve özgürlük arayışı içerisinde olmuşsa da daha örgütlü olan kesimler tarafından Anadolu ve Kurdistan halklarının direnişi ile açığa çıkardığı başarı gasp edilmiştir. Türk ulus devletinin hakim sınıfları, halklara karşı giriştikleri ihanetin bilinciyle bir hainin ruh haliyle hareket etmeyi sürdürmüş ve Türkiye halkları sistematik baskı ve katliamlarla kontrol altında tutulmak istenmiştir. Cumhuriyetin kurucu unsuru olan Kürt halkının öz yönetim hakkı tanınmadığı gibi varlığı soykırım sürecine alınarak inkar ve imha politikaları ile tarihinin en acılı sürecini yaşaması gündeme gelmiştir. Gerçek demokrasi ve yurtseverlik ölçülerini temsil eden devrimci sol-sosyalist güçler Kürt halkına benzer bir biçimde sistematik saldırılarla sürekli budanmış ve etkili olmasının önüne geçilmiştir. Bu durum Kürt halkının varlık ve özgürlük mücadelesini yürütürken doğal olarak devrimci pozisyon kazanmasına, Türk ulus devletinin dönüştürülmesine, bunun eşitlik ve adalet başta olmak üzere özgürlük ideolojileri etrafında gelişmesine yol açarken devrimcilerin ise esas olarak Kürt halkının yürüttüğü en meşru mücadelenin yanında yer almasını ölçü haline dönüştürmüştür. Kuşkusuz her iki olguda da belirttiğimiz bu gerçeklikten sapmalar çıkabilir. Kürt halkının kimlik ve özgürlük mücadelesini kapitalist dünyanın neo liberal politikaları ile yürütmek isteyenler çıkabileceği gibi Türkiye devrimci mücadelesinde de Kürt halkının mücadelesinden kaçan, bunu milliyetçilikle özdeşleştiren, Kürt halkının kapitalizme entegrasyonu ile proleterleşeceğini ve özgürleşeceğini savunarak Türkiye'de kapitalizmin Türk rengine yürütüldüğünü görmek istemeyen sosyal şoven çizgiler de vardır. Tüm

bu sorunlarına rağmen Türkiye'de devrim sorunu bu gerçeklikten kaçamaz, ikinci plana atamaz ve Kürt halkının özgürlük mücadelesine yanıt oluşturmadan Türkiye'de devrimci gelişmeyi açığa çıkaramaz. Bu tarihsel çakışma ve yüz yüze varan demokrasi ve özgürlük mücadelesi HBDH'nin oluşumunda köşe taşlarını oluşturmaktadır.

Bu tarihsel gerekçeleri çoğaltmak mümkündür. Önder Apo'nun PKK'yi oluştururken dayandığı zihniyet ve duygu dünyası, bunun çözümlenmesi ve çıkan sonuçlar üzerinden ulaştığı sonuçlar Kurdistan özgürlük hareketinin karakterini belirler. Türkiye'de büyük heyecan yaratarak,

hafızamızda derin yer edinen 68 kuşağı hareketliliği, devrimci hareketin gençlik önderleri, onlara duyulan bağlılık ve verilen sözler PKK'nin başlangıcından itibaren sadece bir Kurdistan hareketi değil, Türkiye devrim gerçekliğinin başat gücü olarak şekillenmesine yol açtı. Bu durum mücadelemizin ilk yıllarında çok daha belirgin bir gerçeklik olarak PKK'ye gerçekleşen Türkiyeli arkadaşların katılımında gözlemlenir. Sadece Kemal PİR ve Haki KARER şahsında atılan ilk adımlarda, ilk yol arkadaşları olma onuru değil grup dönemi başta olmak üzere partileşme ve ordulaşma süreçlerinde de bu gerçeklik onlarca, yüzlerce Türkiyeli devrimcinin PKK saflarında mücadele etmesi ile ifadesini buldu. Türkiye devriminin Kurdistan devriminden geçtiği, Kurdistan'da özgürlük ve varlık mücadelesinin sosyalizm ideolojisi ile yürütülmesi, iki halkın öncülerinin tarihsel ittifak arayışının da hangi zeminde gerçekleşmesi gerektiğini belirginleştirdi.

HBDH, devrimci önderlerin dile getirdikleri hakikati pratikleştirme kararlılığıdır

PKK'nin bir grup olarak şekillenmesinde en önemli yol ayrımını teşkil eden 12 Mart askeri darbesinin gerçekleştiği günün, Halkların Birleşik Devrim Hareketinin ilanında tercih edilmesinin çok yönlü anlamı vardır. Bu darbe esas olarak dönemin gençlik hareketi önderlerinin engellenemeyen gelişimi karşısında gerçekleşmiş, devrimci gençlik hareketinin önderlerini katlederek amacına ulaşmıştır. Bu nedenle 12 Mart askeri darbesiyle, henüz çok taze ve ancak bir arayış olarak kabul

edilebilecek gençlik hareketinin, boy vermeden ezilmesi hedeflenmiştir. Türkiye'de 68 Gençlik Hareketi'nin en temel özelliği TC'ye yönelik geliştirdiği radikal eleştiri gücüne sahip olması, Türkiye halklarının özgür, eşit ve birlikte yaşamasının önünde engel olan kurumlarına karşı mücadeleyi göze almasıydı. Acımasızca ezilmesi Türkiye halklarının, ezilenlerinin, yoksullarının tarihi bir şansı kaybetmesine yol açmış, günümüze kadar gelen kriz ve kaosun derinleşmesine neden olmuştur. Bu darbe engellenebilse ya da amaçları boşa çıkarılabilsaydı günümüzdeki Türkiye başka bir Türkiye olurdu. Türkiye ve Kurdistan halklarının

mücadelesi durmazdı fakat mecrasının farklı olacağı rahatlıkla söylenebilir. Bu anlamda 12 Mart tarihinde ilan edilen HBDH, devrimci gençlik hareketinin önderlerini tasfiye eden darbeye karşı gecikmiş de olsa tarihsel bir cevap olduğunu gönül rahatlığı ile belirtebiliriz. Şüphesiz aradan geçen 45 yıl boyunca Türkiye'de devrimci hareket durmamıştır. Fakat devrimci önderlerin katledilmesinin çok ağır bedelleri olmuş, devrimci önderlik parçalı, dağınık çoğu zaman var olan fırsatları değerlendiremeyen bir konuma düşmüştür. Denizlerin, Mahirlerin, İbrahimlerin son mesajları ise adı bile yasaklanan Kürt halkının özgürlük mücadelesi ile Türkiye devrimci mücadelesinin birlikte yürütülmesi ve sonuç alacağına yöneliktir. HBDH, devrimci önderliğin son nefeslerinde dile getirdikleri bu hakikati yüksek bir bilinç, sarsılmaz bir irade ve aynı onlar gibi fedai bir cesaretle pratikleştirme kararlılığı olarak şekillenmiştir.

HBDH Kızıldere direniş geleneğinin sahiplenilmesidir

12 Mart askeri darbesi, devrimci demokratik gelişmeye karşı gerici karşı devrim olarak geliştirilirken, Türkiye'de ezilenler ve halklar lehine devrim koşullarının olgunlaşmış olduğunu görmüştü. Türkiye halkları gençlik önderlerinin öncülük ettiği devrimci gelişmeyi büyük bir umutla, heyecanla ve elbette ki kaygı ile karşılıyordu. Toplumun hafızasında Türk egemen sınıflarının kendi iktidarları için göze almayacağı hiçbir zalimliğin olmadığına bilinci vardı. Kaygı duyulan, gençliğin arayışı ve mücadelesi

değil, Türk egemen sınıfının tarihsel gerçekliği idi. Kendi iktidarı için tüm kardeşlerini kılıçtan geçiren bir geleneğin mirasçıları, halkın, yoksulların, onların deyimiyle 'ayak takımının' çocuklarına neler yapmazdı ki? 12 Mart askeri darbesi ve sonrasında yaşanan katliamlar halkların kaygılarının yersiz olmadığını da gösterdi. Mahirlerin, Denizlerin idamını engellemek için içine girdikleri eşsiz mücadele yoldaşlığı çabası, Kızıldere'de katliamla sonuçlanınca bir dönem kapandı. 30 Mart 1972'de Mahirlerin katledilmesi ve Denizlerin idamlarının engellenemeyişi, devrimci mücadelenin sonu değil Önder Apo ve PKK şahsında,

bu gençlik önderlerinin mücadelelerini yeni bir aşamaya taşıma süreci oldu. Bununla birlikte TC'nin egemen sınıfları ve iktidar bloklarının temsilcileri çıkardıkları sonuçlardan hareketle Türkiye'de sol, demokratik gelişmeye fırsat vermeyecek bir dizi tedbir geliştirdiler. Dönem dönem gerçekleştirilen toplu katliamlar, muhalif kesimlerin sistematik baskılanması, devrimci hareketleri parçalama ve bir araya gelişlerini engelleme, Mahirlerin, Denizler için sergiledikleri benzersiz tutumun tekrarlanmamasını sağlamak bunlardan bazılarıdır. HBDH tüm bu süreçleri bilince çıkararak, Türk egemen sınıflarından, halklara, ezilenlere, onların devrimci önderlerine yönelik geliştirilen katliam saldırılarına karşı hesap sorma ve intikam hareketi olarak kendisini tanımlamıştır.

Dikkat edilirse Deniz Gezmiş, Yusuf Arslan ve Hüseyin İnan'ın idam kararını durdurmak için harekete geçen Mahir Çayan ve arkadaşları aynı örgütten değillerdi. Fakat devrime gidecek yolun tercinde yaşanan ayrışmayı stratejik bir ayrışma olarak görmeyerek önemli olanın devrimci ahlak ve politika olduğunu, kültür olduğunu söylemek kadar erdemliydi. Sadece söylemleri değil, kişilikleri özgür ve ahlaklı insan özellikleriyle doluydu. Önemli olan devrimciliğin özüne bağlanmaktır ve Türkiye devrimci güçlerinin farklılıklara rağmen birlikte, birbirinin başarısı için canlarını siper etmekten geçtiğinin örneğini teşkil ettiler. Halkların Birleşik Devrimci Hareketi'nin mayasını işte bu devrimci ahlak oluşturdu. HBDH, Mahir Çayan ve arkadaşlarının Kızıldere direnişinin yarattığı geleneği sahiplenerek gelişme gösterdi.

Özetle Türkiye ve Kurdistan devriminin yolu konusundaki farklı düşünceler asla devrimci örgütlerin köklü ayrışmasına, karşıtlığına yol açamaz. Devrimci hareketlerin üzerinde ortaklaşacağı, ittifak yapacağı, birlik oluşturacağı devrim programıdır ve tüm güçler eğer bilinçli olarak provoke edilmiyorlarsa böyle bir devrim programı için çalışacaklardır. İktidar ve egemen sınıf temsilcilerinin en küçük çıkarları için nasıl birlikler kurduğu göz önünde tutulursa, Demokratik devrim, sosyalist devrim gibi radikal konularda bir araya gelemeyenler toplum karşısında sorumsuzlukla yargılanmaktan kurtulamazlar. Halklara bunu hiçbir gerekçeyle anlatamaz ve içine girdikleri mücadelede ciddi olduklarını söyleyemezler. Bu nedenle devrimci güçlerin birlik sorunu stratejik bir konudur ve hiçbir şekilde oynanamayacak olan görevdir. Sadece ülkemiz açısından değil dünya devrimlerinin de bu soruna yanıt oluşturdukça gelişmeye yol açtıklarını vurgulamak gerekir. Bu konuda incelenmeye değer bir pratik gerçeklik vardır.

HBDH, radikal demokrasinin atom çekirdeğidir

Tüm ilgili çevrelerin yakından bildiği gibi HBDH'nin kuruluşu aynı zamanda Qamışlo Katliamı'nın 12., Gazi Katliamı'nın 21. yıl dönümüne denk gelmiştir. Türk egemen sınıflarının oluşturduğu Türk ulus devletinin Kurdistan ve Türkiye halklarına, çeşitli inanç gruplarına, başta işçiler olmak üzere yoksul ve ezilen sınıflara yönelik katliamcı politikaları bu iki olayla sınırlı değildir. En küçük bir demokrasi kırıntısının bile yerleşik hale gelmemesi için özel savaş rejimi olarak inşa edilen Türk iktidar biçimi, günümüzde AKP-MHP faşizmi ile en çıplak, zorba, despot ve tecavüzcü karakterine ulaşmış durumdadır. Bu durum halkçı, emekçi Türklüğe ahlaken küfür olduğu gibi politik olarak tasfiyesi anlamına gelmektedir. Jeo-kültürel yönden halklar bahçesi, mozaiki olarak bilinen, tüm inanç biçimlerinin tarihsel ve güncel olarak izlerinin yaşandığı bu coğrafya soykırım sistemi altında yakılıp kül edilmektedir. Yahudi, Hristiyan halklar, Rum ve Süryaniler, Ermeniler binlerce yıllık ülkelerini terk edip giderken kültürel İslam'ın renkleri siyasi, iktidar İslam saldırıları ile asimile edilmekte, edilemeyenler yok olmayla karşı karşıya kalmaktadır. Kuzey'in çocukları Lazlar, Gürcüler nereden geldiklerini bile neredeyse unuttular. Kürtler zaten soykırım kışkacı altındalar ve varlık mücadeleleri tüm şiddeti ile sürüyor. Kabaca sıraladığım bu tablo sadece Türk ulus devletinin soykırımcı karakterini hatırlatmak içindir. Ve soykırım halklar, topluluklar hatta bireyler için asla bir seçenek olamaz. Bunu kabullenmek varlık olmaktan çıkmayı kabullenmek demektir. Bu soykırımcı gerçekliğe HBDH olarak yanıt vermek hem çok anlamlıdır hem de gereklidir. İster etnik ister inanç kimliği olarak direnmek ve varlık savaşı vermek çok değerli

ve olması gerektir, fakat tüm inançlar ve kimlikler adına mücadele yürütmek daha anlamlı ve sonuç alıcıdır. HBDH bu anlamda Türkiye ve Kurdistan'da radikal demokrasinin atom çekirdeğidir.

HBDH, halkların özgürlük savaşını yürütme kararlılığıdır

HBDH'nin 12 Mart 2016 yılında Medya Savunma Alanları'nda gerçekleşen kuruluşu, ana hatlarıyla yukarıda belirttiğimiz sorunlara aranan yanıt ve tarihsel bir özeleştirinin sonucunda açığa çıkmıştır. HBDH'nin 8. yılı tamamlamış ve 9. yılına girilirken, kuruluş amacı ve anlamı açısından ana başlıklarda bu hususlara dikkat çekmek istedik. Bununla birlikte eklenecek güncel, pratik, taktik birçok husus vardır. Bunları da daha fazla gündeme getirmek ve tartışmak gerekir. Doğru tartışıldığında görülecektir ki bu tür hususlarda da tarz ve yöntem farklılıkları, ayrışma değil, daha fazla tamamlayıcılık yaratacağı için zenginlik ve başarı tarzının açığa çıkmasına hizmet edecektir. Türkiye ve Kurdistan'ın özgürlük ve demokrasi mücadelesine gönülden bağlı olan, bunun ihtiyacını ekmek ve sudan daha fazla hissedilen tüm devrimci yapılar, Türkiye devriminin Halkların Birleşik Devrim Hareketi ile beraber mücadele etmekten geçtiğini görecektirler, görmektedirler.

Geride kalan 8 yıllık süre içerisinde, HBDH kuruluşundaki söylemlerine bağlı kalmış, 71 askeri darbesi sonrası Türkiye ve Kurdistan devrimci güçleri arasında sürekli yaşanan ayrışmanın önüne geçmiştir. Başlangıçta bir iddia olan bu çıkış, 8 yıllık devrimci pratiği ile tüm alanlarda kendisini oluşturmuş ve etkili hale getirmiştir. Tüm tarihsel çıkışlarda olduğu gibi HBDH açısından da başlangıçta nicelik değil nitelik önemli olmuş, hakikate yakın olma ve bilince çıkarılmış gerçekliklerde ısrar etme, başarılı olma gücünü oluşturmuştur. Başta Kurdistan ve Türkiye dağlarının çeşitli mevzilerinde mücadele çizgisi gelişmiş, Rojava Devrimi'nde DAİŞ ve Türk sömürgeciliğinin faşist saldırganlığına karşı sınavını vermiş, Türkiye metropollerine bu radikal devrimci duruş taşınmıştır. Yurt dışı alanlarında ve yine meşru mücadele alanlarında, devrimci önderliklerin birlikte mücadele anlayışı yansımaları bulmuş tüm mücadele sahalarında ortak devrimci duruş geliştirilmiştir. Başlangıçta var olan kaygılar bu pratik süreçlerle önemli oranda aşılmış ve devrimci güçlerin kendi çizgilerini koruyarak aynı hedefe doğru ilerleyebileceği anlaşılmıştır. HBDH'nin bir yılı aşkın bir süredir yürüttüğü hamlenin sloganı bu gerçekliği ifade etmektedir. 'Faşizmi Yıkacağız, Özgürlüğü Kazanacağız. İleri Daha İleri' olarak tanımlanan hamle yakalanan gelişmenin farkında olarak bunu devrim ile taçlandırmayı ifade etmektedir.

HBDH'nin kuruluş ve ilanının zamanlaması mücadele karakterine ve tarzına özellik kazandırmıştır. 2015 yılında soykırımcı TC'nin Kürt

halkının varlık ve özgürlük mücadelesine, Kürt halkının örgütlü demokratik gücüne ve Kürt halkına karşı 'çöktürme eylem planı' çerçevesinde cumhuriyet tarihinin görüldüğü en kanlı, komplolu, yüksek yoğunluklu topyekun savaş stratejisini devreye koyduğu bir dönemde kurulan HBDH, bu nedenle kendisini askeri-politik bir ittifak olarak tanımlamıştır. Yani soykırımcı, faşist savaşa karşı halkların özgürlük ve

Birçok kişi ve çevre HBDH'nin mücadelesini ve ortaya koyduğu eylem gücünün yeterliliğinin olup olmadığını soruyor, sorguluyor. HBDH içinde yer alan devrimci örgüt ve güçler olarak bizler de bu soruyu soruyoruz. Fakat soruyu hangi amaçlarla sorduğumuz önemlidir. Yetersizlikleri öne çıkarıp 'olmaz' mı demek isteniyor yoksa yetersizliklerin giderilmesi için yol ve yöntem arayışları mı gündeme getiriliyor? HBDH'deki tüm sol, sosyalist, devrimci örgütler olarak gerçekleştirdiğimiz toplantılarda yapabildiklerimizi ve yapmamız gereken ama yapamadıklarımızı tartışıyoruz. Ki görevimiz Türkiye'de devrimin gerçekleştirilmesidir. Faşizmin yıkılarak Türkiye halklarının layık olduğu özgür, demokratik, adil bir sistemin inşa edilmesidir. Bu görev yerine getirilmemiş olduğuna göre yürüttüğümüz çalışmalarda hala yetersizlikler vardır.

varlık savaşını yürütme kararlılığı ile oluşmuştur. Yine katı ulus devletçiler içinde bir Önder Apo ve PKK mucizesi olarak açığa çıkan Rojava demokratik toplum devriminin yarattığı insanlık ve bölge halkları açısından taşıdığı büyük umut ve anlamın farkında olan Türkiye devrimci güçler, Rojava Devrimi'ne yönelik saldırılara karşı, devrimi savunma ve inşa etme görevini, Türkiye'de demokratik devrimi gerçekleştirme olarak tanımlamıştır. Yani HBDH bir Türkiye devrim hareketi olarak şekillenmiş, bölge halklarının devrimci gelişmesine kapitalist sömürgeciliğin, emperyalizmin bu en çok tahkim edilmiş mekanından cevap verilmek hedeflenmiştir.

Bilindiği gibi çöktürme eylem planı denilen, Kürt halkına ve demokrasi güçlerine karşı topyekun soykırım savaşını yürütme planlaması 8 yıldır aralıksız sürdürülmektedir. HBDH, soykırımcı TC tarihi

boyunca en yaygın ve en yoğun şiddet, zor yöntemlerinin devrede tutulduğu bir savaş ikliminde mücadele etti ve şekillendi. İmralı soykırım sisteminin tüm Türkiye halklarına dayatıldığı, tecrit ve işkence yöntemleriyle gözaltında tutulduğu, güvenlik politikaları adı altında her köşe başının tutulduğu kara faşizm döneminde, tüm bu zor koşullara rağmen mücadele etmenin yol ve yöntemlerini açığa çıkardı. Sadece dağlarda değil özellikle şehirlerde düşmana korku saldı. Hiçbir eylem yapılamaz denilen dönemlerde Türkiye metropollerini eylem alanına çevirerek AKP-MHP faşizminin yenilmeye mahkum olduğunu hep gündemde tuttu. Türk gladyosunun emniyet teşkilatı merkezli örgütlenilmesi ile birlikte halklara karşı en gerici pozisyona ulaşmış olan polislerin hedeflenmesi, halklar açısından nefes aldırıcı bir etki yarattı. 7-24 topluma şiddet gösterisi yaparak hiçbir demokratik talebin, etkinliğin, sesin çıkmasına izin vermeyen emniyet teşkilatı özel savaş mekanizmasının omurgasıdır. HBDH milislerinin başta bu mekanizma ve buna dayanarak işçi ve emekçiler üzerinde emek sömürsünü görülmemiş bir düzeye çıkarmış olan sermaye güçlerinin mekanlarına yönelik eylemleri, kuzuların sessizliğini arayan faşist rejime anlamlı bir cevap oluşturdu. Faşist iktidar ile iş birliği içinde olan ajan ve işbirlikçi yapıların hedeflenmesi de halklar açısından moral ve motivasyon oluşturdu. Toparlarsak geride kalan 8 yıl ve özellikle 2022 yılı HBDH pratiği ile devrimci ciddiyet ve kararlılığını göstermiş, geliştirdiği pratikten çıkardığı derslerle yetkinleşmiştir. Bu vesileyle 2022 yılında, yani 8. HBDH yılında etkili ve yaygın eylem geliştiren tüm milis birimlerini, metropol eylemleri nedeni ile kutluyoruz. 2023 yılının çok daha etkili bir savaş yılı olacağını belirtiyoruz.

Çalışmalardaki yetersizliklerimizi gidermek için çalışıyoruz

Birçok kişi ve çevre HBDH'nin mücadelesini ve ortaya koyduğu eylem gücünün yeterliliğinin olup olmadığını soruyor, sorguluyor. HBDH içinde yer alan devrimci örgüt ve güçler olarak bizler de bu soruyu soruyoruz. Fakat soruyu hangi amaçlarla sorduğumuz önemlidir. Yetersizlikleri öne çıkarıp 'olmaz' mı demek isteniyor yoksa yetersizliklerin giderilmesi için yol ve yöntem arayışları mı gündeme getiriliyor? HBDH'deki tüm sol, sosyalist, devrimci örgütler olarak gerçekleştirdiğimiz toplantılarda yapabildiklerimizi ve yapmamız gereken ama yapamadıklarımızı tartışıyoruz. Bu sorunun cevabını ancak görevler kapsamında verebiliriz ki görevimiz Türkiye'de devrimin gerçekleştirilmesidir. Faşizmin yıkılarak Türkiye halklarının layık olduğu özgür, demokratik, adil bir sistemin inşa edilmesidir. Bu görev yerine getirilmemiş olduğuna göre yürüttüğümüz çalışmalarda hala yetersizlikler vardır. Türkiye ve Kurdistan'da devrimci

durum denilen objektif ve subjektif koşulların gelişmiş olması bu görevi hangi gerekçe ile olursa olsun ertelenemez bir düzeye ulaştırmıştır. Dikkat edilirse başta ABD ve AB olmak üzere kapitalist sömürü sisteminin yürütücü güçleri Türkiye ve Kurdistan'daki gelişmelere karşı oldukça duyarlıdır. Aslında hiçbir koşul altında iktidarda durmaması gereken güçlerin iktidardaki varlıklarına tahammül gösteriyorlar. AKP-MHP iktidarı birçok konuda Batılı güçlerin çıkarlarına ters düşse de yine de ayakta tutuluyorlar. Bunun nedeni Kurdistan ve Türkiye'de devrimci potansiyelin çok yüksek olmasıdır. Dünya emperyalizmi korkuyor. Türkiye'de demokratik devrim olacak ve kontrol ellerinden çıkacak diye özel bir siyaset ile yaklaşım gösteriyorlar. Çünkü gerçekten bu topraklarda gelişecek bir devrim, birleşik kaplar misali bölgenin, kadim Ortadoğu'nun tarihte birçok kez yaşadığı gibi kapitalist modernite dışı yeni bir sistem çıkışına yol açacaktır. Kapitalist sömürü sisteminin yaşadığı yapısal krizden dolayı kaçınılmaz olan bu gelişmenin yaşanması için devrimci örgütlerin tarihi rolleri vardır. Roller ile bu süreç ya halkların lehine olacak ya da tarihsel özgürlük fırsatı başka bir yüzyıla devrolacaktır. Tekrar belirtmek gerekirse Önder Apo 'devrim bir ittifaklar sorunudur' demektedir. HBDH geliştirdiği tarihsel ittifak ile bu devrim sorununa yanıt oluşturduğunda yeterli olduğundan bahsedebilir.

Diğer bir husus ise devrimci gelişmenin, düşünce tarzının nasıl olacağına ilişkindir. Türkiye ve Kurdistan'da faşizmin uyguladığı soykırım siyaseti ve yıkım o kadar ağır sonuçlara yol açıyor ki herkes bir an önce bu faşizimden kurtulmak istiyor. Bunun en kestirme, en kolay, acısız, bedelsiz yolları aranıyor. Biz bu durumu anlıyoruz. Bir güç çıksın, kılıcını çeksın ve kötüler ortadan kaldırsın isteniyor. Dıştan kurtarıcı arama mitolojik ve dinsel düşünüş tarzının etkisi altında şekillenen zihniyet dünyamızın bir sonucu olarak ortaya çıkıyor. Devrim dönemlerinde stratejik hamleler yapmak önemlidir, fakat daha önemlisi hamlelerin sürekliliği ve yaşam tarzının açığa çıkarılmasıdır. Bunun için küçük-büyük demeden soykırımcı sömürgeci devlet ve iktidar formlarına karşı mücadele etmek, yıkmak ve alternatifini yaratmak gerekir. Hiçbir zaman unutmamalıyız ki kriz ve kaos dönemlerinde küçük girdilerin büyük çıktıları olur. Kimileri buna kelebek teorisi de diyor. Kelebeğin kanat çırpınışlarının başka bir yerde büyük bir fırtınaya dönüşmesi teorisi yani. Demek ki devrimci gelişme sadece bir hamle değil hamlelerin bütünlüğü ve sürekliliği ile yaratılabilir. Bu anlamda HBDH'nin kuruluşu ve 8 yıllık pratiğinin ortaya çıkardığı sinerjiyi doğru okumak ve süreklileştirmek gerekir. Yine 2023 yılı HBDH'nin başta metropoller olmak üzere soykırımcı sömürgeci TC faşizminin bulunduğu her yerde eylemlerini yaygın bir şekilde gerçekleştirecektir.

Diğer netleşmesi gereken bir konu HBDH'nin örgütlenme tarzına ilişkindir. Yukarıda da ifade ettiğimiz

gibi HBDH Türkiye'de demokratik sosyalist devrimi hedefleyen güçlerin ittifak alanıdır. Askeri ve politik görevlerini tanımlamıştır ve ağırlıkta bu alanlarda eylem perspektifine sahiptir. Yani HBDH adına doğrudan örgütlenme faaliyeti yoktur. Örgütlenmeyi HBDH içinde yer alan örgütler kendi adına yapmaktadırlar. Doğru olan da budur. PKK, bu ittifakta yer alırken örgütlediği kesimleri HBDH mücadelesi çerçevesinde eylem planları için harekete geçirir. MLKP ve DKP açısından da benzer bir durum geçerlidir. Halkların, öğrencilerin, gençlerin HBDH'de yer alması devrimci örgütlerin bu kesimleri örgütleyerek harekete geçirmesi ile gerçekleşebilir ki bu konuda Kurdistan Özgürlük Hareketi yani PKK olarak yetersizliklerimizin olduğunu, bu durumun HBDH'nin eylem çalışmalarına olumsuz yansıdığını belirtebiliriz. Bunu özeleştirisi kapsamında dile getiriyoruz. HBDH çalışmaları kapsamında ise HBDH'nin propagandasını yapma, ne anlama geldiğini anlatma, özellikle Türkiye halkları, emekçileri, işçileri, işsizlerine taşıma konusunda zayıflıklar vardır. Bu anlamda halkla, toplumla iç içe olması gereken HBDH güçlerinin bunun tarz ve üslubunu tutturmada yaşadığı eksiklikleri gidermesi gerekmektedir. Bu konuda yaşanan yetersizliklerin aşılması Türkiye ve Kurdistan devrimci güçlerinin Önder Apo'nun dediği gibi kendilerinde günde kırk devrimi yapmaları ile gelişebilir.

Sonuç olarak oldukça dinamik ve tarihi bir süreçten geçerken HBDH'nin görevi devrimi gerçekleştirmektir. Bunun için kendisini sürekli olarak yenileyecek, diyalektik gelişmeye uygun olarak karşısına çıkacak olan her değişime devrimci yanıtlar oluşturacaktır. Bunun için yeterli deneyimi olduğu gibi artık toplumlara hiçbir şey sunmayan ideolojileri ve onların temsilcilerini tarihin çöp tenekesine atacaktır. Bilimsel sosyalizm, halklarımızın yaşadığı tüm sorunlara yanıt oluşturma gücüne sahiptir. Her şeyden önce bilimsel gelişmeleri referans almaktadır. Bu anlamda yenilikçi, değişken, akıcıdır. Sosyalizmi esas almaktadır ki merkezinde toplumsal gelişme vardır. Toplumun çıkarlarını, dar sınıf çıkarlarının önüne koyarak çağdaş kölelik sistemlerine meydan okumaktadır. Kadın özgürlük mücadelesi ile toplumun büyük çoğunluğunun yanında durmaktadır. KBDH'nin öncülük ettiği HBDH pratiği, toplumsal eşitsizliklerin ve mülkiyet düzenlerini oluşturan kadınların toplumsal statüsünü değiştirerek toplumsal özgürlüğü sağlayacaktır. TC'nin 100. yılı olan 2023 yılında HBDH, Kurdistan halkının özgürlük ve kimlik mücadelesi ile birlikte Türkiye'de demokratik toplum devrimini gerçekleştirecek iddia ve kararlılığa sahiptir. Bu temelde bir kez daha Türkiye devrim şehitlerini saygı ile anıyor, HBDH saflarında mücadele ederken ölümsüzleşen yoldaşlarımıza minnet borcumuzu belirtiyor, zafer sözümüzü bir kez daha veriyoruz. ■■■

KAHRAMANLIK HAFTASINDAN KAHRAMANLIK YILLARINA

Şiyar Amed

“Kahramanlık, Kurdistan gerçeğinin devrimle değiştirilmesinin alfabesidir.” Önder Apo

Bir savaşta yenilen her askerin en büyük arzusu ve arayışının “onurlu bir ölüm” olduğu belirtilir. Buna karşılık zaferden başka bir sonucu kabul etmeyenler ise “yenilen için hiçbir ölüm onurlu değildir” der. Kurdistan’da onur direniş sayesinde kazanıldı. Onur, ölümün üstüne gidilerek, ölümden yaşamı yaratmakla kazanıldı. Kahramanlık gerçeği “ölümü öldürerek” kazanıldı ve zaferin yolu açıldı.

Yeni bir Kahramanlık Haftası’nda ulusal onurumuzun sembolü olan tüm Mazlumlar, Egîtlar, Zekiyele şahsında tüm kahraman şehitlerimizi saygıyla anıyoruz.

Büyük komutan Egît yoldaşın şehadetî ardından Önder Apo “Ulusal kurtuluşa partileşmenin sembolü” olarak değerlendirip 3. Kongre’nin çizgisi haline getirmiştir. Adına ilk resmi gerilla akademisi açıldığı gibi şehadet tarihi olan 28 Mart “Ulusal Kahramanlık Günü” olarak kararlaştırılmış; Mazlum Doğan yoldaşın şehadet tarihi olan 21 Mart ve 28 Mart arası ise “Ulusal Kahramanlık Haftası” olarak ilan edilmiştir. Parti ve Ordu çizgimizi temsil eden büyük komutanlarımız şahsında ilan edilen kahramanlık günü ve haftası, halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesinde kahramanlık destanına dönüşerek bugünlerimizi aydınlatmıştır.

Mazlum eylemiyle ölümü kolaylaştırmıştır

Bu konuda Önder Apo bir Newroz değerlendirmesinde şunları ifade etmiştir:

“Mazlum yoldaş çok iyi biliyordu ki, yüzyılların çok vahşi ve yok edici zoru, her şeyi götürcek; bir PKK umudu var, onun ışığı var ve bu söndürülmek istenecek! O dönemin güçlükleri o kadar dayatıcıdır ki, tarihin bu tip dönemlerinde, daha çok da bizim tarihimizde yapılan ya büyük bir perişanlık içinde bu kaderdir deyip sonunu beklemek ya da çok kötü bir teslimiyet olmuştur. Mazlum yoldaş ikisini de yapmıyor; bir direniş

geleneğinin son halkasını ve noktasını teşkil eden bir eylemliliğe giriyor.

Biz daha o günden, bu eylem, ölümü kolaylaştırmıştır demiştik. 1980’lerin başlarında böylesine bir fedakarlıkla ölüme uzanmak düşünülmemiyordu; ölmek çok zor geliyordu. Kaçış esastı, teslim olmak ortama egemendi. Zindan içinde daha büyük direnme zordu. Başlangıç işte böyle yapıldı. Hatta bu eylem için “bu bir köprü oluyor; bir tarihsel imha ve teslimiyet döneminden bir tarihsel direniş dönemine büyük bir geçiş köprüsüdür” dedik. Nitekim bunun doğru bir tanım olduğu, daha sonraki süreçte ortaya çıktı. Zindanda teslimiyeti yırtan direniş dalga dalga yayıldı ve bizim dağ direnişimizle birleşti. Düşmanın bütünüyle kapatmak istediği özgürlük kanallarımızla birleşti. Artık bir ulusun ölümsüzlüğü adına ne söylenebilecekse, öyle bir duruma gelindi.

Biz Mahsum Korkmaz (Egî) yoldaşın anısı üzerine bir şeyler söyledik ve bu direniş şehadetî için “o, dağda beliren yaşam umudunun söndürülmesine karşı soylu bir çabaydı” dedik. Gerillanın sönmesinin, bir ulusun sönmesine eşit olduğunu Egî yoldaşın çok özverili bir kişilikle ve sonuna kadar layık bir yaşamla bu adımda ısrar ettiğini ve şehadetiyle bir dönemece damgasını vurduğunu; bundan sonrasına devam etme gücünün gösterilmesi gerektiğini, şehidin anısına mutlaka verilecek bir karşılığın olacağını, karşılık verilmezse bu işin biteceğini söyledik. Bu şehadetin böyle bir anlamı vardı.

Bazı provokatif öğelerin, Egî yoldaşın şehadetinden rahatlık bile duyduklarını çok iyi biliyoruz. Bunlar, “siz misiniz gerillayı geliştirmek isteyen, siz misiniz bu adımla başarı sağlayacağına inanan, işte en çok güvendiğiniz kişi de vuruldu, artık bir şey yapamazsınız” diyorlardı. Düşman da böyle reklam ediyordu. Biz o zaman da şöyle bir söz verdik; “böylesi bir şehidin anısına verilecek en anlamlı karşılık, bir yıl içinde gerilla takımlarına ve hatta bölüğüne yakın bir gücü ülkemizin dağlarında hareket ettirmek” dedik. Bunu ya-

parsak, anıya gereken karşılığın iyi verilmiş olacağını belirttik. Nitekim bunu gösterdik. Aradan bir yıl geçmeden, bütün yetmezliklerine rağmen, böylesi grupları ulaştırabildik. Bu da düşmanın bütün çabalarına rağmen, büyük umut sesinin, büyük umut kaynağının söndürülmemesi ve daha da parlatılmasıydı.”

Gerilla bu büyük şehadetlere anlam verme temelinde gelişmiş, büyümüş ve kalıcılaştırmıştır. Dikkat edilirse Önder Apo o dönemde “gerilla takımları ve hatta bölüğe yakın bir gücü ülkemizin dağlarında hareket ettirebilenin” ne kadar tarihi önemde olduğunu belirtiyor. Ve öyle de oluyor; ülkeye geçirilen gruplar savaş tarihimizin en kritik dönemlerini göğüsliyor. Buradan çıkarılacak büyük dersler vardır. Demek ki bir gerilla takımıyla tarih yazılabilir.

Gerilla direnişi 1990’lı yıllara doğru büyüyerek gelişince Zekiye Alkan yoldaşla başlayan Rahşan, Ronahî ve Bêrivan yoldaşlarla devam eden Newroz eylemleri kitleleşmenin önünü açmıştır. Önderlik bu eylemleri şöyle değerlendirmiştir:

“Mazlum yoldaş nasıl partiye bağlı kalıp PKK’yi yaşamanın çağrısını yaptıysa, yine Mahsum yoldaş nasıl gerillaya bağlı kalıp onun çağrısı ol-duysa, bu genç kızlarımızın şehadeti de “serhildana başlayın, bağlı kalın, ülkeye yönelin, yurtseverliğe yönelin, kitleleşişin ve bu anlamda alevi tutuşturun çağrısıdır.”

Böylece Newroz ateşi dağ dağ, ova ova, kent kent hatta ülke ülke yayılmış, milyonların özgürlük isyanına dönüşmüştür. Kahramanlaşan halk gerçekliği bu şekilde büyük bedellerle açığa çıkmıştır.

Kahramanlık Haftası aynı zamanda Kızıldere katliamına da bir yanıt olmuştur. 30 Mart 1972’de Kızıldere’de katledilen THKPC öncüsü Mahir Çayan ve arkadaşlarının anısı bu şekilde yaşatılmıştır. Onlar THKO öncüsü Deniz Gezmişlerin idamını engellemek için NATO üssündeki 3 teknisyeni kaçırmışlardı. Bu eylemde şehit düşmüşlerdi. Buradan çıkarılacak en önemli sonuçlardan biri de şudur: Günümüzde Mahirlerin, Denizlerin,

İbrahimlerin ruhunu yaşatmak isteyen herkes Önder Apo’nun özgürlüğü için eylem halinde olmalıdır. Kaldı ki Önder Apo’nun ilk kez tutuklanması da Kızıldere katliamını protesto ederken gerçekleşmiştir.

Gerilla, kahramanlık çizgisini bir yaşam kültürü haline getirmiştir

Devrimci mücadele tarihi hepimizi birbirine bağlıyor. Ortak mücadele HBDH ile sürdürülüyor. Yani HBDH 21, 28 ve 30 Mart anılarına verilmiş ortak cevap oluyor. Bu anlamda HBDH Kahramanlık Haftası’nın ruhuyla, özgür Kurdistan ve demokratik Türkiye hedefiyle kurulmuş ortak mücadele örgütü olarak şehit anısına bağlılığın en anlamlı yanıtlarından biri olmuştur.

Mazlumların, Ferhatların, Kemalilerin, Hayrilerin, Egîtlarin, Zekiyelelerin, Rahşan, Ronahî, Bêrivan ve Semaların anısına bağlı kalan gerilla, kahramanlık çizgisini bir yaşam kültürü haline getirmiştir. Düşmanın sınırsız vahşetine karşı Kurdistan’da yaşam kahramanca olmak zorundadır. Direniş çizgisi kahramanlık çizgisinde gelişmiş ve günümüzde Garê, Avaşin, Metîna, Zap kahramanlığında, Rûken ve Saraların fedailiğinde kendisini zirveleştirmiştir.

Gerilla ve savaş çizgimizin sembolü büyük komutan Egî yoldaşın yiğitliğini düşmanın o dönemki kurmay ekibi de itiraf etmiştir. O ekip içinde yer alan subaylardan birisi emekliliğine doğru konuşmuş “Egî gerçekten yiğit bir insandı” sözlerini sarf etmiş, bir diğeri ise “bize göre PKK içindeki en tehlikeli kişi Egî’ti çünkü yanındakilere ve halka en iyi davranan oydu!” demiştir. Aynı kişi “Ben Hogir dönemini de yaşadım. Kurmay ekipte bu durumu değerlendirdik ve PKK içinde 4 tane Hogir olursa bizim savaşmamıza gerek yok, kendileri PKK’yi bitirir biçiminde bir sonuca ulaştık” diyerek çeteciliğin düşman nezdinde nasıl algılandığını da ortaya koymuştur. İki çizginin savaşı bugün kapitalist modernite ve demokratik modernite savaşı düzeyinde evrensel

hal almıştır. Bu durumu yaratan PKK’nin kahramanlık çizgisidir.

Kahramanlığın bir de bu boyutu vardır yani çizgi devrimciliğini, ilkeyi savunmak, ne pahasına olursa olsun ideolojik doğrultudan taviz vermemek! Savunmalarda Önder Apo yeni dönemde devrimciliğin ve kahramanlığın tanımını toplumun ahlaki-politik gelişimi önündeki engelleri ortadan kaldırmak ve toplumsal inşaya hizmet etmek şeklinde tanımlıyor. Ne kadar toplumsal inşa o kadar kahramanlık! Ne kadar toplumun savunulması o kadar kahramanlık! Ne kadar toplumun eğitilip, örgütlenmesi ve savaş-tırılması o kadar kahramanlık! Bu da cesaret kadar bilinç ve emek işidir. Kaygısız, tereddütsüz, fedace, sonsuz bir inançla katılım işidir.

Fransa tarihinde adı geçen Jan Dark (Jeanne d’arc) erkek kılığına girerek savaşmış ve orduya büyük moral vererek zaferin kazanılmasına yol açmıştır. O dönemde savaşa kadınların katılması ölüm sebebiydi. Gerçek ortaya çıkınca kilise onu yakma kararı almış ve henüz 19 yaşındayken on bin kişinin önünde diri diri yakılmıştır. Aynı kilise 500 yıl sonra itibarını iade edip “Azize” ilan etmiştir. Bir yazar onu şu sözlerle anlatmıştır: “Yanman yarım saat sürdü, anlaşılman 500 yıl, ey ermiş!” Tarih tüm kahramanlıkların hakkını er-geç vermiş ve zafer sembolü olarak anmıştır.

Tarihteki tüm kahramanlıklar böylesi bedellerle gerçekleşmiş ve tüm halklara ilham olmuştur. Günümüzde Kurdistan’da yaşanan kahramanlık çizgisi tüm insanlığa ilham olmakta, cesaret, umut ve zafer inancını pekiştirmektedir.

Bu bilinçle tüm kahramanlık haftası şehitlerini sonsuz saygı ve minnetle anıyor, halklarımıza büyük acılar yaşatan faşizmden hesap sormada bir dönüm noktası olan Newroz’da açığa çıkan direniş ruhunu, kahramanların kahramanı, en büyük yiğitliğin adı olan Önder Apo’nun fiziki özgürlüğünü sağlamanın vesilesi yapacağımızı belirtiyoruz.

DEPREM

SİYASET VE YAŞANACAK OLASI DEĞİŞİMLER

Duran Kalkan

6 Şubat sabahı hareket ve halk olarak ağır bir doğal olayla karşılaştık, facia düzeyindeydi, felaket de deniliyor. Şimdi birçok çevre daha farklı düzeyde tartışıyor. Olaylar biraz daha aydınlanıyor. Edindiğimiz bilgilere göre de yaşananları anlamaya, değerlendirmeye çalışıyoruz.

Yaşananlar ciddi tartışmalara yol açıyor. Enkaz kaldırma durumuna yaklaşım da tartışmalara yol açıyor. Şöyle de denilebilir: Ağır hasarın yol açtığı acılar üzerinde düşünülür hale geliyor, yara biraz soğuyor, bu da daha çok anlamaya, nedenlerini ve sonuçlarını sorgulamaya götürüyor. Öyle anlaşılıyor ki, tartışmalar derinleşecek, ciddi sonuçları olacak. Bu kadar ağır hasara neden olan zihniyet ve siyasette önemli değişiklikler gerekiyor. Evet, yara ağır, tedavisi de eskiye döndürmez. Fakat sonuçları nasıl olur, hangi düzeyde değişiklikler yaşanır, o da çok net değildir. Önümüzdeki süreç bunu gösterecektir.

Sermaye ve iktidarla bütünleşen bilim, ranta hizmet ediyor

'Deprem değil tedbirsizlik öldürür, ihmalkarlık bu ağır sonuçların nedenidir, hakim olan zihniyet ve siyaset bu ağır tabloyu ortaya çıkardı' Baştan beri böyle tanımlamalar ve değerlendirmeler var. Bu tanımlamalar doğrudur. Nihayetinde deprem doğal bir olaydır. Yerkürenin merkezinde çeşitli biçimlerde yoğun bir enerji birikimi oluşuyor. Yerkürenin bir kısmı maddileşmiş bir kısmı da hareket halindeki enerjiden oluşuyor. Yerin derinliklerinde biriken enerji patlaması yerkürenin kabuğunda kırılmalara yol açıyor, o da sarsıntı yaratıyor. Kırılma noktaları mevcut jeoloji bilimi tarafından az çok biliniyor, çözümlenebilmiş durumdadır. Yerkabuğunun zayıf yerleriyle enerji birikiminin olduğu yerler bu olaylara meydan veriyor. Bunlara da 'fay hatları' deniliyor. İnsanlık mevcut enerji birikimini de izleyebiliyor. Yerkürenin derinliklerinde enerji patlaması olduğunda, muhtemelen yerkabuğu nerelerden kırılır, onu da mevcut bilgi düzeyiyle biliyor. Bu büyük bir avantajdır. Aslında bilim; insanların, toplumların hizmetinde olsa büyük bir avantajdır. O zaman bu tür doğal olayların insanlığa zararı en aza indirilebilir. Fakat dikkat edilirse Maraş merkezli 6 Şubat tarihli depremin sonuçları öyle değildir. Bu da bilimin ne kadar çok rant, sermaye, iktidarla bütünleştiğini gösteriyor. Aslında hakikatten, toplumsal varoluştan, canlı varoluştan koptuğunu, uzaklaştığını, insanlığa hizmet etmek yerine ranta hizmet ettiğini gösteriyor.

Mevcut siyasetler, iktidar ve devlet sistemi tarafından azami rant üze-

rine, kâr üzerine oluşturuluyor. Bu da bu tür felaketlerin zararını aza indirmek üzerine değil de daha çok kâr üzerine yaşamın inşa edilmesini gündeme getiriyor. Belki tümünden deprem önlenemez fakat sonuçları denetlenebilir, zararı en aza indirilebilir. Toplumsal varoluşa dair doğru bir zihniyet ve siyaset bu zararı en aza indirebilir.

Mevcut sonuçlara baktığımızda şunu görüyoruz: Demek ki mevcut deprem alanında hükmeden zihniyet ve siyaset; birey ve toplum yaşamını esas alan bir zihniyet ve siyaset değildir. Azami kârı, rantı esas almıştır. Bile bile ve kırılması muhtemel olan bölgeye bu kadar çok yağma binalar yapılmıştır. Şimdi ise yaşam-insanlık altında kaldı. 'Devlet altında kaldı' diyorlar, 'AKP-MHP iktidarı altında kaldı' deniliyor, belki bunlar da söylenebilir ama yaşam altında kaldı.

Her şey bu kadar çok devlet ve iktidara, rantına, kârına niye bağlandı? İnsanlar, toplumlar kendilerini neden bu kadar çok amacı daha çok kâr etmek olan bir sisteme bağlıyorlar? İnsanlık nerede yanıldı, nasıl yanıldı, neden bu yanılıglardan kurtulamıyor? Bizim için çok ciddi olan sorular bunlardır. Parti olarak, hareket olarak, mücadele olarak çıkış sorumuz; bu durumu düzeltelim, mücadele edelim diye var olduk. Ne kadar mücadele ettik, insanlık için tehlikeleri ne kadar aza indirdiğimiz mevcut sonuçlar da ortadadır. İktidar ve devlet sisteminin her bakımdan toplumlar üzerinde ne kadar etkili hale geldiğini ortaya koyuyor. Bütün bunlara yol açan iktidar ve devlet olmasına rağmen her konuşan 'nerede devlet, nerede iktidar' diyebiliyorlar. Toplum dediğimiz varlık, mevcut beş bin yıllık erkek egemen iktidar ve devlet sistemi tarafından bu hale getirilmiş durumdadır. Bunu açık olarak görüyoruz.

'Doğu Akdeniz Fay Hattı' deniliyor. Ne kadar doğru olduğunu bilemiyoruz ama 'beş yüz yıl önce benzer bir kırılma daha yaşanmış' deniliyor. Mevcut enerji birikiminin, beş yüz yıllık birikim olduğu çeşitli çevrelerce ifade edildi. 7 bin km derinlikte enerji parlaması olmuş, yedi metre genişlikte yerkabuğu birbirinden ayrılmış da deniliyor. 130 atom bombası şiddetinde enerji çıkmış deniliyor. Bazı bilim insanları Hiroşima'ya atılan atom bombasının yüz otuz katı büyüklükte şiddete sahip olduğu belirtiyorlar.

Bilim çevreleri tarafından konuşuluyor, aslında en çok basına yansıyan İstanbul depremi konusuydu. 'İstanbul'da deprem olacak' tartışmaları oluyordu ama öncesinden de bu alanda da fay hattının hareketli olduğu, her an bir depremle karşı karşıya gelinebileceği, tedbirlerin alınması gerektiği bazı bilim insanları tarafından belirtilmiştir, tüm

bunlara rağmen hiçbir tedbir alınmamıştır. Deprem yaşandıktan sonra 'ben söylemişim' deniliyor.

Sonuç gerçekten de ağırdır, bu kadar geniş bir alanda böyle şiddetli bir deprem çok fazla yaşanmış

Kırılma noktaları mevcut jeoloji bilimi tarafından az çok biliniyor, çözümlenebilmiş durumdadır. Yerkabuğunun zayıf yerleriyle enerji birikiminin olduğu yerler bu olaylara meydan veriyor. Bunlara da 'fay hatları' deniliyor. İnsanlık mevcut enerji birikimini de izleyebiliyor. Yerkürenin derinliklerinde enerji patlaması olduğunda, muhtemelen yerkabuğu nerelerden kırılır, onu da mevcut bilgi düzeyiyle biliyor. Bu büyük bir avantajdır. Aslında bilim; insanların, toplumların hizmetinde olsa büyük bir avantajdır. O zaman bu tür doğal olayların insanlığa zararı en aza indirilebilir. Fakat dikkat edilirse Maraş merkezli 6 Şubat tarihli depremin sonuçları öyle değildir. Bu da bilimin ne kadar çok rant, sermaye, iktidarla bütünleştiğini gösteriyor.

değildir. Depremler çok oluyordu ama daha dar alanda oluyordu, bunun alanı çok geniştir. Malatya'dan, Kahire'ye kadar yıkıma yol açan bir alan oluyor. Akdeniz'in bütün doğusunu etkilemiş durumdadır. Suriye, Lübnan, İsrail ve

Kahire'ye kadar ulaştı. En şiddetli olan Maraş merkezlidir. Pazarcık-Elbistan iki ayrı depremin merkezi oldular. Binlerce küçük artçı sarsıntılar da yaşanmıştır, yıkıntı çok ağırdır. Maraş, Adıyaman, Malatya'nın bazı çevreleri, Hatay-İskenderun hattından Antep'e doğru uzanıyor.

Burada birçok toplum iç içe yaşıyor, ağırlıklı olarak Kürt, Arap, Türk toplumları iç içe varlar. Toplumsal hareketliliğin, dinamizmin en yoğun olduğu bir alandır. Batı Kurdistan, Çukurova ve Batı Suriye; başta Kürtler olmak üzere Arap ve Türk toplumunun en hareketli, en dinamik olduğu bölgedir. Dolayısıyla yerleşik nüfus kadar hareketli mevsimlik nüfus da var. Verimli ve bereketli bir alandır. Gerçekten de bilanço nasıl olacak belli değildir. '40 binin üzerinde kayıp ve yüzbinlerce yaralı olduğu' söyleniyor ama öyle değildir. Tümünden netleştirmek de çok zordur. Zaten AKP-MHP faşizmi kesin sonucu açığa çıkartmak istemiyor, aslında istese de çıkartması zordur, çünkü öyle statik bir alan değildir, dinamik bir alandır, hareketli nüfus çok fazla var. Kurdistan'dan Çukurova'ya, Kilikya'dan Çukurova'ya, kuzeyden-batıdan Çukurova'ya dönük toplumsal hareketlilik çoktur, verimli bir alandır. Hem ekonomik nedenlerle hem de savaş nedenleriyle yoğun bir hareketlilik var. Onun için kesin sonuçları tespit etmek çok zor görünüyor. Zaten AKP-MHP faşizminin öyle bir netleştirme yaklaşımı da yoktur.

Mevcut nüfusun büyük çoğunluğu Kürt'tür. Dörtte üçü Kürt denilebilir. Arap nüfus önemli bir yoğunluk arz ediyor. Adana'dan-İskenderun-Hatay'a ve Suriye'nin batısındaki kentlere kadar uzanan bir nüfus var. Eski Ermeni nüfusunun yoğunlaştığı bir alan da oluyor. Türkmen toplulukları dağlık alanlarda, kentlerin içerisinde işçi olarak vardılar. Ağırlıklı olarak deprem, Kurdistan'ın batısını vurdu. Öyle değerlendirmek gerekiyor.

Şöyle de denilebilir: Kurdistan'ın en dinamik ve mücadelecı yurtsever kesimlerinin toplandığı bir sahadır.

İdeolojik ve siyasi eğilim bakımından değerlendirilmek istenirse Kürtler açısından Kurdistan'ın birçok alanında yürütülen mücadeleyle savaştan etkilenecek, düşman baskısı sonucu hareketlenmiş, oldukça yurtsever bilince ve tutuma sahip bir Kürt kitlesinin bu alanda var olduğunu biliyoruz. Hem yerleşik olanlarının hem de hareketli göçmen olanlarının böyle bir karakter taşıdığı açıktır.

Diğer yanıyla da demokratik özellikler taşıyan bir alandır. Türkiye sistemi açısından da Arap ve Türk toplumları ağırlıklı olarak demokratik özelliklere sahiptirler, Kürt yurtseverliğiyle Türkiye demokratisinin en çok iç içe geçtiği, birleştiği, mevcut AKP-MHP iktidarının en zayıf olduğu bir alandır. Yirmi milyon civarı bir nüfus yoğunluğundan söz ediliyor. Yirmi milyondan az değil daha da fazla olabilir. Kürt toplumunun, yine Arap, Türk toplumlarının önemli bir kesimi Alevidir. İnanç olarak da Suni-Alevi toplumlarının birçok alanda iç içe yaşadığı bir coğrafya parçası oluyor.

Gerçekten de şimdiye kadarki mücadelede olduğu gibi, depreme uğrayan zemin, önümüzdeki süreç açısından da en çok öne çıkacak, mücadele edecek, Kürt özgürlüğü ve Türkiye'nin demokratikleşmesinde rol oynayacak bir toplumsal zemindi. Bu yönüyle büyük bir yurtsever demokratik kitle ağır bir zayıf yaşadığı, hayatını kaybetti, yaralandı, şimdi alanı terk etmek zorunda kalıyor. AKP-MHP faşizmi bu yönüyle de bundan yararlanmak isteyecektir.

Böyle bir süreçte bu bölge niye öne çıktı? İnsan nedenlerini sorgulamaya yöneldiğinde aklına bu ve buna benzer sorular gelebilir. 'Tetikleme de olabilir!' diye değerlendirmeler de var. Bu düzeyde bir sarsıntı olabilir mi, bunu bilemiyoruz. Eğer öyle bir durum mümkünse AKP-MHP yaptırır, ondan hiç şüphemiz olmamalıdır.

Yer üstünde olanlar, yer altındaki hareketliliği ne kadar etkilediğini bilemiyoruz. Belki de en az bilimiz o durumla ilgilidir. Evet, doğanın tahribatı atmosferde hasara yol

açıyor, böyle bir durum yerin dibindeki hareketliliği de, enerji birikimini de etkiliyor mu? Eğer öyle bir etkileme durumu varsa araştırılabilir, şüphe duymamak için hiçbir neden yoktur. Önder Apo 'doğa kendisine yapılanların hesabını kendi diliyle sorar' dedi. Önderlik, bu tür olayları doğanın intikam alması olarak tanımlıyordu.

Tek yanlı bakış olmalıdır. Her şeyi devlete bağlayan çevreler de var. Kendisini özgür basın olarak tanımlayanlar, devleti eleştireceğiz derken över hale geldiler. 'Her şeye devlet ve iktidar hakıymış!' diye değerlendiriliyor. O zaman toplum hiç yok, o zaman konuşmaya hakkımız da yoktur. Madem böyle bir duruma gelmişiz, bunu kabul etmişiz, engelleyememişiz, o zaman biz neyiz? Propaganda yapılırken ve

hiçleştiresek kötü bir durumdur. Elli senedir biz de mücadele ediyoruz, bu kadar devrim iddiasıyla çıktık, bu kadar bilimcimiz var, toplum sorumluluğumuz vardı, yaşamı ne kadar buna göre düzenledik. Bu hususlarda sorumluluk duymak önemlidir. Kendi yaşamımız üzerinde hiç söz hakkımız yoksa, hiç öyle düşüncemiz yoksa o zaman devrimciliğimizde, özgürlüğümüzde, toplumsallığımızda da sahte olur. Öyle yaklaşamaz.

AKP-MHP faşizmini teşhir ederken bir ölçü tutturmalıyız

O bakımdan ortaya çıktı ki, ulus-devlet toplumların ruhunu, bilincini, en karşıt olanı bile kendisine sonuna kadar bağlamıştır. Toplumu biz onun

manında tedbir almadık' biçiminde özeleştiriyorlar. Böyle değerlendirmeler de var, bu değerlendirmeler olumlu ve önemlidir.

Sonuçlar neye yol açacak? Türkiye'ye bağlı olarak geçen yazdan bu yana bazı değerlendirmeler yapıyoruz. Ortadoğu ve dünya açısından çok kritik bir yıla girildiği, önemli bir süreçten geçildiği, ciddi siyasi-askeri gelişmelerin yaşanacağı, hatta devrim niteliğinde değişimlerin olabileceği konularını hep değerlendirdik, siyasi-askeri durum değerlendirmelerini böyle bir yaklaşım temelinde yaptık, sürece yaklaşımımızı buna göre belirledik. Özellikle 2023'e girişle birlikte, 2023 yılının her gününün, haftasının, ayının ciddi siyasi olaylara gebe olduğunu, o tür gelişmelerle yüz yüze geleceğimizi hep

etki de oluşturdu. Hem deprem alanında çalışmak için seferber olan kitleler için olumlu bir zemin yarattı hem dış kamuoyu için olumlu bir zemin yarattı. Onun ardından da eleştiriler ve çeşitli değerlendirmeler, açıklamalar gelişti.

Tabii hakim olan, yöneten, ege-men olan güç AKP-MHP faşist diktatörlüğüdür. Onların tutumu esas olarak önemliydi. İki gün boyunca AKP'den hiçbir ses çıkmadı. Tayyip Erdoğan ise hiç görülmedi, dördüncü gün Devlet Bahçeli bir grup konuşması yaptı ve 'eleştirilerimizi sonraya saklıyoruz' diyerek kendine göre yön vermeye çalıştı. Tayyip Erdoğan ise hiç görülmedi. Neden bu ilk iki gün hızla hareket edilemedi? Neden bunun için hazır olan kurumlar örgütlü ve planlı bir biçimde kurtarma faaliyetlerine seferber edilmediler? En çok rol oynanacak bir dönemdi, neden öyle olmadı? Bu bilinmiyor. Gerçekten de AKP yoktu, Tayyip Erdoğan yoktu, üçüncü gün sahneye çıktı, deprem sahasına geldi. Belli ki söylenen bazı şeyleri takip etmiş, ortaya çıkıp konuştuğunda da tehdit açıklamalarında bulundu. Öyle anlaşılıyor ki Ankara'dan hareket etmeden Olağanüstü Hal kararı gibi bazı kararlar da almış, örneğin kendisi deprem alanına geldiğinde Olağanüstü Hal gündeme geldi ve meclise öyle bir önerenin verildiği ortaya çıktı. Bazıları 'şok geçirdi' diyor, bazıları 'izleyip gözlemek ve anlamak istedi' diyorlar, bazıları ise 'biraz zaman geçsin' diye bekledi diyorlar. Böylelikle bazı kararlar aldı. Bu da Olağanüstü Hal kararıdır. Ondan sonra ekonomik projeler sunarak 'acıyı maddi şeylerle dindireceğiz' biçiminde açıklamalarda bulunarak, özellikle çeşitli rant çevreleri için yeni bir yeşil ışık yakarak, onlara etrafında toplamak üzere bir sürü projeleri peş peşe ilan etmeye kalktı. Afet bölgesi ilan etmek yerine Olağanüstü Hal ilan etti. Bu bir siyasi karar ve tutumdur. Biz eylemsizlik ilan ettik, o ise Olağanüstü Hal ilan etti. Olağanüstü Hal ise saldırı demektir, denetim altına almak demektir. Bütün siyaseti kendi tekeline, merkezine almak demektir. Meclisi baypas etmek oluyor. Bütün yetkiyi Tayyip Erdoğan Olağanüstü Hal ilanı ile ele aldı ve tek başına yönetir hale geldi. Sonra da yasaklar koymaya kalktı, tehditlerini arttırdılar, Devlet Bahçeli de aynı havada çıktı. Şimdi geline nokta Olağanüstü Hal geçerliliğini sürdürüyor, siyasi olarak esas olan olağanüstü haldir.

AKP-MHP deprem bölgesinde kendisi dışında kimseye izin vermiyor

Şöyle de söylenebilir: Biraz vicdanlı, bu tür şeylerden etkilenen, yine içine düştüğü siyasi çıkmazdan kurtulmak istiyorsa aslında Tayyip Erdoğan yönetimi için deprem bir fırsattı, eski suçlarını biraz affetirebilirdi, yeni bir başlangıç yapmaya yönelebilirdi. Bu kadar çaldı, ezdi, bir diktatör olarak gerçekten de toplumla tam karşı karşıya geldi, bunu biraz hafifletebilirdi, deprem öyle bir fırsat yarattı. Bilemiyoruz ama

Tayyip Erdoğan deprem sonrasında gözükmediği ilk iki günde belki bunları değerlendirdi, nasıl bir politika yürütmesi gerektiğini değerlendirmiş olabilir. Fakat Olağanüstü Hal ile birlikte üçüncü günden itibaren izlediği politika 15 Temmuz 2016 sözde darbe girişimini nasıl tanırlıftu diye değerlendirip başkanlık sistemini geliştirme ve iktidarını güçlendirmenin vesilesi yaptıysa, depreme de öyle yaklaştı.

Şu an AKP-MHP faşizminin depreme yaklaşımı öyledir. Bir yıl, olmadı iki yıl zaman istiyor. 'Seçim bir yıl ertelenemez mi' diye Bülent Arınç'ı konuşturdular. Hile yapıp seçimi kazandım demek için de birçok fırsat ele geçirdi. Olağanüstü Hal ilanı ile bunun siyasi zeminini oluşturmuş durumdadır. Böyle de yaklaşacaklar. Bu temelde bütün her şeyi yasakladılar. AKP-MHP'ye bağlı kurumların dışında hiçbir partinin, toplumsal kesimin, demokratik kuruluşun deprem bölgesinde hareket etmesine izin vermiyorlar, yardımlaşmasına izin vermiyorlar, hepsine el koyuyorlar. Sadece siyasi güç olarak AKP-MHP var, onun dışındaki hiçbir partiyi artık Türkiye'de parti olarak da görmüyorlar. O düzeyde sert bir tutum var. Toplumun önemli bir kesimini çeşitli nedenlerle alandan çıkartıyorlar, ayrımcılığı en ileri düzeyde geliştirdiler. Arap-Türk toplumlarının olduğu yerlere daha çok yardımlar gönderilirken, Kürt ve Alevi toplumlarının olduğu yerlere gerçekten de yardım götürmediler, açık bir şekilde ilan da ediyorlar. 'Ne yaparsanız yapın' der gibi bunu yaptılar. Öyle bir yaklaşım gösteriyorlar. Alanı boşaltmaya çalışıyorlar. Nasıl ki Maraş katliamıyla Fırat'ın batısını Kürt-süzleştirme sürecini başlattıysa şimdi bu depremin sonuçlarını bu politikanın sonuca götürülmesi haline getirmek istiyorlar. Çeşitli çevrelerin yaklaşımı da böyledir. Buna göre açıklamalar var, topluma uyarılar var. Devletin yönelimi böyledir.

AKP-MHP faşizminin yönelimi baskıyı, zulmü daha da şiddetlendirerek hem bir yandan yeni zenginler türetmek için bir yeni rant planlaması geliştiriyor, bir de toplumu baskı altına alıyor, sürüyorlar. Yurtsever ve demokratik toplumun yoğunlaştığı bir alan, o yoğunluğu dağıtmak istiyorlar. Nasıl 2015'te haziran da, sonra kasım ayı başında iktidar olduktan sonra Kurdistan'da yurtsever mahalleleri dağıtmak üzere saldırılar geliştirdilerse, benzer bir biçimde şimdi bir bütün olarak batı Kurdistan'a, Çukurova'ya yönelik böyle bir saldırı yürütüyorlar. Toplumsal yoğunlaşmayı dağıtmak istiyorlar. Özellikle de Kürt nüfusunu, Alevi nüfusunu sürmek istiyorlar. Kürt Aleviliğini orada tümden bitirmek istiyorlar. Zaten 1927'de İsmet İnönü ile Fevzi Çakmak'ın Erzincan'dan başlattıkları süreçtir. Şark Islahat Planı temelinde Fırat'ın batısının Kürt-süzleştirilmesi raporu, planı var. Onu, deprem vesilesiyle de etkili bir biçimde uygulamak istiyorlar.

Çeşitli boyutları var. **Bir**, demografyayı değiştirmek istiyorlar. Yurtsever ve demokrat nüfusu dağıtmak

konusurken dikkat etmek gerekiyor. Bir şeyi eleştireyim ya da teşhir edeyim derken onu över duruma düşme tehlikesi de var, çünkü özel savaş uygulanıyor. Özel savaş tehlikeli bir savaş biçimidir. Düşmana vuracağım derken, kendine vurma ihtimali de fazladır. Düşmanı teşhir edeyim derken, onun ne kadar güçlü olduğunu gösterme tehlikesi de var. Eleştiri gerekli ama hangi düzeyde, nerede, nasıl gereklidir? Sadece kuru sonuçlar üzerinde eleştiriye kalkılırsa nedenleri çözümlenemez, dolayısıyla doğru anlaşılabilir, doğru sonuçlar da çıkartılamaz. Sonuçları değerlendirmeliyiz, ama esas nedenleri üzerinde de doğru ve yeterli bir biçimde durmalıyız. Nedenlerini gidermeye çalışmalıyız ki bu sonuçlar bir daha yaşanmasın.

Bu bakımdan yerüstü, yer altını ne kadar etkiliyor? Bunu çok fazla şimdi bilemiyoruz. Fakat şunu iyi biliyoruz ki, bu alan bilinen bir alanmış, 'fay hattı' deniliyor, enerjinin biriktiği gözleniyormuş, deprem bekleniyormuş ama bütün bunlara rağmen inşa edilen yaşam tam da 'gel beni vur' tarzında bir yaşamdır. Rant çevreleri, faşistler, iktidar ve devlet çevreleri kâr elde etmek için yapmışlar, insanlar da çaresiz diyelim, ama bunu söylemek hiçbir şeyi kurtarmıyor, tam da kâr elde etmek isteyenlerin kârına hizmet etmişler. İktidar ve devlet, rant çevreleri kâr için böyle yapıyorlar, peki orada yaşayanlar kendi yaşamlarından hiç sorumlu değiller miydi? Bu bakımdan Tayyip Erdoğan'ı, devleti, faşizmi teşhir edeceğiz derken kendimizi hiçleştiresek kötü bir durumdur, tam da özel savaşın istediğini yapmış oluruz. Faşizmi teşhir edeceğiz derken kendimizi

dışına çıkartamamışız. Demek ki yaşananlara ilişkin öz eleştirel yaklaşmak önemli olmaktadır. Evet, AKP-MHP faşizminin yaptıklarını eleştireceğiz, teşhir etmemiz gerekiyor ama teşhir ederken bir ölçü tutturmalıyız. Yaşamdan ve her şeyden onlar sorumluydu biz o zaman kendimiz hiçleşmiş oluruz. Kendi sorumluluğumuzu da ortaya koyacağız. Toplumu ne kadar eğittik? Ne kadar bilinçlendirdik? Ne kadar örgütledik? Ne kadar doğru yaşam zeminine çekebildik? İddiamız bu değil mi, bu amaç doğrultusunda çalışmıyor muyuz! O halde kuru kuruya hep başkasını suçla ve işin içinden çık biçiminde olmaz.

Evet, facia düzeyinde bir deprem oldu, ortaya çıktı ki çöken binaların büyük bir bölümü 2004'ten sonra yapılmış, buna rağmen AKP basını 'hepsi eskidir' diyor, bunların hepsi yalandır, telaşa düşüler, kendi yaptırdıklarıdır. 'Malatya'da, Maraş'ta, Hatay'da imarı düzenledik' biçiminde Tayyip Erdoğan'ın deprem öncesi süreçlerde konuşmaları var. Sonuçta yeni bir imar affı mecliste görüşülürken deprem oldu. Hatalı yapılmış yapıları affetmek için meclis hazırlanıyordu. Geçmişte de rantçı çevreleri birçok kez affetmişti. Tüm bunları eleştirmeliyiz, teşhir etmeliyiz ama bir de bizim sorumluluğumuz var. Çünkü toplumun yaşamından devlet ve iktidar sorumlu değildir. Toplum, devlet ve iktidara teslim olmuş diyemeyiz. Öyle öngöremeyiz. Eğer öyle bir duruma düşmüşse o zaman biz zayıf durumdayız. O nedenle sorumlu yaklaşacağız, öz eleştirel yaklaşacağız. Bugünlerde o tür yaklaşımlar basında biraz geliyor. Bazı çevreler çıkıp 'za-

değerlendirdik, buna hazırlıklıydık ama böyle bir şeyi gerçekten de değerlendirmemiştik. Siyasi depremler bekliyorduk ama doğal depremler çok aklımızdan geçmiyordu, ne tür siyasi olaylar olur diye takip ederken, mücadeleyi de o temelde geliştirmeye çalışırken çok ağır doğal afetle karşılaştık. Dolayısıyla da baştan itibaren de ciddi bir biçimde değerlendirmeye çalıştık.

Eylemsizlik kararı ahlaki-vicdani bir tutumdur

Türkiye'nin en demokratik ve mücadeleci toplumu vuruldu, aslında PKK'nin kurulduğu sahaydı. İdeolojik grup, Kurdistan'da gençlik grubu oluşurken merkez alındı. Daha sonra da bu saha hep serhildanların merkezi oldu. Kitle mücadelemizin, toplumsal eylemliliğimizin hep merkezi oldu. O bakımdan tanıdığımız bir alandır, dolayısıyla olay olunca en çok bizi etkiledi. Yönetimimiz ona göre de bir yaklaşım gösterdi.

Durumun ağırlığı daha çok anlaşılınca, içinde bulunduğumuz askeri durumu da değerlendirdik. Beşinci gün sabahı bir eylemsizlik durumu ilan etmeyi yönetimimiz gerçekleştirdi. Saldırı olmadıkça, saldırı eylemleri yapılmasın, dolayısıyla bütün dinamik güçler, toplum, herkes depremin sonuçlarıyla uğraşabilsin diye genel yönetimimiz adına Eşbaşkanlık eylem güçlerine çağrı yaptı. Hem toplumsal seferberliğe zemin hazırlamaktı, hem de gerçekten biraz vicdanlı ve insani yaklaşım gösterecekse iktidar çevreleri için, yine dış kamuoyu için değerlendirebilecekleri bir zemin yaratmayı ifade ediyordu. Belli bir

istiyorlar. *İki*, yeni bir rant yaratmak istiyorlar, ona dört elle sarılıyorlar. En hızlı o konuda çalışıyorlar. *Üçün-cüsü*, iktidar sistemlerini sürdürmek istiyorlar. Durum şimdi çok daha ciddiye bindi, öyle kolayca seçim olur, AKP-MHP kaybeder, diğerleri kazanır, yönetim değişikliği olur diye bekleyenler, şimdi öyle olamayacağını görüyorlar. Biz defalarca uyardık, bu iş öyle kolay değildir. Tayyip Erdoğan bırakıp gidecek diye beklememek lazım. 'Ben bildiğiniz gibi başbakan değilim, cumhurbaşkanı da değilim' diye birçok kez ilan etti. Kendisi söylüyor ama anlaşılacak istenmiyor. Tayyip Erdoğan'ın kendisi 'ben sandığınız gibi değilim' diyor ama bazı çevreler ise 'sen sandığımız gibi ol' demeye getiriyorlar.

AKP-MHP faşizmi savaş ilan etti

Bu temelde 2023 mücadelesi çok daha karmaşık hale gelmiş bulunuyor. Bu durumun siyasi sonuçları çok daha yakıcı olacaktır. Dahası Olağanüstü Hal altında buradaki oyları kontrol altına alırsa, başka yerlerde de hile yaptı mı tekrar kazanabilir. Duruma bakacaklar, şimdi biraz baskı ile kendilerini örgütleyecekler, duruma hakim olacaklar, hileyle kazanacaklarına kanaat getirirlerse da seçim yapıp kazanmayı hedefleyecekler. Yok yine sonuçlar öyle olmazsa, çeşitli olaylar yaratacaklar, nedenler ortaya çıkartacaklar, iktidar ömürlerini buna dayanarak sürdürmeye çalışacaklar. Bu üçü de önemlidir. Bu anlamda hükümet, AKP-MHP faşizmi savaş ilan etti. Nasıl 15 Temmuz 2016 çakma darbesi ardından Olağanüstü Hal ile saldırı başlatarak diktatörlüğünü kurduysa, şimdi deprem üzerindeki olağanüstü halle saldırı geliştirip yurtsever, demokrat, mücadeleci kesimleri de dağıtarak, etkisiz kılarak yeniden daha güçlü bir hakimiyet, faşist diktatörlük kurmaya çalışacaktır. Bu bakımdan saldırılarını artıracaktır. Türkiye'nin ne olacağı şimdi hiç belli değildir. Eğer buna karşı direnilirse, bu da yaşanacak olan gittikçe derinleşmiş, şiddetlenmiş bir savaştır. Bu savaş Türkiye'nin içinde de kalmaz, bütün Ortadoğu'ya da yayılır. Faşist sürüler zaten Almanya'da da saldırıyorlardı. Bu kesinlikle böyledir, bunu göze almış durumdadır. AKP-MHP'nin izlediği çizgi budur. Buradan kazanç sağlayacak, soykırımı da daha çok derinleştirecek, diktatörlüğünü güçlendirecek, iktidar ömrünü uzatmaya çalışacaktır. Bu netleşmiştir. Bunu açıkça görmek gerekiyor. O halde politikalarımızı, tutumlarımızı, mücadelemizi buna göre geliştirmemiz gereklidir.

Evet, biz ilk gün bir tutum açıkladık, sonra eylemsizlikle yine bir tutum açıkladık ama gelişmeleri değerlendirmek lazım. Eylemsizlik kararımız toplumu rahatlatmış, biz o açıdan amacımıza ulaştık ama muhatap çevrelerden herhangi bir sahiplik görmedi. AKP-MHP zaten tersine hareket ediyor. HPG-Bim günlük açıklamalar yapıyor, savaş daha çok şiddetleniyor, giderek daha fazla da şiddetlenecektir, herhangi bir duraksama kesinlikle yoktur. Tersine şiddeti katliamı, faşist baskı ve terörü daha çok arttı-

arak toplumu ezmeye çalışacaktır. Büyük bir yurtsever ve toplumsal bütünlüğü ezecek, kendi zeminini ve hakimiyetini güçlendirecektir. Amacı budur. Soykırımcı zihniyet ve siyasetin istediği de budur. Bu durumu Devlet Bahçeli yönetiyor, zaten grup konuşmasında bütün bunları yapacağını açıkladı ve ilan etti.

Eylemsizlik kararı ile demokrat çevreler biraz rahatladılar ama siyaset, Türkiye'nin muhalefeti el kaldıracak durumda değildir. Kılıçdaroğlu 'ben senle görüşmeyecem' diyor ve azıcık direnir gibi görünüyor, şimdi diyebildiği odur. Fakat 15 Temmuz darbesinden sonra 'Yenikapı Ruhı' diyerek birlik sağlamışlardı, şimdi ise görüşmüyor. Bir tutum alır gibi gözüküyor, bu durum biraz anti faşist çevrelerde umut yaratıyor ama ne-reye kadar gider belli değildir. CHP'de bu tutum ne kadar derinleşecek, diğerleri buna katılacak mı, katılmayacak mı, belirsizdirler. Eylemsizlik kararına ilişkin değişik siyasi partiler, kesimler herhangi bir şey yapmadılar, toplumsal kesimler, sendikalar, dernekler, hiç kimse çok orali olmadı. Dış alanda, dış basına biraz yansıdı, çok ileri düzeyde olmadı ama orta düzeyde olumlu etki yaptı ama dış siyasi çevreler üzerinde de herhangi bir etkisi olmadı, basınla sınırlı kaldı.

Dış siyasi kesimler AKP-MHP faşizmi ile çelişiyorlar ama PKK ile oluşan gündemlere ise hiç yaklaşmıyorlar. Yardım için gelenler oldu, anlaşılmadılar, karşı açıklamalar yaptılar, bazıları bırakıp gittiler, bazı devlet yönetimleri enkaz kaldırma kurtarma çalışmalarındaki ayrımcılığı eleştirdiler, eleştiriyorlar. 'Bu suça ortak olmayacağız, cinayet işleniyor' diyenler de oldu. O düzeyde AKP-MHP faşizmiyle de çelişkililer ama sadece o düzeydedirler. Ona karşı Türkiye'deki demokratik cephe oluşmasına yanaşmıyorlar, destek vermiyorlar, işin içinde PKK olursa PKK'nin olduğu bir şeye hiç girmek, PKK'nin yararlanmasına fırsat vermemek için son derece duyarlı ve dikkatli davranıyorlar.

Daha çok çatışma ve savaş gelişecektir

Aslında bütün kesimleri ciddiyete davet etmek ve uyarmak lazımdı. Eğer bunu 'zaten savaşıyor onun için yaptık!' diye algılıyorlarsa yanı-lıyorlar. AKP-MHP faşizminin tutumu ortadadır, bizim hiç gevşemeye fırsat vermememiz gerekiyor. Hem gerilla cephesi, hem halk cephesi hazırlık yapmak üzere değerlendirilmelidir. Onun dışındaki yaklaşımlar kesinlikle yanlıştır. Bu bakımdan öyle bir siyasi süreç vb gelişmedi. Gelişecek olan biraz da netleşti. Seçimin ne olacağı belli değil, daha çok çatışma ve savaş gelişecektir. Hem de eskisi gibi değil, bütün toplumu örgütleyerek faşist çeteleri oldukları yerde etkisiz kılacak yeni yol ve yöntemler geliştiren, böyle bir yaratıcılık gösteren savaşıcılığa ihtiyaç var.

1915 Ermenilere ne yapıldığı biliniyor. Şimdi Malatya'dan-Adana'ya-Antep'e kadar Kürtlere de yapılmak istenen benzerdir. Zaten yürütülen

bir soykırımdı. Afrin'i de işgal ettiler, aynı şeyi yapacaklar. Etkili olurlarsa orayla sınırlı kalmazlar. Serhat, Botan, Çolemerge'de bunu yayarlar. Belki de hepsini birlikte yapmazlar, parça parça yaparlar. Oradan alacakları sonuca bağlıdır. Ona bakacaklar. O bakımdan durum gerçekten de ciddidir. Yeni bir durumdur, dikkatle değerlendirmemiz lazım. Toplumu da bu temelde eğitmemiz, buna çekmemiz lazım.

1915'i unutmayalım. 1978 Maraş Katliamı da farklı değildi. Tekrar aynı şeyi yapabilirler. Bu sadece Kurdistan ile sınırlı bir durum değil, Türkiye hatta Ortadoğu ve Avrupa bile bunun içindedir. AKP-MHP faşizmi her yerde örgütlendi, her yerde ezmek isteyecekler, hiçbir yerden bir düşünce, eylem çıkışı olmasın isteyecekler, olmaması için her yerden saldıracaklar, bu anlaşılıyor.

Başkası yapsın diye bekleyemeyiz, görev ve sorumluluk bizim üzerimizdedir. Yapmayı başarmamız lazım. Onun için de yenilikçi düşünceye ihtiyaç var, yeni mücadele tarzlarını, örgütlenmeleri geliştirebilmemiz lazım, kendimizi bu anlamda yenilememiz, değiştirmemiz, yeniden yapılandırmamız gerekiyor. Yine bu temelde anlayışımızı, tarzımızı değiştirmemiz gerekiyor. Bizim görevimiz söylemek ve ondan sonra da seyretmek değildir, tam tersine yapmak ve de yaptırmaktır. Apocu militanlığın temel durumu ve işlevi budur.

Bu konuda çok çalıştılar, örgütlüdürler, hiç basite alınmamalıdır.

Kılıçdaroğlu daha yeni yeni 'devletin olmadığını gördük' diyor, yeni mi gördün, devlet yok ama on tane AKP-MHP'nin çete devleti var. Basınından-ordusuna, polisine kadar hepsini kendi çeteci zihniyetleriyle devleti yeniden yapılandırdılar. Nasıl yok, faşist devlet var. Hitler nasıl ki Almanya'da faşist bir devlet kurdu iktidarı ele geçirdiyse şimdi Bahçeli ve Erdoğan Türkiye'de onu yapıyorlar, önemli ölçüde de yaptılar.

O nedenle durumu ciddiyetle değerlendirmemiz lazım. Öyle siyasetin öne çıktığı, yumuşak bir sürecin geliştiği bir durum kesinlikle yoktur, bu konuda yanılmamak lazım. Hiçbir yerde en küçük bir gevşeme olmalıdır, hazırlık, örgütlenme çalışması yürütmeliyiz, hem de hızla yeni planlamalar yaparak bu duruma göre bir mücadele gücü haline gelmeliyiz. Biz kendimizi bu koşullara göre mücadele gücü haline getiremezsek ağır katliamlar yaşanır, hiç kimse bunun önünü alamaz. Türkiye'de de, dünyada da, insanlık biz-

den bunu bekliyor. Şu anda PKK ve Kürtler bunu yapamazlarsa AKP-MHP faşizmine karşı Türkiye'de, başka bir yerde hiç kimse yapamaz. O halde başkası yapsın diye bekleyemeyiz, görev ve sorumluluk bizim üzerimizdedir. Yapmayı başarmamız lazım. Onun için de yenilikçi düşünceye ihtiyaç var, yeni mücadele tarzlarını, örgütlenmeleri geliştirebilmemiz lazım, kendimizi bu anlamda yenilememiz, değiştirmemiz, yeniden yapılandırmamız gerekiyor. Yine bu temelde anlayışımızı, tarzımızı değiştirmemiz gerekiyor. Bizim görevimiz söylemek ve ondan sonra da seyretmek değildir, tam tersine yapmak ve de yaptırmaktır. Apocu militanlığın temel durumu ve işlevi budur.

Şu an depremle birlikte içine girilen süreç budur. Dolu dizgin böyle bir sürece gidiliyor. Birileri çıkar bunun önünü alır, etkili olur, faşizmi durdurur; böyle olmasını da isteriz. Böyle olursa değerlendiririz, ona uyum sağlarız, ona uyum sağlamak kolaydır, bir sorun yok, onda bir zorluk yoktur. Fakat öyle olmaz da faşizm katliamlar yapmak üzere dolu dizgin saldırırsa faşizmi nasıl yenilgiye uğratacağız, faşist saldırıganlığı nasıl kıracağız? Şimdi bu sorulara cevap oluşturacak bilinç, örgütlülük ve hazırlık düzeyinde olmamız lazım. Bunu yaptık mı gerisi kolaydır, daha farklı bir biçimde gelişmeler olursa onlara uyum sağlarız. Bilinmelidir ki en tehlikelisi faşizmin soykırımı tamamlama temelindeki saldırı hazırlığıdır. Faşizme bu temelde geçit vermezsek, faşist saldırganlığı devrimci direnişle kırma gücünü gösterebilirsek, o zaman durum tersine döner.

Demek ki faşizmin yaptığı soykırımı tamamlama hazırlığıyla birlikte daha çok çatışmalı bir sürece girmiş oluyoruz. Bir bütün olarak içinde bulunduğumuz günleri, haftaları iyi değerlendirerek kendimizi böyle bir mücadele gücü haline getirmemiz lazım. Çünkü tehlike azalmamış büyümüştür.

Şöyle de ele alınmamalıdır: Bu son yaşananlar AKP-MHP'yi güçlendirdi sanılmamalıdır. Öyle değildir, güçlendirmede. AKP-MHP faşizmi depremden yararlanarak yasaklamayla, olağanüstü halle faşist terörü daha çok arttırarak güç sahibi olmak istiyor. Zayıflığını öyle gidermek istiyor, yoksa herkes sorguluyor, dünyada da teşhir oldu, toplumda da ciddi bir biçimde teşhir oluyor ama şiddetle, zulümle; teşhirin, devrimci demokratik gelişmelerin önünü kapatmaya çalışıyor. O bakımdan süreç daha çok mücadelecici, daha çok çatışmalı bir süreç gibi görünüyor. Kendimizi

ona göre hazırlayıp zamanında saldırıları kırarak bir pozisyonu ortaya koyarsak faşizm yıkılacaktır. Toplumda tepki çoktur, gerçekten de AKP-MHP enkazın altında kalabilir, deprem ve sonrasında yaşananlar AKP-MHP'yi düşürebilir, köklü bir siyasi değişiklik gündeme gelebilir, bir değişim-dönüşüm yaşanabilir. Bu mümkündür ama bu da AKP-MHP faşizmine karşı yeterli bir devrimci demokratik mücadele yürütmekle olur. Kendiliğinden olmaz. Hatalar yapılarak olmaz. Onun için demografyanın değiştirilmesine izin verilmeyecek, toplum daha çok bilinçlendirilecek, teşhir daha iyi geliştirilecek, en önemlisi de her alanda hızla örgütlenmek gerekecek.

Deprem sonuçları açısından da bunlar belirtilebilir. Şu an harıl harıl siyaset tartışılıyor, gittikçe de daha fazla tartışılacaktır. Biz depremin ve nedenlerinin çok uzun bir süre tartışılacağını düşünüyorduk ama Türkiye'deki siyasi mücadele o kadar çok keskin ki, insanlar ölmüş-kalmış faşizmin umurlarında değil, tarihte eşi az bulunur bir iktidar kavgası var. Tayyip Erdoğan'a göre değil yüz bin kişi, iki yüz bin kişi ölmüş umurunda değildir, onun iktidarı için milyonlar da ölebilir. İktidarda kalmak için bunların hepsini göze alıyor. Onun için her şeye siyasi-askeri bakıyor, kendini ona göre hazırlıyor, hiç kimseye söz hakkı vermiyor. İpin ucunu kaçırmamak için böylece yönlendiriyor. İpin ucunu kaçtıracak bir şey bırakırsa döküleceğini, param parça olacağını çok iyi biliyor.

Sokağa çıkmayalım, yürüyüş yapmayalım, devrimci eylem yapmayalım, faşizmi vurmayalım dersek olmaz. O zaman faşizm değil yıkılmak, devrimci demokratik yurtsever örgütlülüğü de ederek daha çok hakimiyet sağlar. Faşizmin çok gücü de yoktur, dıştan destek alıyor ama o destek de çok fazla değildir. Aslında içten devrimci-demokratik mücadele gelişir ve muhalefeti daha iyi yönlendirebilirse birçok dış çevre AKP-MHP'ye karşı mücadele edenlere destek verebilir. Öyle bir ortam da dış çevrelerde de var, içte kitlelerde zaten fazlasıyla var. Depremin sorumlusu AKP-MHP faşizmidir. O kadar rantı yiyen AKP-MHP faşizmidir. Şimdi de onun hesabını toplum soracaktır. Toplum adına devrimciler sormak durumundalar. Eğer böyle bir hesap sorucu olunmazsa hiçbir şey kazanılmaz. Büyük devrimci gelişmeler, değişimler, devrimci eylemle, mücadeleyle ortaya çıkar.

Amara Harun

Baharın gelişini müjdeleyen ilk cemre toprağı ısıttığında yaşıam sonsuz devinimini bir yaprağın tomurcuğunda, bir sürgünün kırılan yerinden tekrar boy verişinde, yeşilin tarifi mümkünsüz binbir renginde sürdürmeye devam eder. Bahar mevsimlerin en cesuru, yerini sarı, kavurucu yaza bırakacağını bile isteye yaşanı damarlarına çeker, kapisında kara kışı misafir eden hazanın koynunda sakladığı tohumlara can vere vere ilerler. Her bahar yaşıam yüreklerimizde yenilenir, payizların solgun baharında toprağı düşen her tohum bilinç taneleri olarak beyinlerimizden fıskırır. Bahar, isyan kıvılcımlarının dağ zirvelerinde özgürlük ateşine dönüştüğü mevsimdir. Bahar, var olmak isteyenlerin çığlıklarını nehirlerin, kuşların, evrenin yaşam çığlıklarıyla birleştirdiği mevsimdir. Ve bu mevsimde öyle bir ay vardır ki adına Mart denir. Kürtler'in Adar dediğı, baharın ilk ayıdır Adar. Eğer her halkın bir ayı olsaydı; Adar Kürtler'in olurdu. Adar'ın bağıında taşıdığı canlılık, özgürlük ve var olma istemi; dağ başlarını kendine mesken etmiş Kürt çocuklarına, hele hele Kürt kadınlarına ne de çok yakışır evvelen beri. O yüzden bir teşbihin ötesindedir Adar'a Kürt Adar'ı demek, Martlar'a kadın ayı demek.

Mazlumdan, Zekiyele, Zekiyelelerden, Rahşanlara Semalara, Ronahî ve Bêrivanlardan tarihin derinliklerinde saklanmış Hürremler'e, Mazdeklere oradan Zerdüşti geleneğın taşıyıcıları olan Maglara kadar Kürtler'in özgürlük mücadeleleri varolagelmış ve Mart aylarında da zirveleşmiştir.

Mazlum Doğan arkadaş özgürlük kıvılcımını bedeninde tutuşturduğunda mevsimlerden bahar, aylardan Mart'tı. Zekiye alkan arkadaş; Mazlumun çağırısına bir yanıt olmak istiyorum, dediğinde Amed Surları'nda ağaçlar tomurcuklanmış, Mart yeşilden, kırmızıya binbir rengiyle güneşe gülümsüyordu. Sema Yüce arkadaş, Zekiye Alkan arkadaş'ın ebeliğinde doğumunu ger-

çekleştirdiğinde yine bir Mart ayıdır. Adar, Kürtler'in özgürlük direnişinin, var olma savaşının, yaşam ve canlanmasının ayıdır. Bu nedenledir ki iktidarın karanlık ruhu bu ayı Kürtler için bir katliam ve ölüm ayına dönüştürmek istemiştir.

Magamoni felaketi

Kurdistan tarihinde bir başaşağı gidişi ifade eden Magamoni Kürt aklına, Kürt manevi yaşamına vurulan ilk darbedir. Kürtler açısından Mart'ın en karanlık günü olarak anılması gereken 13 Mart Kürt halkının büyük bir katliama tanıklık ettiği bilinen ilk günlerden biridir. Tarihsel olarak millattan önce 500'lü yıllar Med'lerin güçlerini zirvede yaşadığı yıllar olarak bilinir. Toplumsal olarak gelişmiş yüksek felsefik bir kültürü yaşayan Med'ler; dualist evren anlayışını ilk keşfeden Zerdüş'tün iz düşümlerinden yürümüşlerdir.

Nasıl ki bugün iktidar aklı özgürlük hareketiyle açığı çıkan Kürtler'in zihniyet öncülerini hedef alıp katlediyorsa, aynı şekilde 13 Mart 521 yılında Med'lerin toplumsal aklını ve manevi kültürünü ifade eden Maglar, bir gecede Farşlar tarafından katliamdan geçirilmiştir. Kürtler'in zihniyet öncülerinden biri olan Şehit Kasım Engin; "Tarih Şimdidi" adlı tarih kitabında Kürtler'in başına gelmiş bu büyük felaketi şu sözlerle dile getirmektedir; "Bir halkın zihinsel gelişmesi böylelikle bir anda kesilip atılmak bir nevi bellekleri yok edilmek istenmiştir. Bellekleri yok edilen Kürtlerin bir daha bellek sahibi olmamaları için her yöntem denenmiştir. Kürt o gün bugündür beyin çalışmasından kaçmaktadır. O her türden pratik işe koşmaya hazırdır, ancak eğitmeye, yazmaya, çizmeye, okumaya yani zihniyet çalışmasına yoktur. Bu durum esasta kültürel olarak bir soykırımı da ifade eder. Her Kurdistanlı bu olgunun bilincinde olarak kendisini eğitmelidir. Kürdün korkulan iki özelliğinin olduğu söylenir; bunlardan bir tanesi birliğidir, diğeri ise kalemidir. Birlik işgalcilere karşı ortak bir duruşu ifade ederken

kaleme sahip olmak demek zihniyet gücüne sahip olmak, yüreğıyle beynini buluşturmak, müthiş bir iç disiplin ve sorumlulukla çalışmak demektir. İşte Kürtlerin zaferi bunlar üzerine yükselecektir. Kürtler bu Magamoni sonrası süreçte uzun yıllar hep işgallere maruz kalmışlardır. Her gelen vurup geçmiştir." Yine Partimizin en büyük değerlerinden olan Şehit Helmet de kitabında bu tarihsel soykırımı ilişkin; "Millattan önce 521 yılında Persli olan Darius Yahudilerle işbirliğine giderek Med ülkesinde iktidar tahtına geçer. Zihinsel olarak gelişmiş ve Med ülkesinin toplumsal yaşamına yön veren Zerdüşti Maglar Darius'un ilk hedefidir. 'Zerdeşti gelenek yayılmamızın önünde engeldir. Sistemimize karşıt bir anlayıştır', gerekçesiyle yola çıkan Darius bir gecede 70 bin Zerdeşti'yi kılıçtan geçirerek katletmiştir. Zerdeşti gelenek esasında humanisttir, animist anlayış gelişkindir, şiddete yer vermez. Bu nedenlerden dolayı yüzbinlerce Zerdeşti'nin katliamında hiçbir beis görülmez" demiştir.

Magamoni felaketinin yaşanmasında asıl nedense aydın beyinlerin, açık zihinlerin, toplumsal yaşamda etkili olan ana tanrıça odaklı fikirlerin yayılmasını engellemek ve tekçi iktidar aklını toplumda hakim kılmaktır. Ortakçı yaşamı kendisine en büyük tehlike olarak gören iktidar aklı ikinci büyük katliamınıysa Zerdüşti geleneğın sürdürücülerinden olan Hemedanlı bir Kürt olan Mazdek'in şahsında gerçekleştirmiştir. Bu kez tarih 12 Mart'tır. İktidar aklı kirli tarihsel geleneğini devreye koymuş ve tıpkı Önderliğimize yaptıkları gibi kirli komplo yöntemleriyle Mazdek'i esir almıştır. Olay şöyle rivayet edilmektedir. "Mazdek taraftarlarının katliamını başlatan Kavas'ın daha sonra tahta geçecek olan oğlu I. Hüsrev, Mazdek'i halkın önünde yeni dini açıklayabileceğini söyleyerek onu konuğı olarak saraya davet etmiştir. Mazdek ve 11 yoldaşı daveti kabul edip saraya geldiklerinde kurulan tuzakla etkisiz hale getirilmişlerdir. Hüsrev, Mazdek'in 11 arkadaşını

ayakları dışarıda kalacak şekilde baş aşağı olarak toprağı gömmüş 'o şeytani mezhebinin mahsulünü gör' dedikten sonra Mazdek'i de aynı yöntemle katletmiştir. Hüsrev'in bu katliamına karşılık Mazdek'in ölmeden önce "Bütün halkı katledebilir misin?" sorduğı dile getirilir.

Neolitik'in Son Sesi Hürrem

Mazdek'in yol arkadaşı ve eşi olan Hürrem, toplumsal özellikleriyle Mazdek'in fikirlerinin geliştirilmesinde önemli roller üstlenir. Mazdek'in katledilmesinin ardından Sasanî İmparatorluğu karşısında direnişe geçen Hürrem halk içinde çok derin ve gizli bir örgütlülük yaratarak toplumsallığın bozulmamış kadın özünün kök hücresinin temsili olur. Dervişane yaşam tarzıyla örnek oluşturan, kadınların eğitilmesinde, örgütlenmesinde, savaş becerileri kazanmasında öncülük yapar. Şiyar Amed arkadaş bir araştırmada Hürrem için şunları dile getirir; "Hürrem bir simge olarak düşünülse bile neolitiğın ve Zerdüşti geleneğın İslamiyet öncesi son kadın isyanı olmaktadır."

Halkın yüreğinde, ruhunda yaşayan fakat iktidar sahiplerinin adını görmezden gelerek itinayla tarihte kendisinden bahsetmediğı Hürrem'e ilişkin; Şiyar arkadaş'ın aynı araştırmada Nizamülmülk Siyasetname adlı kitabından şu alıntı yapılmıştır; "Mazdek, mal insanlar arasında ortaktır, diyordu. Çünkü insanlar, tanrının kulları ve Ademin çocuklarıdır. Her biri ihtiyacına göre diğlerinin malını kullanmalı ve hiç kimse bu haktan yoksun kalmamalıdır. Herkes malca eşit olmalıdır. Mazdek'in bu sözleri üzerine herkes malını ortaklığa koymuştu. Mazdek öldürüldükten sonra karısı Hürrem Binti Qade, iki adamıyla birlikte Medayin'den kaçtı. Rey kasabasına giderek halkı kocasının yoluna çağırırdı. Peşine takılanlara Hurrem Din adı verildi. Hurrem Dinliler her yana dağıldılar ve her kentte başka bir ad aldılar ve her yerde de sürekli

olarak baş kaldırdılar. Batıniler onlarla beraber oldu, çünkü her iki mezhebin aslı birdir."

Bugüne kadar etkisini sürdüren Hürrem Din Anadolu Aleviliğinin de kök hücresi konumundadır. Daha çok Horasan illerinde bilinen Hürrem Din bugün bile Kürtçe dilinde 'aşkın' anlamında 'hürdin' olarak toplumun hafızasındaki yerini korumaktır.

Her biri ana toplumsallığının sürdürücüsü olan bu komünal düşünce ve yaşam tarzları her ne kadar büyük katliamlarla karşı karşıya gelse de tarihsel toplum kültürleri olarak farklı inançlarda, farklı toplumsal örgütlenmelerde, toplumların ruhunda, belleğinde yaşamaya devam etmektedirler. Neolitikte çakılı kaldığı ifade edilen Kürt toplumsal gerçekliğinin özü bu inanç ve yaşam felsefelerinin büyük bedeller ödeyerek sürdürdükleri mücadelelerle bugüne kadar taşınmış ve neolitik kültür, ana tanrıça toplumsallığı dün olduğu gibi bugün de Kurdistan'ın dağlarında, PKK militanlarının şahsında yaşamaya devam etmiştir. Bu nedenledir ki Mart ayları Kürtler tarafından büyük coşkuyla karşılanır, bu nedenledir ki Mart ayı Kürtler'in ayıdır. Çünkü, Kürtler'in varlık bilincine bu aylarda saldırılmıştır, toplumsal hafızası Martlarda karartılmak istenmiştir. Med dağlarından, Halepçe, Qamişlo ve Amed'e kadar neolitiğın toplumu karanlıkta bırakılmak istemiştir fakat başarılı olunamamıştır.

Çelikten örsüyle kıvılcımlar saçan Kawa'dan, alnında savaşan yüreklerin kızıl güllerini taşıyan başı dik özgürlüğe koşan Hürrem'e, kibrit çöplerini alevlendiren Mazlum'dan, bedenini ateş topuna dönüştüren Zekiye, Rahşan, Sema, Ronahî, Bêrivanlara ve Surlar'ın Çiyagerine kadar binlerce, yüz binlerce özgürlük savaşçısı bilincin ışığı olarak aydınlatmaya devam etmişler ve milyonlarca ardılları bu ışığı Newroz meşalesi yaparak taşımaya devam edeceklerdir.

Karanlık hiç bu kadar aydınlıktan korkmamıştı.

Tarih Yazan Komutan

Fazıl Botan (Ahmet Şeker)

Kıymetli Komutan Fazıl Botan yoldaşı hürmetle anıyor, anıları önünde saygıyla eğiliyorum. Kahraman şehitlerimize verdiğimiz sözü tekrarlıyoruz: Yoldaşlara verdiğimiz sözü müze bağlı kalacağız. Silahlarını yerde bırakmayacağız, intikamlarını alacağız ve bayraklarını yükselteceğiz.

Bugüne kadar verdiğimiz mücadelede nice komutanlar, nice kahramanlar ortaya çıktı. 50 yıl önce Önder Apo'nun çıkışıyla Kurdistan'da çok şey değişti. Yeni bir dönem başladı. Kürt toplumunda, Kurdistan coğrafyasında şiddet, baskı ve zulüm çok fazlaydı. Buna karşılık Kürt halkında bir ölçüde cesaret ve fedakarlık vardı ama bunun yanında başarısızlıklar ve korkular da vardı. Önder Apo'nun ideolojisinin ve felsefesinin Kurdistan'da gelişmesi üzerine Kürt halkında, Kürt gençliğinde, Kürt kadınlarında büyük bir irade, fedakarlık ve cesaret yaratıldı.

Önderlik daha başlangıçta ülkesi için, özgürlük için, davası için fedakarlık fikrini savundu. Şüphesiz Önder Apo bunu hayata geçirdi. İnsan düşüncesi için, ülkesi için kendini feda edebilmelidir. Bu bilinç gelişti. Bu bilinç, Kürt halkında, Kürt gençliğinde bir cesaret ve bir irade yarattı. Böyle olmasaydı Amed Zindanı'ndaki zulme karşı o güçlü irade ortaya çıkamazdı. Yani Mazlum Doğan, Ferhat Kurtay, Kemal Pir, Hayri Durmuş gibi kahramanlar ortaya çıkmazdı. O olmasaydı 15 Ağustos atılımı başarılı olamazdı. Egîd, Zilan, Bêrîtan, Erdal, Bedran ortaya çıkmazdı.

Yani fedakarlık fikri Kürt gençliğinde güç ve cesaret oluşturmıştır. Bu hakikat en çok Botan bölgesi için geçerlidir. Botan'da Kemalizm'in etkisi fazla olmamıştır. Çok fazla okul yoktu. Kimse Türkçe bilmiyordu ve Botan coğrafyası çetin bir coğrafyaydı. Botan tarihinde böyle bir yiğitlik ve cesaret vardır. Botan bölgesi gençleri bu temelde Önder Apo'nun ideolojisi ve felsefesiyle dünyayı tanıyınca, Önder Apo'nun ideolojisi ile dünyaya bakıp kendini tanıyınca ortaya çok güçlü bir irade ve cesaret çıktı. Yani Kürtlerin o özelliği Botan'da Önder Apo'nun ideolojisi ve felsefesiyle birleşince büyük cesaret, büyük fedakarlık, büyük irade oluştu. Bu temelde Botan halkı arasından harekete Ehmed Rapo, Enwer Omyanûs, Piling Kiçî, Çiçek Kiçî, Nûjîn Xirbikê Bestê, Rojhat Bilûzerî, Dijwar Erkendî, Reşîr Serdar, Serbest Harûnî, Adil Bilikî, Cûma Bilikî, Bedran Gundikremo, Mahmûd Afarof, Şerîf Spêrtî, Kemal Spêrtî, Serbest Goyî, Berxwedan Goyî, Rojhat Şiwêtî, Mazlûm Mamxurî, Rojîn Gewda, Doğan Dudêrî ve Zelal Botan gibi kahramanlar katıldı.

Botan halkının bu genç erkek ve kadınları şahsında gelişen komutanlık, yiğitlik birkaç kelime ile ifade edilemez.

Heval Fazıl da bu arkadaşlar gibi öncü bir yoldaşımızdı. Partiyeye katılmadan önce Koçerlik yapan heval Fazıl, arkadaşlarla ilişkidedir. 1988 yılında Türkiye'de askerlik zamanı geldiğinde arkadaşların yanına gelerek Kurdistan ordusuna katılır. 1989 yılında birliğin komutanı olur. Zorlu koşullarda üzerine düşen rol ve misyonunu kararlılıkla yerine getirir ve 1993 yılında Önderlik eğitimine katılır. Önder Apo'dan eğitim gördükten sonra aynı yıl tekrar Botan'a döner.

Heval Fazıl, Botan'ın her yerinde kalmıştı ve tüm coğrafyayı santim santim biliyordu. 1994 yılında düşmanın çok büyük saldırıları vardı. Çok çetin bir savaş yaşandı. Heval Fazıl o yıl hareketli tabur komutanıydı. O dönem hareketli tabur 200-250 kişi civarındaydı. Aynı taburda kadın arkadaşların temsilcisi olarak Heval Sara da (Sakine Cansız) vardı. O sıcak savaş zamanlarında birliktediler. Besta'daydılar. Düşman o dönem on binlerce askerden oluşan çok büyük bir güçle bölgelere saldırıyordu. Bölgelerin çoğunu birkaç gün içinde ele geçiriyordu. Heval Fazıl'ın taburu Besta'daydı. Orada savaş 45 gün sürdü. Sonra hareket 'geri çekilme' kararı verdi. Fazıl yoldaş taburunu böyle geri çekti. Böylelikle büyük bir kayıp yaşanmadı ama zorlu bir mücadeleydi. Heval Sara komutanları eleştirdi ama heval Fazıl'ı pek eleştirmede. Ona saygısı vardı. Çünkü o da gördü, çok emekçi bir insandı.

Heval Fazıl düşmandan değil, eleştiriden korkardı. Eleştiri almamak için 24 saat uyuyamaz, her gün çalışırdı. Partiyeye çok saygısı vardı, korkusu da vardı. Ama bunun dışında kimseden korkmuyordu. Böyle bir arkadaştı. Hesapsız, kitapsız bir arkadaştı, içi dışı birdi, samimiydi, dürüsttü. Bundan dolayı bütün arkadaşlar tarafından çok seviliyordu. Kadın arkadaşlar, erkek arkadaşlar, onun komutasında savaşmak istiyordu. Arkadaşlarına sahip çıkardı. Savaşta, yönetim ve koordinasyonda tecrübeye sahipti.

Bilindiği gibi savaş pratiklerinde birçok hata, eksiklik ve eylem oluyordu. Bu eylemlerle alakalı soruşturmalar yürütülüyordu. Fazıl yoldaşın pratiğine ilişkin bazı eleştiriler olmuş olabilir ama soruşturma açılan bir pratiği olmadı. Bir insanın 28 yıl boyunca savaş yürütmesi, komutanlık yapması ve soruşturma açılmaması tek örnek olabilir. Heval Fazıl bir çalışmayı istediği gibi yürütmek için çok emek veriyor ve var gücüyle çabalıyordu.

Cesaretli ve emekçi bir komutandı

2006 yılında örgüt yer altı mevzilerini geliştirme kararı aldı. O dönemde Zap komutanı olan Fazıl yoldaş gerçekten buna çok önem verdi. Şimdiki tüneller gibi değildi yer altı mevzileri. Yani belki başka bir komutan olsaydı bu kadar ciddiye almazdı. Ama Fazıl yoldaş üzerinde durdu ve sonuçları oldu. 2008'de düşman Zap'a saldırarak istedi, kışın 21 Şubat'ta aniden saldırıp Zap'ı işgal etmek istedi. Merkezi karargâh oradaydı. Direnişin komutanı olan heval Fazıl'ın hazırlığı sayesinde Türk devleti orada ağır bir yenilgiye uğradı. Zap yenilgisi Türk işgal sisteminde köklü bir değişimin başlamasına, yani asker ve generallerin gücünün kırılmasına neden olmuştur. Komutanı heval Fazıl'dı. Geçmişte yaptığı hazırlıklar, geliştirilen yeraltı mevzileri ve savaş dikkatli yönetmesi bu başarının temeli oldu.

Yine Türk devleti, Suriye devleti ve İran Kürt karşıtı bir ittifak kurup Kandil'e yönelik bir tehdit oluşturduğunda Kandil'in komutanlığına heval Fazıl atandı. Zaten 2011'de İran devleti Kandil'e saldırı. Savaş 2 ay sürdü. Heval Fazıl'ın Kandil'de kurduğu sistem ve yaptığı hazırlıklar İran devletinin saldırılarına karşı ciddi bir engel yarattı.

Yanında YRK komutanı Heval Simko vardı yani ikisi birlikte direnişi büyüttüler. İran özel kuvvetlerini Tahran'dan getirdi, her türlü tekniği kullandı ama ne yaptıysa Kandil'i işgal edemedi. Bunun üzerine İran savaşı durdurmak için YNK ve KDP'yi araya koydu. Savaş durduktan sonra İranlı bir general, 'Oradaki mevzileri çok merak ediyorum ve görmek istiyorum' demişti. Zaten gelip görmüştü ve hayret etmişti. Yani heval Fazıl böyle titiz, hassas ve dakik bir komutandı. Hayatı boyunca Önder Apo'nun çizgisinde mücadele etti, savaştı.

Harekete, yoldaşlarına saygılıydı, büyük yüklerle büyük, küçüklerle küçük olurdu, kibirli değildi. Alçakgönüllü emekçi, cesaretli ve güçlü bir komutandı.

DAİŞ'in kırılmasında önemli bir rolü vardı

Rojava'da Til Beraqê ve Til Hemisê'de Hisênî köyü vardı. Aynı gece bu iki yerde 101 YPG komutanı ve savaşçısı şehit düştü. YPG için bir darbeydi. O dönem El-Nusra adını kullanan çeteler saldırmıştı. Bu çetelerin hepsi daha sonra DAİŞ adını aldı ve Cizîrê bölgesine saldırı başlattılar. O dönemde Fazıl yoldaş Rojava'ya geçti. Büyük bir savaş tecrübesine sahip olan heval Fazıl'ın Rojava'ya geçmesi bir şanstı. 2014'ün başıydı. Çetelerin saldırılarının arkasında Türk devletinin olduğunu gördük. MİT, o güçlerin yeniden yapılanmasını oluşturdu. DAİŞ, Rojava'ya, Şengal'e, Kobanê'ye ve aynı zamanda Cizîrê bölgelerine saldırdı. Çetin bir savaştı. O dönem Rojava'da heval Fazıl öncülük yaptığı eylemlerle DAİŞ saldırılarının püskürtülmesinde önemli rol oynadı. Ardından 2015 yılının Mart ayında şanssız bir şekilde ağır yaralandı. O dönemde tedavi olmak için YPG Komutanlığı, PYD Yönetimi önemli bir çaba sarf etti. Bizim için de çok üzücüydü. Daha sonra Hewlêr'e geçti. Orada bir süre hastanede kaldı. Orada saygıdeğer Kusret Rasûl, böyle bir komutanın Hewlêr'de tedavi olduğunu duyuyor ve tüm masraflarını üstleniyor. Daha sonra diplomatik çabalar sonucu Fransız yetkililer tedavi için Paris'e gitmesine yardımcı oldu. Bu süreçte değerli komutan heval Fazıl'ın tedavisi için emeği geçen herkese teşekkür ediyoruz.

Fransa'da kaldı, tedavi gördü. Ancak tamamen iyileşemedi. Fransa'nın sağlık çalışanları çok emek verdi ama sağlığı tam olarak düzelmedi, yaraları sonucu

bedeni zayıf düştü ve 15 Haziran 2022 tarihinde şehit oldu.

Fazıl yoldaş tam 34 yıl bu devrim için mücadele etti, emek verdi. 28 yıl boyunca Kurdistan dağlarında aralıksız savaş yürüttü. Altı yedi ay Önderliğin yanında kaldıktan sonra Kurdistan'ın dağlarında, Botan bölgesinde, Behdînan bölgesinde, Soran bölgesinde ve Kurdistan'ın birçok yerinde görev yaptı. Bilgisiyle, tecrübesiyle, cesaretiyle, dürüstlüğü ve saflığıyla önemli çalışmalar yürüttü.

O ulusal bir komutandı. Dört parça Kurdistan için savaştı. Kurdistan'da işgalci devletlere karşı, bütün ordulara karşı savaştı, savaşa öncülük etti. Aynı zamanda DAİŞ'e karşı savaştı.

O bu savaşla tüm insanlığa büyük bir hizmette bulundu. 2014 yılı DAİŞ'in yükseliş yılıydı. DAİŞ'e karşı durmak kolay olmadı. O dönemde DAİŞ saldırılarına kimse karşı çıkmadı. DAİŞ taraftarlarına, 'Eğer ölürsen, cennete gideceksin' diyordu. Yani öbür dünyada daha güzel bir yaşam vaat ediyordu. Bu nedenle DAİŞ taraftarları o zamanlar ölümden pek korkmuyorlardı. Bu nedenle karşılarında hiçbir güç duramazdı. Ama Apocu güçler durdu. Neden? Çünkü Apocu güçler, ülkelerinin özgürlüğü için, düşünceleri ve fikirleri için fedai bir ruha sahipti. Büyük bir cesaret vardı çünkü Kobanê'de, Cizîrê'de, Şengal'de, Maxmûr'da, Kerkûk'te, her alanda DAİŞ'in saldırılarının en başında dahi bu hareket fedai bir şekilde DAİŞ'e karşı dimdik ayakta durdu.

O önemli dönemlerde direnişi yücelten komutanlardan biriydi. Yani tüm insanlığa hizmeti vardı. Özgürlük hareketinin asil komutanı Fazıl yoldaş asla unutulmayacaktır. Fazıl yoldaşın karakteri hepimize örnektir. Avrupa'da şehit oldu. Tüm Avrupa kadroları için bir örnektir. Yani dürüstlük, saflık, içtenlik, bağlılık; bu kriterler çok önemlidir. Fedakarlık, cesaret, bağlılık bunlar bizim için hep örnektir.

Apoculuğun bu özellikleri heval Fazıl şahsında gerçekleşmiştir.

Bizler de onların takipçisi olacağız. Davalarına bağlı kalacağız. Kurdistan devriminin şehitlerini ve Fazıl Botan gibi yoldaşları ölümsüz kılacağız. Mücadeleyi yükselterek anılarını yaşatacağız.

Bu temelde 'Şehit Namirin' diyoruz."

PKK Yürütme Komitesi Üyesi ve Halk Savunma Merkezi Karargâhı Komutanı Murat Karayılan